

המשיח לפי נבואות התנ"ך

מאת
ברני לזר הופמן
הידוע גם בשם
טוני אלאמו, מנהיג רוחני

הוכחה ניצחת שישוע הוא הנתיב
הבלעדי לממלכת השמים

המובאות בספר זה לקוחות מן התנ"ך המסורתי ומן התרגום של פרופסור פראנץ דליטש לברית החדשה. מקורות נוספים למובאות כוללים את כתבי הקודש בשפה הארמית המקורית, כתבי הקודש בשפה היוונית המקורית, וכתבי הקודש בנוסח המלך גיימס באנגלית.

תוכן העניינים

הקדמה	3
א. סימוכין למשיח	20
ב. נבואות אודות חייו ושירותו של המשיח	37
ג. פרדוקסים נבואיים בנבואות אודות המשיח	49
ד. נבואות אודות ייסוריו, מותו ותחייתו של המשיח	
1. תהילים כ"ב	65
2. ישעיה נ"ג	73
ה. נבואות המתארות את תפקידיו המשיחיים של ישוע המשיח	
ו. אלוהותו של המשיח	
על-פי התנ"ך והברית החדשה	98
ז. דימויים ותחזיות עקיפות בתנ"ך שהתגשמו בישוע המשיח	
	107

הפלא הגדול ביותר בדפוס: תעוד אודות

המשיח

לפי נבואות התנ"ך

"עליו כל הנביאים מעידים" (מעשי השליחים י', 43).
 "במגילת ספר כתוב עלי" (תהילים מ', 8, האיגרת אל העברים י', 7).

הקדמה

הדרמה המדהימה ביותר שהועלתה אי-פעם בתודעת האדם - דרמה שנכתבה בנבואות התנ"ך וכתולדות החיים בארבע הבשורות שבברית החדשה - הינה סיפור תולדותיו של ישוע המשיח. עובדה בולטת אחת מיני רבות מפרידה אותו. העובדה היא: רק אודות אדם אחד בתולדות העולם היו קיימים מראש פרטים מפורשים על הולדתו, חייו, מותו ותחייתו. פרטים אלה נמצאים במיסמכים שניתנו לקהל הרחב מאות שנים בטרם הופיע ואיש אינו מעורר תיגר או יכול לעורר תיגר על כך שמיסמכים אלה היו נפוצים בחוגים רחבים זמן רב לפני היוולדו. כל אדם ואדם יכול להשוות בעצמו את המיסמכים האמיתיים שנכתבו על חייו עם המיסמכים העתיקים ההם ולהיווכח שהם תואמים אלה את אלה בצורה מושלמת. האתגר בנס בלתי מעורער זה הינו שהנס התרחש בהקשר עם אדם אחד בלבד בכל ההיסטוריה של העולם.¹ על-מנת להתמקד בפלא זה של הנס הספרותי שאין מקביל לו, חשוב לרגע - מי יכול היה לכתוב מראש על חיי ג'ורג' וושינגטון או

1. עשרות תלמידי מיקרא הצביעו על אותה עובדה מדהימה. מאות שנים לפני הולדתו של ישוע המשיח כבר תוארו הולדתו ושירותו, ייסוריו ותפארתו בכללם ולפרטים בתנ"ך. ישוע הוא האדם היחיד שנולד אל תוך עולם זה אשר ייחוסו, מועד הולדתו, קודמיו, מקום הולדתו, צורת הולדתו, ילדותו, בגרותו, תלמודו, אופיו, עבודתו, מידרשו, קבלתו ודחייתו, מותו, קבורתו, תחייתו ועלייתו לשמיים - כולם נכתבו מראש בצורה נפלאה ביותר מאות שנים טרם הולדתו.

"מי יוכל לצייר תמונתו של אדם טרם הולדתו? לבטח אלוהים ואלוהים בלבד. אף אחד לא ידע לפני 500 שנה ששייקספיר עשוי להיוולד, או לפני 250 שנה שנפוליאון עומד להיוולד. והנה כאן, בתנ"ך, מוצגת בפנינו דמות תואמת להפליא של אדם המתוארת לא על-ידי אחד, אלא על-ידי עשרים או עשרים וחמישה אמנים, אשר אף אחד מהם לא ראה את האדם שציירו".

אברהם לינקולן או דמותו של כל אדם אחר, מאות ואלפי שנים בטרם נולד? בשום ספרות עולמית, חילונית או דתית, לא ניתן למצוא שני לנס המדהים של חיי ישוע המשיח שנכתבו מראש. ההשראה לדיוקן זה באה מגלריית-האמנות השמיימית ולא מאולפנו של אמן יושב ארץ. כה מפליא הוא הנס של חיי המשיח הכתובים מראש וכה מושלמת התגשמותו בישוע הנצחתי, שאין דבר מלבד ראיית הנולד האלוהית שיכול היה לצפותו מראש ואין דבר מלבד הכוח האלוהי שיכול היה להגשימו. כאשר יוצגו כל הראיות, כל הקוראים החושבים יסכימו כי "מעולם לא יצאה נבואה ברצון האדם כי אם ברוח הקודש אשר נשאם" (איגרת פטרוס השניה א', 21).

ארבע אמיתות גדולות מודגמות על-ידי עובדה זו
ללא שינויים וסטיות בין תחזיות התנ"ך על ביאת המשיח והתגשמותן בברית החדשה בדמות ישוע הנצחתי, מגיעים באופן אינסטינקטיבי למסקנה שהיד שציירה את הדמות בנבואה גם עיצבה את הדיוקן בהיסטוריה. המסקנה החד-משמעית הנובעת מנס זה היא בת ארבע נקודות:

(1) היא מוכיחה כי כתבי-הקודש הם דברי אלוהים שרוחו שורה עליהם, משום שאדם ללא סיוע אלוהי אינו מסוגל לכתוב או להגשים פלא ספרותי כזה.

(2) היא מוכיחה שהאלוהים של כתבי-הקודש, האחד והיחיד שיודע אחרית מבראשית ושל בלבד הכוח לבצע את כל דבריו, הוא האל החי והאמיתי.

(3) היא מדגימה שהאלוהים של כתבי הקודש הוא יודע כל, כך שיוכל לנבא את העתיד השזור סביב אנשים אין-ספור, שכל אחד הוא עצמאי וחופשי מבחינת מוסריותו - והוא גם כל יכול, כדי שיוכל להוציא לפועל התגשמות מושלמת של דברו בתוך אווירה של חוסר-אמונה, בורות, ומרידה מצידו של האדם.

(4) היא מדגימה כי האיש, ישוע הנצרותי, אשר מילא בצורה כה מוחלטת ומושלמת את כל תחזיות התנ"ך הוא אמנם המשיח, מושיע העולם, בנו של האל החי.

המשיח הוא מרכז ההיסטוריה

לפיכך יש לראות במשיח מרכז כל ההיסטוריה והנושא המרכזי של כל כתבי הקודש. המשיח של הברית החדשה הוא פרי עץ הנבואה והנצרות היא התגשמות התוכנית אשר קוויה הראשונים הותוו יותר מאלף וחמש מאות שנה לפני התוכנית.

התגשמות הנבואה היא ייחודית לבת-בי-הקודש

עובדת הנבואה שהתקיימה מצוייה בכתבי-הקודש בלבד. לכן, עובדה זו מוכיחה את קיומה של השראה אלוהית שהיא חיובית, משכנעת ואדירה. להלן הנימוקים בקצרה: שום אדם אינו יכול לראות את הנולד ללא עזרת ההשראה האלוהית, באשר זהו קיר אטום, "מסך ברזל" ממשי, עבור כל המין האנושי. רק אלוהים רב עוצמה ויודע כל יכול לנבא את העתיד ללא משגה. אם, אכן, אפשר למצוא נבואה אמיתית (כמו בכתבי הקודש) עם הגשמה מובטחת וגם תקופת זמן מספקת המפרידה בין תחזית הנבואה להתגשמותה ועם פרטים מפורשים בתחזית על-מנת להבטיח שהנבואות אינן [רק] ניחושים מוצלחים, הרי שהטעון מושלם ואין להפריכו. זכור ש-400 שנה עברו מאז הנבואה המשיחית האחרונה בתנ"ך ועד התגשמותה במשיח שבכשורות הברית החדשה.² נבואות רבות הן כמובן הרבה יותר מוקדמות מאשר 400 לפני הספירה. במשך תקופה של אלף ומאה שנה, מאז עידן משה (1,500 לפני הספירה) עד לתקופתו של מלאכי

2. ההוכחה המושלמת לפרק הזמן הארוך שעבר מכתובת ספר התנ"ך האחרון ועד הספר הראשון של הברית החדשה היא הימצאותו בעולם של **תרגום השבעים**, תרגומו של התנ"ך ליוונית שנערך בערך בשנת 200 לפני הספירה. תרגום זה החל בעת שילטונו של תלמי פילדלפוס, בערך בשנת 280 לפני הספירה והושלם זמן קצר לאחר-מכן. מכיוון ש**תרגום** כל התנ"ך, כפי שאנו מכירים כיום, נעשה יותר ממאתיים שנה לפני הספירה, מובן מאליו כי ספרי התנ"ך עליהם מתבסס התרגום הם אף יותר עתיקים.

(400 לפני הספירה) קמה שורה ארוכה של נביאים, נבואות אודות המשיח לבשו צורה וכולן העידו על המשיח העתיד לבוא שלא להזכיר את הנבואות על המשיח לאדם וחוה בגן-העדן והנבואות הרבות אחר-כך עד לזמנו של משה.

תחזיות התנ"ך הן כה רבות ומדוייקות והתגשמותן בברית החדשה היא כה שלמה, שאילו הנבואות המשיחיות נלמדו בשלמותן לא היה בעולם כופר הוגן ולא היו יכולים להתקיים תלמידים ספקנים, לאחר שעובדה זו של נבואה והתגשמות היתה מובנת במלואה. העובדה המצערת היא, שטרם פגשנו את הספקן ההוגן או את המבקר הראשון שחקר ביסודיות את הנבואות המתמקדות במשיח. כאן באמת הוא "מעוז צור של אלוהים, מקומה האיתן של האמונה".

ההוראה באמצעות "נבואה" היא שיטת אלוהים להוכיח את אמיתותו

ההוראה (הלימוד) שמלמדים אותנו כתבי-הקודש מנוגדת בצורה כה יסודית לכל הדתות האחרות והיא חשובה ביותר - בהראותה לנו שגורלו הניצחי של אדם, לישועה או לאובדן, תלוי בקבלת המשיח ומצוותיו שבכתבי-הקודש - שיש לנו זכות לדעת האם כתבי-הקודש הם הצהרה שמיימית או לאו, דבר אלוהים הסופי והמוחלט והאם המסר שבהם הוא בהסמכתו של האל הכל יכול. אם אלוהים אומנם גילה את רצונו בכתבי הקודש, אזי לא יכול להיות ספק שבדרך חד משמעית כלשהי הוא יראה לבני-אדם שכתבי הקודש הם באמת התגלות רצונו. הדרך בה בחר להראות לבני-אדם שכתבי-הקודש הם דברו הינה דרך שכל אדם בעל אינטליגנציה ממוצעת מסוגל להבין. דרך זו היא על-ידי מתן נבואות מיוחדות ומפורטות והגשמתן. זהו החותם האלוהי, המודיע לכל האנשים כי הוא (אלוהים) דיבר. לעולם לא ניתן לזייף חותם זה. הוא מוטבע על האמת שעליה הוא מעיד - שהרי ידיעת מעשיהם של יצורים חופשיים ואינטליגנטיים, בני-האדם, היא אחת

התכונות האלוהיות הנשגבות ביותר מבינת אנוש והיא בלעדית לשלמות אלוהית.

בקראו תיגר על אלילי השקר בתקופתו של ישעיהו, אמר אלוהי האמת: "קרב ריבכם... הגישו עצומותיכם... יגישו ויגידו לנו את אשר תקרינה, הראשונות מה הנה הגידו ונשימה לבנו ונדעה אחריתך, או הבאות השמיענו. הגידו האותיות לאחר ונדעה כי אלוהים אתם" (ישעיה מ"א, 21-23).

ישנן דתות כוזבות, כגון איסלם ובודהיזם, אשר ניסו להשעין את טענותיהן על ניסים מדומים, אך לא הן ולא כל דת אחרת בהיסטוריה של העולם, פרט לכתבי-הקודש, לא העזו לממש נבואות. זוהי תפארתו המיוחדת של האל הכל יכול, האל היודע כל, אשר הוא "יהוה בורא קצות הארץ" (ישעיה מ', 28), המצהיר: "...חדשות אני מגיד בטרם תצמחנה" (ישעיה מ"ב, 9). הוא לא ימסור תפארת זו לאחר: "אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתך" (ישעיה מ"ב, 8). האלוהים האמיתי לבדו יודע מראש ומנבא את העתיד. הוא בחר להגביל את הניכוי לדפיהם של כתבי הקודש.³ למרות שישנם נושאים רבים אחרים בנבואות האלוהיות שבכתבי הקודש - היהודים, הגויים שסבבו את ישראל, ערים עתיקות, הקהילה נוצרית, אחרית הימים וכו' - את השלמות האלוהית מבחינת ראיית הנולד וההתגשמות ניתן לראות טוב יותר בתחום הנבואות הקשורות למשיח מאשר בכל תחום אחר. הנה ההצהרה הברורה שאלוהים בלבדו, בתנ"ך בלבד, ניבא נבואות

3. הרבה אנשים ניסו לחזות את העתיד, אך אף אחד מחוץ לתנ"ך לא הצליח בכך. "הקושי העצום בבניית נבואה שתוכח כמדויקת ניתן לראות בשיר מוכר בחרוזים פשוטים הנקרא 'נבואתה של אימא שיפטון'. לפני מספר שנים הופיע בביכול שריד מזמנים עתיקים, בו נטענו נבואות שונות כגון: המצאת הקטר, עלייתו של ד"ר ישראל במדינאות האנגלית וכו' וכו'... במשך שנים ניסיתי לחשוף מה שנראה בעיני כשקר גדול והצלחתי... קישרתי את כל העלילה עם אדם הנקרא צ'ארלס הינדלי (מאנגליה) אשר הודה שהוא עצמו היה סופר שקר נבואי זה, שכתב בשנת 1862 ולא בשנת 1448 וכי הוא רימה את הציבור התמים. זו אחת ההוכחות המפתיעות להפכפכות המין האנושי, כאשר אותם אנשים המנסים להטיל ספק בנבואות בנות אלפיים שנה, יבלעו ללא היסוס זיוף שהתפרסם לראשונה לאחר התרחשויות המקרים שחזו בלי לבדוק אפילו את תביעתם לעתיקות ימים" (ד"ר א. ט. פירסון).

אמת: "...אנוכי אל ואין עוד אלוהים ואפס כמוני. מגיד מראשית אחרית ומקדם אשר לא נעשו, אומר עצתי תקום וכל חפצי אעשה" (ישעיה מ"ו, 9-10). (קביעתו של אלוהים שהוא לבדו יכול לנבא ולמלא נבואות, שהנבואה נמצאת בכתבי-הקודש בלבד, נמצאת במקומות רבים בכתבי-הקודש. ראה ישעיה מ"ה, 1-7, האיגרת השניה אל טימותיוס ג', 16, איגרת פטרוס השניה א', 19-21, דברים י"ח, 21-22, ישעיה מ"א, 21-23, ירמיה כ"ח, 9, הבשורה על-פי יוחנן י"ג, 19).

יש לשים לב לעוצמה האדירה של עובדה זו: להצהיר על דבר העומד להתרחש זמן רב בטרם בא ולגרום שהוא יתקיים, זה, או לא כלום, הוא מעשה אלוהים.

"התגשמות מקרית" של נבואה אינה באה בחשבון

אתיאסטים נואשים וכן חסרי-אמונה אחרים, המחפשים דרך לעקוף את עובדת התגשמות הנבואה והשלכותיה, טענו שהתגשמות נבואות התנ"ך בברית החדשה היתה "מקרית", "מזל", "צירוף מיקרים". אך כאשר נתונים מספר פרטים, התגשמות "מקרית" של הנבואה יורדת מהפרק. סופר אחד אומר: "ניתן להעלות על הדעת כי תחזית שמישהו העז לבטא והמביעה בצורה כללית את אשר עשוי לקרות, תיראה כנבואה אמיתית. אך הנח לנבואה להכיל מספר פרטים אודות זמן, מקום, ואירועים נילווים ואז ברור שהאפשרות להתגשמות מקרית, על-ידי "צירוף מקרים בו-זמני", נעשית נואשת לאין שעור - למעשה, בלתי אפשרית לחלוטין. לפיכך הנבואות של עובדי האלילים הקדמוניים הקפידו תמיד לצמצם את תחזיותיהן לפרט אחד או שניים ולבטא אותן בצורה כללית ודו-משמעית ככל האפשר. לכן לאורך כל ההיסטוריה, פרט לנבואות כתבי-הקודש, אין מקרה אחד של חיזוי המובע בצורה חד-משמעית ומכיל פרטי-פרטים, אשר נושא את הטענה המזערית להגשמה. נניח שבתנ"ך נכללו 50 נבואות בלבד (במקום מאות) אודות ביאתו הראשונה של המשיח, המוסרות פרטים

אודות המשיח העומד לבוא, וכולן עוסקות בדמותו של ישוע. ההסתברות של התגשמות מקרית, כפי שחושבה על-ידי מתמטיקאים לפי תורת ההסתברות, היא פחות מאשר אחת מתוך 1,125,000,000,000,000. עכשיו הוסף רק עוד שני פרטים ל-50 נבואות אלה, וקבע את המועד והמקום שהן חייבות לחול ואי-הפכירות העצומה שהן יתרחשו במקרה עולה על כל יכולת הביטוי הסיפרתית (או יכולתו של השכל לתפוס). סביר לחשוב כי זה יספיק להשתקת כל הנימוקים על מקריות העשויים לספק לחסר-האמונה את ההזדמנות המיזערית ביותר להימלט מהראיות של הנבואה.

נוסף לכך, יש לציין שרבות מהנבואות על משיח הן כאלה שרק אלוהים יכול היה להגשימן, כגון היוולדו מבתולה, שלמותו הקדושה והנקיה מכל חטא, תחייתו ועלייתו לשמיים. רק אלוהים מסוגל היה לגרום להיוולדו של ישוע מבתולה ולתקומתו מן המתים.

ביאת המשיח

התנ"ך מלמדנו באופן החלטי, ברור ותמידי כי "משיח בוא יבוא". עשרות פעמים אנו קוראים הבטחות כגון "הנה מלכך יבוא לך" (זכריה ט', 9), "הנה אדוני יהוה בחוזק יבוא" (ישעיה מ', 10), "ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא" (מלאכי ג', 1), "נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך יהוה אלוהיך" (דברים י"ח, 15). ישעיהו דיבר על "חוסר מגזע ישי" (ישעיה י"א, 1) שעליו אדוני יטיל את עוון כולנו (ישעיה נ"ג, 6). נביאים וחוזים קדומים דיברו לעיתים תכופות על התקופה בה תגיע "חמדת כל הגויים" (חגי ב', 7). (ראה גם ישעיה ל"ה, 4, בראשית מ"ט, 10, במדבר כ"ד, 17, תהילים קי"ח, 26, תהילים ב', 6, ירמיה כ"ג, 5-6, ישעיה ס"ב, 11, בראשית ג', 15).

ביאת המשיח היא הנושא המרכזי בכתבי הקודש

ביאת המשיח שהובטחה בתנ"ך והתקיימה בברית החדשה - הולדתו, שלמותו, מעשיו, מישנתו, ייסוריו, מותו ותחייתו - הינם הנושאים

הכבירים והמרכזים בכתבי-הקודש. ישוע המשיח הוא הקשר המאחד את התנ"ך והברית החדשה. התנ"ך מתגלה בברית החדשה והברית החדשה מוסתרת בתוך התנ"ך.

הקורא הממוצע בכתבי הקודש יכול להבין

הקורא המצוי יכול לבחון את הנבואות הישנות היוצאות מגדר הרגיל בדיוקנותן אודות דמותו ומעשיו של המשיח המצויות בתנ"ך, לעקוב אחר התקדמותן ההדרגתית של התגלויות אלה מבראשית עד מלאכי, ולעקוב אחר הנבואות כאשר הן יורדות לפרטים יותר ויותר מדויקים וזעירים, עד שלבסוף דמותו השלמה של "זה המגיע" מתייצבת במלוא קומתה. אז, כאשר דמות זו קבועה בעיני רוחו [של הקורא] הוא יכול לפנות אל הברית החדשה, החל בבשורה על-פי מתי, לראות כיצד הדמות החיפוטורית, ישוע הנצרתי, מתאימה וחופפת בכל פרט את הדמות הנבואית המתוארת על-ידי הנביאים. אין שום הבדל או סטיה ובכל זאת לא היה אפשרי כל מעשה תככים או מגע בין נביאי התנ"ך והמספרים בברית החדשה. שים לב שהקורא לא יוצא מתחום כתבי-הקודש עצמם. הוא פשוט משווה בין שני דיוקנים: האחד בתנ"ך, של משיח מיסטורי העומד לבוא, האחר בברית החדשה, של משיח אשר מילא ופתר את המיסתורין בנבואות התנ"ך על-ידי הופעתו כבשר ודם עלי אדמות ועל-ידי חיי האלוהים בקרבו אשר הגשימו לפרטי פרטים את התורה ואת דברי הנביאים. מסקנתו המוחלטת והבלתי-נמנעת של הקורא תהיה כי שתי הדמויות מתלכדות באחדות מוחלטת.

סיכום קצר של הנבואות

הבה נעקוב בקצרה אחר מספר נקודות בולטות בהשוואה בין תחזיות התנ"ך לבין התגשמותן בברית החדשה. בשורת הגאולה היתה אמורה להתבצע על-ידי אדם אחד, הדמות המרכזית בשני הספרים, המשיח המובטח. כזרע אישה הוא היה אמור לשוף (לבקע) את ראשו של

השטן (בראשית ג', 15 עם איגרת אל הגלטיים ד', 4). כזרע אברהם (בראשית כ"ב, 18 עם איגרת אל הגלטיים ג', 16) וזרע דוד (תהילים קל"ב, 11, ירמיה כ"ג, 5 עם מעשי השליחים י"ג, 23) הוא היה אמור לבוא משבט יהודה (בראשית מ"ט, 10 עם האיגרת אל העברים ז', 14). הוא חייב להופיע במועד קבוע (בראשית מ"ט, 10, דניאל ט', 25-24 עם האיגרת אל הגלטיים ד', 4) להיוולד לבתולה (ישעיה ז', 14 עם הבשורה על-פי מתי א', 23-18 וכן הבשורה על-פי לוקס א', 27, 35), בבית לחם אשר ביהודה (מיכה ה', 1 עם הבשורה על-פי מתי ב', 1, הבשורה על-פי לוקס ב', 4-6). אישים דגולים היו אמורים לבוא ולהעריך אותו (תהילים ע"ב, 10 עם הבשורה על-פי מתי ב', 1, 11). בגלל זעמו של מלך קנאי, היו אמורים להישחט ילדים תמימים (ירמיה ל"א, 15 עם הבשורה על-פי מתי ב', 16-18).

מבשר אמור היה להקדימו (יוחנן המטביל) לפני כניסתו לשירותו הציבורי. (ישעיה מ', 3, מלאכי ג', 1 עם הבשורה על-פי מתי ג', 3-1 והבשורה על-פי לוקס א', 17).

הוא היה אמור להיות נביא כמו משה (דברים י"ח, 18 עם מעשי השליחים ד', 22-20), להיות משוח בצורה מיוחדת ברוח הקודש (תהילים מ"ה, 8, ישעיה י"א, 2-4, ישעיה ס"א, 3-1 עם הבשורה על-פי יוחנן ג', 34-36, הבשורה על-פי מתי ג', 16-17, הבשורה על-פי לוקס ד', 15-19, 43). הוא היה אמור להיות כוהן על-דיברתי מלכי-צדק (תהילים ק"י, 4 ביחד עם האיגרת אל העברים ה', 10-5). כעבד אדוני הוא היה אמור להיות גואל נאמן וסבלני הן עבור הגויים והן עבור היהודים (בראשית י"ז, 5, ישעיה מ"ב, 6, 1 עם הבשורה על-פי מתי י"ב, 18, 21).

שירותו היה אמור להתחיל בגליל (ישעיה ח', 23 - ט', 1 עם הבשורה על-פי מתי ד', 12-17, 23). מאוחר יותר היה אמור להיכנס לירושלים (זכריה ט', 9 עם הבשורה על-פי מתי כ"א, 1-10) ולהביא ישועה. הוא היה אמור להיכנס לבית-המקדש (חגי ב', 7, 9, מלאכי ג', 1-2, בראשית

י"ז, 5 עם הבשורה על-פי מתי כ"א, 12).

קינאתו לאדוני מדוברת הן בברית הישנה, התנ"ך, והן בברית החדשה (תהילים ס"ט, 10 עם הבשורה על-פי יוחנן ב', 17-15). צורת הוראתו היתה אמורה להיות דרך משלים (תהילים ע"ח, 2 עם הבשורה על-פי מתי י"ג, 34-35) ושירותו היה אמור להיות מאופיין בניסים (ישעיה ל"ה, 6-5 עם הבשורה על-פי מתי י"א, 4-5, הבשורה על-פי יוחנן י"א, 47). הוא היה אמור להיות מאוס על אחיו (תהילים ס"ט, 9, ישעיה נ"ג, 3 עם הבשורה על-פי יוחנן א', 11, ז', 5) והוא "לאבן נגף" ליהודים ו"לצור מכשול" (ישעיה ח', 14 עם איגרתו אל הרומיים ט', 32-33, איגרת פטרוס הראשונה ב', 7-8).

הוא היה אמור להיות שנוא ללא סיבה (תהילים כ"ב, 7-21, ישעיה נ"ג, זכריה י"ב, 10, תהילים ס"ט, 5, ישעיה מ"ט, 7 עם הבשורה על-פי יוחנן ט"ו, 18-25, הבשורה על-פי מתי ב', 13, כ"ו, 67-68, כ"ז, 44-28, הבשורה על-פי מרקוס ח', 31, הבשורה על-פי לוקס ד', 28-29, כ"ג, 5, 10-11, הבשורה על-פי יוחנן ח', 37, פרק י"ט) להיות מאוס על השליטים (תהילים קי"ח, 20 עם הבשורה על-פי מתי כ"א, 42-46, הבשורה על-פי יוחנן ז', 48-53), להיות נכגד על-ידי ידיד (תהילים מ"א, 10 עם הבשורה על-פי יוחנן י"ג, 18, 21), להיעזב על-ידי תלמידיו (זכריה י"ג, 7 עם הבשורה על-פי מתי כ"ו, 31-56) להימכר בעבור 30 שקלי כסף (זכריה י"א, 12 עם הבשורה על-פי מתי כ"ו, 15) ושכר מכירתו אמור היה להיות מוצא על קניית שדה היוצר (זכריה י"א, 13 עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 7). הוא היה אמור להיות מוכה על לחיו (מיכה ד', 14 יחד עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 30) ירקו עליו (ישעיה נ', 6 עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 30), ילעגו לו (תהילים כ"ב, 8-9 עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 28-31, 39-44) ויכו אותו (ישעיה נ', 6 עם הבשורה על-פי מתי כ"ו, 67, כ"ז, 26, 30).⁴

4. מרשים מאוד לקרוא במקביל את הנבואות בהשוואה להתגשמותן. לדוגמא: השווה את נבואת ישעיה נ', 6 עם התגשמותה בברית החדשה:

נבואה: "גווי נתתי למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכלימות ורק".

התגשמות: "ויירקו בפניו ויכרו באגרוף ואחרים הכוהו על הלחי" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 67).

על מותו בצליבה מסופר בפרוטרוט בתהילים כ"ב, ועל משמעות מותו ככפרה לאחרים בעבור חטאינו מדובר בישעיה נ"ג. ידי ורגליו היו אמורות להידקר (תהילים כ"ב, 17, זכריה י"ב, 10 עם הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 18, 37, כ', 25) ובכל זאת אף עצם מעצמותיו לא תישבר (שמות י"ב, 46, תהילים ל"ד, 21 עם הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 36-33). הוא אמור היה לסבול צמא (תהילים כ"ב, 16 עם הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 28) ולהיות מושקה חומץ (תהילים ס"ט, 22 יחד עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 34), והוא אמור היה להימנות עם פושעים (ישעיה נ"ג, 12 עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 38). גופתו היתה אמורה להיקבר במותו עם עשירים (ישעיה נ"ג, 9 עם הבשורה על-פי מתי כ"ז, 60-57) אך בשרו לא יישחת (תהילים ט"ז, 10 עם מעשי השליחים ב', 31). הוא אמור היה לקום מן המתים (תהילים ט"ז, 10 עם הבשורה על-פי מתי כ"ח, הבשורה על-פי מרקוס ט"ז, הבשורה על-פי לוקס כ"ד, הבשורה על-פי יוחנן כ', מעשי השליחים י"ג, 32-33), לעלות השמימה ולהיות לימינו של אלוהים (תהילים ס"ח, 19 עם הבשורה על-פי לוקס כ"ד, 51, מעשי השליחים א', 9 גם תהילים ק"י, 1 עם האיגרת אל העברים א', 3). תרשים מצומצם זה של נבואות משיחיות מהתנ"ך והתגשמותן בברית החדשה רחוק מלהיות שלם. הוא בחזקת רמז בלבד, אף כי עברנו על רבות מהנקודות העיקריות. זכור, למעשה ישנן בתנ"ך מאות תחזיות הנוגעות לביאת המשיח!

המשיח שכבר בא

עדותו של ישוע המשיח על העובדה שהוא מילא את נבואות התנ"ך לא זו בלבד שחיי המשיח נכתבו מראש בתנ"ך, אלא ישוע המשיח של הברית החדשה ידע זאת והעיד על עובדה זו בשלמות בברית החדשה. זהו נס לכשעצמו ואין מקביל לו בספרות העולמית. אף אדם ידוע אחר בהיסטוריה - הקיסר יוליוס, גלדסטון, שייקספיר, או כל

אחד אחר - לא חלם מעולם להגיד לגבי כתבי-הקודש, או לגבי כל ספר אחר, את אשר אמר אדוננו ישוע: "דירשו בכתובים אשר תחשבו שיש לכם חיי עולמים בהם והמזה המעידים עלי". (הבשורה על-פי יוחנן ה', 39). מאידך, אף משיח שקר מעולם לא הסתמך על נבואה שהתקיימה כדי להוכיח את צידקת טענותיו.⁵

וכן היננו עומדים מול אמת רבת-עוצמה זאת: נצרות אינה דת חדשה ובלתי קשורה לתנ"ך. היא מבוססת בצורה איתנה על היותה התגשמותן של הבטחות התנ"ך.

ישוע אמר בשלווה: "אברהם אביכם שש לראות את יומי" (הבשורה על-פי יוחנן ח', 56) ו"משה... הוא כתב עלי" (הבשורה על-פי יוחנן ה', 46). לאחר מכן, כדי להראות את הקשר בין נבואות התנ"ך לקיומן בברית החדשה, הוא אמר בדרשתו על ההר: "אל תחשבו כי באתי להפר את התורה או את דברי הנביאים. לא באתי להפר כי אם למלאות" (הבשורה על-פי מתי ה', 17).

חייו של ישוע המשיח היו יחודיים: הכל התרחש על-פי התוכנית האלוהית כפי שנמסרה בתנ"ך. הוא היה "זה שנשלח" על-ידי האב [שבשמיים] למלא את רצונו, לבצע את עבודתו כגואל ולקיים את הנבואות הקשורות בו (הבשורה על-פי יוחנן ג', 16-17, איגרת יוחנן הראשונה ד', 14, האיגרת אל העברים י', 9).

בתחילת שירותו, לאחר שקרא בפני הקהילה בבית-הכנסת שבנצרת את הנבואה המשיחית החשובה מישעיה פרק ס"א, פסוקים 1-2, כשעיני כל הנוכחים מרותקות אליו אמר: "היום נתמלא הכתוב הזה באוֹזְנֵיכֶם" (הבשורה על-פי לוקס ד', 21-16).

"לכן בהיכנסו אל העולם הוא [המשיח] אומר: זבח ומנחה לא חפצת,

5. יותר מארבעים משיחי שקר הופיעו בתולדות העם היהודי ואף לא אחד מהם מילא אי-פעם נבואה קודמת כביסוס לטעונו. במקום זאת, הם תמכו בטענות הכזב שלהם באמצעות הבטחות נקמה ודברי חנופה אשר עודדו גאווה לאומית. וכיום, מלבד בזכרונם של מספר תלמידי היסטוריה, שנים נשכח מן העולם בעוד שלישוע הנצרות, המשיח האמיתי אשר הגשים את כל הנבואות, מסורים ומתפללים מאות מיליוני אנשים.

גוף כוננת לי, עולה וחטאה לא שאלת. אז אמרתי: הנה באתי - במגילת ספר כתוב עלי - לעשות רצונך, אלוהי" (האיגרת אל העברים י', 5-7). כאשר האשה השומרונית דיברה עם ישוע ליד הבאר, אמרה לו: "ידעתי כי יבוא המשיח" - כל קורא רציני של התנ"ך ידע כי - "הוא בבואו יגיד לנו את כל". אז אמר אדוננו ישוע לאישה: "...אני הוא המדבר אליך" (הבשורה על-פי יוחנן ד', 25-26). כאשר פטרוס הודה באמונתו בישוע כמשיח - "אתה הוא המשיח, בן-אלוהים חיים" (הבשורה על-פי מתי ט"ז, 16) - הכיר האדון ישוע באמיתות הנאמר והשיב: "אשריך שמעון בר-יונה כי בשר ודם לא גילה לך את זאת כי אם אבי שבשמים" (הבשורה על-פי מתי ט"ז, 17).

הוא ציטט מתהילים ק"י על-מנת להזדהות כ"בן-דוד" - תואר משיחי - וגם כדי להוכיח שדוד קרא לו "אדוני" (הבשורה על-פי מתי כ"ב, 41-46). בנטילת התואר "בן-האדם" הוא הזדהה עם התואר המשיחי כפי שמשתמשים בו בספר דניאל (דניאל ז', 13 עם הבשורה על-פי מרקוס י"ד, 62, גם תהילים ח'). בנטילת התואר "בן-אלוהים", הוא זיהה עצמו כנושא תואר משיחי כפי שהשתמשו בו בתהילים ב'.

כמעט כל דבר שישוע המשיח אמר או עשה היה קשור באופן כלשהו לנבואות התנ"ך. מעשי הניסים שלו היו בהתגשמותם נבואות תנ"כיות (ישעיה ל"ה, 5-6), שירותו היה בהתאם לנבואתו של ישעיהו בנוגע אליו (ישעיה ס"א, 1-3, מ"ב, 1-4, הבשורה על-פי מתי י"ב, 17-21). ייסוריו ומותו בירושלים היו כולם בהתאם למה שנאמר מראש (תהילים כ"ב, ישעיה מ"ג). בדברו על יוחנן המטביל, [ישוע] המשיח הדגיש את העובדה שיוחנן היה מבשרו, כפי שנובא בישעיה מ', 3 ובמלאכי ג', 1. "כי זה הוא [יוחנן המטביל], אשר כתוב עליו, הנני שולח מלאכי לפניך ופינה דרכך לפניך" (הבשורה על-פי מתי י"א, 10).

וכך, לא זו בלבד שאדוננו אמר כי יוחנן בא כהתגשמות של נבואה, אלא שישוע היה האחד שיוחנן בא לבשרו! כאשר קרב אל הצלב, אמר לתלמידיו: "הננו עולים ירושלימה

וימלא כל הכתוב בידי הנביאים על בן-אדם" (הבשורה על-פי לוקס י"ח, 31). בערב צליבתו אמר: "...אשר צריך עוד להתמלא בי הכתוב הזה ואת פושעים נמנה כי כל הכתוב עלי בא עד קיצו". (הבשורה על-פי לוקס כ"ב, 37) שים לב למילה "צריך".

בשעות הגורליות של משפטו, אמר ישוע לפטרוס (אשר היה מוכן להגן על אדונו בחרבו): "היחשוב ליבך כי לא יכולתי לשאול עתה מאת אבי והוא יצווה לי יותר משנים-עשר ליגיונות של מלאכים ואיכבה איפוא ימלאו הכתובים כי בן היה תהיה" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 53-54). ואז אמר בזעף אל ההמון: "כעל פריץ יצאתם בחרבות ובמקלות לתפשני... וכל זאת היתה למלאות כתבי הנביאים" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 55-56). בעת משפטו, כאשר הכוהן הגדול השביע אותו ושאלו: "...האיתה הוא המשיח בן המבורך?" ענה ישוע: "אני הוא" (הבשורה על-פי מרקוס י"ד, 61-62).

אחרי תחייתו, כשדיבר עם שני תלמידיו בדרך לאמאוס, התחיל ישוע "ממשה ומכל הנביאים" ובאר להם את "כל הכתובים הנאמרים עליו" (הבשורה על-פי לוקס כ"ד, 27). מאוחר יותר, כשנפגש עם תלמידיו הנקהלים, אמר להם: "אלה הם הדברים אשר דיברתי אליכם בעוד היותי עמכם כי המלא ימלא כל הכתוב עלי בתורת משה ובנביאים ובתהילים" (הבשורה על-פי לוקס, כ"ד, 44).

שים לב לכך שבהזדמנויות שונות דיבר אדונו על ההכרח - "ההכרחיות" של נבואות התנ"ך הצריכות להתגשם בו: צריך, בגלל שדבר אלוהים אינו יכול להיכשל, אלוהי הדברים הללו אינו יכול לשקר ובן האלוהים הממלא את הדברים לא יכול להיכשל. "והכתוב לא יופר" (הבשורה על-פי יוחנן י', 35).

האדון ישוע המשיח גם נתן אחרי תחייתו לתלמידיו את המפתח לפיתרון הנבואות המשיחיות בתנ"ך: "ויאמר אליהם כן כתוב וכן נגזר אשר יעונה המשיח ויקום מן המתים ביום השלישי, ואשר תיקרא בשמו תשובה וסליחת החטאים בכל הגוים" (הבשורה על-פי לוקס

כ"ד, 46-47). הצהרה חשובה זו היא אולי סיכום כל הוראתו במשך ארבעים-הימים שבהם שירת את תלמידיו בין תחייתו ועלייתו השמימה. יהודים שחיו בזמנו של ישוע, ועד זמננו, ציפו למשיח מנצח ומלכותי וכשלו לראות מתוך כתבי קודש שלהם שהמשיח חייב להתייפר עבור חטאי האנשים לפני שיוכל לבוא אל תהילתו. פטרוס מוסר את אותה עדות של עד רוח הקודש באמצעות נביאי התנ"ך כשהעידה מראש על "עינויי המשיח ואת הגדולות אשר אחריהם" (איגרת פטרוס הראשונה א', 11).

השליחים וכותבי הברית החדשה גם כן מעידים שישוע המשיח הגשים את נבואות התנ"ך

הרבה נוצרים מודרנים איבדו, או מעולם לא היתה להם, הבנה נאורה של הגאונות שבנצרות: שהברית החדשה היא התגשמות הנבואות וההבטחות של התנ"ך וישוע המשיח הוא הקשר המאחד את שתי הבריתות ביחד. הכותבים והמטיפים המוקדמים של כנסיית הברית החדשה ראו זאת בבירור והראו בקביעות איך הברית החדשה מגשימה את נבואות התנ"ך.

כאשר מתי סיפר על הולדת המשיח לבתולה, בבשורה על-פי מתי פרק א', פסוקים 18-25, הוא אמר שזאת היתה התגשמות הנבואה שבתנ"ך אודות הולדת המשיח לבתולה: "ותהיי כל זאת למלאות את אשר דיבר יהוה ביד הנביא לאמור: הינה העלמה הרה ויולדת בן וקראו שמו עמנואל, אשר פירושו האל עמנו" (הבשורה על-פי מתי א', 22-23, ישעיה ז', 14).

כאשר המלך הורדוס, בחמת קינאתו, הרג את הילדים התמימים בנסיונו הנואש להרוג את הילד המשיח, הפנה מתי את תשומת לבנו לכך שאפילו רצח נתעב זה היה ידוע לאלוהים מראש, כפי שנכתב בתנ"ך, כנבואה העומדת להתגשם (הבשורה על-פי מתי ב', 16-18, ירמיה ל"א, 15).

בעשרות מקומות בספרי הבשורה, מציינים או מסיקים המבשרים שישוע הגשים את נבואת התנ"ך. פטרוס ביטא את אמונת התלמידים האחרים בשעת וידויו הגדול: "אתה הוא המשיח, בן-אלוהים חיים" (הבשורה על-פי מתי ט"ז, 16).

אין זה מעשי או חיוני במסגרת מסכת זו לרשום כל מקרה בברית החדשה שבו הכותבים התייחסו להגשמת נבואה תנ"כית. אך ברצוננו להביא לתשומת לבכם את העובדה שהנושא המרכזי לא רק בבשורה על-פי יוחנן ככתוב בפרק כ', 31, אלא בכל ארבעת ספרי הבשורה הוא להוכיח, שישוע הנצחתי הוא המשיח המנובא בן-אלוהים, זה העתיד לבוא. "אך אלה נכתבו למען תאמינו כי ישוע הוא המשיח בן-אלוהים ולמען יהיו לכם, המאמינים, חיי עולם בשמו" (הבשורה על-פי יוחנן כ', 31). תמצית ההוכחה של יוחנן, בספר "הבשורה על-פי יוחנן", היא להראות שלישוע היו כל הכישורים, השלמות ומעשי המשיח. ישוע הגשים את כל מה שנכתב אודות המשיח, לכן הוא המשיח.⁶

חוט השידרה שבדרשת פטרוס ביום חג השבועות היה הטיעון מהתנ"ך להוכיח ליהודים כי ישוע הנצחתי, אשר הם צלבו בידיים רשעיות, אך אלוהים העלה מן המתים, היה המשיח שדוד המלך כתב אודותיו: "ישוע הנוצרי [הנצחתי]... מאת האלוהים... לאדון ולמשיח שמו האלוהים" (מעשי השליחים ב', 22-36).

בנאומו השני של פטרוס בספר מעשי השליחים (מעשי השליחים ג', 12-26) בשער המקדש, הוא סיים וחזק את טיעונו באמרו: "ועתה אחי, יודע אני כי בבלי דעת עשיתם [דחו והרגו את ישוע משיחם] גם אתם גם ראשיכם והאלוהים ככה מילא את אשר הגיד מקודם בפי כל נביאיו כי יעונה המשיח. לכן הינחמו ושובו ויימחו חטאיכם"

6. כל שליחי ישוע המשיח הדגישו במיוחד טיעון זה מן הנבואה: לא היה זה רק הטיעון העיקרי, אלא כמעט הטיעון היחיד שבו השתמשו בברית החדשה. הם הרגישו חובה להראות תיאום נפלא בין העובדות הידועות על חייו, מותו ותחייתו של המשיח ישוע ובין נבואות התנ"ך, על-מנת לשכנע כל אדם הוגן. זאת היתה השיטה המקובלת להסברת הבשורה, הבסיס המוצק והפשוט לטיעון שסיפק את התשובות לעירעורים.

(מעשי השליחים ג', 17-19).

אפילו בדרשתו לגויים שהתכנסו בביתו של קורנליוס, אמר פטרוס: "ועליו [המשיח] כל הנביאים מעידים כי יקבלו סליחת החטאים בשמו כל המאמינים בו" (מעשי השליחים י', 43).

בדרשתו בבית-הכנסת אשר באנטיוכיה, אמר פולוס: "וכאשר השלימו את כל הדברים הכתובים עליו הורידו אותו מן העץ ויניחוהו בקבר. אבל האלוהים הקימו מן המתים" (מעשי השליחים י"ג, 29-30). שיטתו של פולוס להטיף את הבשורה ליהודים ניתנת במעשי השליחים פרק י"ז, פסוקים 2-3: "ופולוס נכנס אליהם כמישפטו ושלוש שבתות דיבר עימם בדברי הכתובים [התנ"ך] פתוח והוכיח להם כי צריך היה שיעונה המשיח ויקום מן המתים וכי זה הוא המשיח ישוע אשר אני מגיד לכם".

כאשר פולוס מגדיר את הבשורה, שעל-פיה אנשים יינצלו, הוא מקשר את עובדות הברית החדשה אודות מותו ותחייתו של ישוע המשיח עם נבואות והוראות התנ"ך: "ואני אחי, אודיעכם את הבשורה אשר בישרתי... אשר גם תוושעו בה... כי המשיח מת בעד חטאותנו, כפי הכתובים [התנ"ך]: וכי נקבר וכי הוקם ביום השלישי, כפי הכתובים" (האיגרת הראשונה אל הקורינתיים ט"ו, 1-4).

ניתן להביא ציטוטים רבים נוספים שיראו כי השליחים, הכותבים והמטיפים של הברית החדשה, בעקביות, מצביעים על-כך שישוע המשיח חי, סבל, מת וקם לתחיה תוך מימוש נבואות התנ"ך. עכשיו אנו חייבים להיכנס לפרטים נוספים בקטגוריות שונות כדי להראות ביתר ברור כי "כל הנבואות המשיחיות של התנ"ך מתמקדות בישוע הנצרתי כמוקד תהילה מסנוורת". אנו נציג תקציר מחומר משופע זה בשבעת הפרקים הבאים:

- א. סימוכין למשיח
- ב. נבואות אודות חייו ושירותו של המשיח
- ג. פרדוקסים נבואיים בנבואות אודות המשיח
- ד. נבואות אודות ייסוריו, מותו ותחייתו של המשיח
- ה. נבואות המתארות את תפקידיו המשיחיים של ישוע המשיח
- ו. אלוהותו של המשיח על-פי התנ"ך והברית החדשה
- ז. דימויים ותחזיות עקיפות בתנ"ך שהתגשמו בישוע המשיח

א. סימוכין למשיח

סימוכין הינם עדויות, הוכחות כתובות, כגון מיכתבי המלצה או מיסמכים חוקיים, המוכיחים שלנושאים אותם ישנה זכות למשרה או תואר, כגון אלה ששגריר מביא מממשלתו לחצר מלוכה זרה. מושיענו רב-החסד, כשהופיע עלי-אדמות, הסכים להראות את "סימוכו" מחצר המלוכה השמימית. העובדות הבאות הן הסימוכין שישוע הוא המשיח. בפרק הראשון של "הבשורה על-פי מתי", מתי מציג תקציר סימוכו של ישוע: "ספר תולדות ישוע המשיח בן-דוד בן-אברהם" (הבשורה על-פי מתי א', 1)

ביצד להגייע באמצעות הדואר לאיש אחד מתוך כל העולם כולנו מודעים לעובדה הפשוטה: כל אדם הגר בכל מקום בעולם בו פועל שירות דואר יכול להיבחר מתוך כל שאר האנשים עלי-אדמות, ע"י כך שפשוט נכתוב אליו מכתב כשמצויינים בו שישה או שיבעה פרטים. לדוגמא אם נכתוב מכתב ל-

לסטר ב. סמית

שד' מדיסון 4143

שיקאגו, אילינוי

ארה"ב

אנו בוחרים אדם אחד מתוך כל העולם. אנו יכולים בפירוש לזהותו, להתמקד בו ולהגיע אליו על-ידי כך שנבחר מתוך כל ארצות העולם את הארץ האחת שבה הוא גר, ארה"ב, ובכך אנו מוציאים מכלל אפשרות את כל שאר ארצות העולם. על-ידי בחירת מדינה אחת שבה הוא גר מתוך כלל ארה"ב - אילינוי - אנו מוציאים מכלל אפשרות את כל שאר המדינות. על-ידי ציון עיר אחת במדינה הזאת - שיקאגו - אנו מוציאים מכלל אפשרות את כל שאר ערי העולם. בציון הכתובת הנכונה של הבית האחד בשיקאגו שבו הוא מתגורר - שדירת מדיסון 4143 - אנו מוציאים מיד מכלל אפשרות את כל שאר הבתים בעולם. על-ידי רישום השם הנכון והיחיד לו - לסטר ב. סמית - לא זאת בלבד שאנו מבדילים בינו ובין שאר האנשים העשויים לגור באותו בית, אנו גם מוציאים מכלל אפשרות את כל שאר האנשים בעולם!

באותה צורה, על-ידי מתן "תוי-זהות" במידה מספקת בתנ"ך אודות המשיח שיבוא, מאפשר לנו אלוהים לבחור אדם אחד ויחיד מתוך כל ההיסטוריה, מתוך כל העמים, מתוך כל האנשים, ולהיות בטוחים בוודאות שאיש זה הוא המשיח! נבדוק נא בזהירות את "סימוכיו", "כתובתו" כביכול. פרטים יחודיים אלה, המרכיבים של "כתובתו", ניתנו על-מנת שכולנו נוכל לדעת מיהו המשיח האמיתי. כשנמשיך ונתקדם עם הרישומים וההסברים של נבואות אלה - והרושם המצטבר שלהם מדהים - נראה בבירור שאף אדם אחר בהיסטוריה של העולם לא יכול היה למלא את כל הנבואות המשיחיות, או אפילו חלק מיזערי מהן, פרט לישוע הנצרתי.

(1) בראשונה, אלוהים הוציא מכלל אפשרות כי מישהו מכלל אוכלוסיית הגברים בעולם יהיה ההורה הישיר של המשיח ובאותו זמן הוא מורה בבירור שהמשיח יופיע כאדם ולא כמלאך, בהבטיחו כי המושיע יהיה מזרע אישה.

"ואיבה אשית ביןך ובין האישה ובין זרעך בין זרעה [זרעו של אלוהים הניתן לה להיריון המשיח בן-האלוהים], הוא יושפך ראש

ואתה תשופנו עקב" (בראשית ג', 15).

זו, הראשונה מבין ההבטחות הישירות המשיחיות בתנ"ך, היא "התנ"ך בעובר, סיכום כל ההיסטוריה והנבואה בניצן אחד". באשר כאן נביאי אלוהים חזו לא רק את הולדת המשיח מבתולה, אלא גם את ייסורי גופו. למעננו אלוהים אמר: "אתה תשופנו עקב" וניצחונו העתידי המלא על השטן ומעשיו: "הוא [המשיח] ישופך ראש".

אלוהים נתן הוכחה מדהימה בספר בראשית ד', 1, כי ההבטחה בבראשית ג', 15 היתה ברורה ומובנת על-ידי אדם וחוה, שכן, בהיוולד בנה הבכור הצהירה חוה בהתלהבות: "קניתי איש את יהוה" (בראשית ד', 1). כשהבכור נולד, חוה חשבה כי המושיע המובטח הופיע. אך היא טעתה בגין הזמן, המקום, ופרטים רבים אחרים שטרם ניתנו. מאות שנים חייבות לחלוף לפני שהמשיח יוכל לבוא. "ובמלאות העת שלח האלוהים את בנו, אשר נולד מאישה וניתן תחת יד התורה לפדות..." (איגרת אל הגלטיים ד', 4-5).

(2) לאחר-מכן, אלוהים ביטל שני שליש מעמי העולם בכך שהורה שהמשיח חייב לבא מגזע שם - לא חם או יפת - מבני נוח. בראשית ההיסטוריה של העמים, אלוהים, באמצעות הנביא נוח, זיהה עצמו עם שם באופן מיוחד: "ברוך יהוה אלוהי שם... יפת אלוהים ליפת וישכון [אלוהים] באוהלי שם" (בראשית ט', 26-27). ההתגשמות הסופית של נבואה מבראשית ט', 27, באה כאשר דבר אלוהים הניצחי אשר היה באלוהים ויהיה אלוהים (הבשורה על-פי יוחנן א', 1), "והדבר נהיה בשר וישכן ונחזה תפארתו כתפארת בן יחיד לאביו רב-חסד ואמת" (הבשורה על-פי יוחנן א' 14). הוא בא אל עמו ישראל, אשר הם צאצאי שם, מבניו של אברהם (ראה בראשית י"א, 27-10).

(3) לאחר-מכן, נעשתה בחירה נוספת. כל מאות הלאומים שבעולם הוצאו מכלל אפשרות פרט לאחד: העם החדש אשר אלוהים עצמו יסד בקראו אל אברהם. כך שהאלוהים ההיסטורי חילק את העמים לשתי קבוצות: יהודי וגוי (המאמינים באלוהים ואלה שאינם מאמינים)

והבדיל עם קטן אחד, העם היהודי, אשר מתוכו יבוא המשיח.
 "ויאמר יהוה אל אברהם לך-לך מארצך וממולדתך... אל הארץ
 אשר אראך ואעשך לגוי גדול ואברכך... והיה ברכה... ונברכו בך כל
 משפחות האדמה... לזרעך אתן את הארץ..." (בראשית י"ב, 1-3, 7,
 ראה גם בראשית י"ז, 1-8, 15-19).

"בי-נשבעתי נאום יהוה... כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך...
 והתברכו בזרעך כל גויי הארץ" (יהודים וגויים המאמינים בך-אלוהים
 ישוע המשיח ושומרים את מצוותיו) (בראשית כ"ב, 16-18).

לפנינו תופעה מופלאה מסדר חשיבות ראשונה: מיסמך בן 1500
 שנה לפני המשיח ישוע שבו הכותב מסתכן בנבואה רבת פנים:
 שאלוהים יברך את אברהם, יעשה את אברהם לברכה, יתן לו את ארץ
 כנען, ויברך את כל העולם דרכו ודרך "זרעו". עם גדול נברא
 וקיבל את ארצו שלו למטרה אחת: שהמשיח יבוא אליהם ומתוכם,
 לברך את כל עולמם של אלה המאמינים בו! הנבואה היא עובדה
 ספרותית. היא קיימת בספר בראשית במשך אלפי שנים ללא שינוי.
 הגשמתה היא נס בן דורות והוא שלם ומוחלט כמו הנבואה המקורית
 עצמה. לא רק שאלוהים הפך את אברהם לעם גדול ונתן את כנען
 לבני ישראל בעת כיבוש יהושע, כי אם בכוא הזמן בא אליהם המשיח
 והעולם התברך לאין שעור דרך זרעו של אברהם שהוא ישוע המשיח
 (ראה האגרת אל הגלטיים ג', 8, 16). והמיקרא, בראותו מראש כי
 האלוהים יצדיק את הגויים מתוך האמונה, קידם לבשר את אברהם
 לאמר: "ונברכו בך כל הגויים".

"והינה לאברהם נאמרו ההבטחות ולזרעו. ולא אמר ולזרעך כאילו
 לרבים אלא כאילו ליחיד ולזרעך, והוא המשיח" (האגרת אל הגלטיים
 ג', 8, 16). "ספר תולדות ישוע המשיח בן-דוד בן-אברהם" (הבשורה
 על-פי מתי א', 1). הרי שהסיפור המשיחי מתגלה בפנינו אט אט בתנ"ך:
 המשיח חייב להיות מזרע אישה, לבוא דרך בני שם ולהיות זרע
 אברהם. זה מצמצם את חיפושנו אחר המשיח: אנו יודעים עכשיו

שאנו חייבים לחפש אותו בקרב העם היהודי כצאצאו של אברהם. (4) אך לאברהם היו מספר בנים, כולל ישמעאל בכורו ויצחק. משום כך תצטרך להיעשות בחירה נוספת. עכשיו אנו מודעים לכך שהמשיח יהיה מצאצאי יצחק (בראשית י"ז, 19, כ"א, 12, האיגרת אל העברים י"א, 18, האיגרת אל הרומיים ט', 7, "כי ביצחק יקרא לך זרע") ולא דרך ישמעאל, אבי הערבים של היום. זה מצמצם את קו החיפושים עוד יותר.

"ויראה אליו [יצחק] יהוה ויאמר... לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל [הארץ המובטחת] והקימותי את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך והרביתי את זרעך ככוכבי השמים... והתברכו בזרעך כל גויי הארץ" (בראשית כ"ו, 2-4).

משיח זה והברכה המובטחת חייבים לבוא מקרב יצחק והעם היהודי, לא מתוך הישמעאלים, מודגש גם כן בספר דברים י"ח, היכן שכתוב במפורש שהמשיח, הנביא הגדול שיבוא, יוקם "מקרב אחיהם כמוך" (ר"ל, בני ישראל).

עובדה זו כתובה בבירור גם בברית החדשה: "אשר הם בני ישראל... ואשר מהם יצא המשיח לפי בשרו אשר הוא אל על הכל מבורך לעולמים. אמן" (האיגרת אל הרומיים ט', 4-5).

(5) מאחר שליצחק היו שני בנים, הקו המשיחי חייב להצר אף יותר. הנבואה מציינת בבירור שהמשיח חייב לבוא מקרב יעקב ולא עשיו. זאת אומרת, שהמשיח לא יכול להיות אדומי (צאצאי עשיו): "ויאמר אני יהוה אלוהי אברהם אביך ואלוהי יצחק, הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך... ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך" (בראשית כ"ח, 13-14). "אראנו ולא עתה, אשורנו ולא קרוב, דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישאל. וירד מיעקב" (במדבר כ"ד, 17, 19).

(6) אך ליעקב היו שנים-עשר בנים, ולפיכך חייב היה הקדוש ברוך הוא לבחור בחירה נוספת. אחד מהתריסר, יהודה, נבחר. כך שהמשיח אינו יכול לבוא מאחד-עשר מתוך שנים-עשר שבטי ישראל, הוא חייב

לכוא משבט יהודה (בראשית מ"ט, 8-10).

"וימאס באוהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר. ויבחר את שבט יהודה" (תהילים ע"ח, 67-68). "כי יהודה גבר באחיו ולנגיד ממנו" (דברי הימים א' ה', 2): "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים" (בראשית מ"ט, 10).

בברית החדשה אנו קוראים כי אדוננו ישוע "זרח מיהודה" (האיגרת אל העברים ז', 14, חזון יוחנן ה', 5).

(7) אחר-כך, צריכה להיעשות עוד בחירה מתוך אלפי משפחות שבט יהודה. המשיח צריך לבוא ממשפחה אחת בלבד, מבית ישי, אבי דוד: "וייצא חוטר מגזע ישי ונצר משורשיו יפרה. ונחה עליו רוח יהוה..." (ישעיה י"א, 1-2). המילה "חוטר" מופיעה רק פעם אחת נוספת בכל התנ"ך (משלי י"ד, 3) ופירושה "ענף, או חוטר הגדל משורשיו או גזעו של עץ שנכרת". משמעות הפסוקים בספר ישעיה הם כי אלוהים יקח אדם ללא מעמד, "גזע כרות" וירכיב חיים חדשים ממנו. ישי לא היה ראש למשפחה מלכותית עד אשר אלוהים עשהו לאביו של מלך (דוד) והכניס אותו אל תוך השושלת המשיחית.

(8) הואיל ולישי היו שמונה בנים, חייבת להיעשות בחירה אלוהית נוספת: המשיח חייב להיות בן-דוד, בנו הקטן של ישי. "והקימותי את זרעך אחריו אשר יצא ממעיך, והכינותי את ממלכתו. הוא יבנה בית לשמי וכוננתי את כיסא ממלכתו עד עולם" (שמואל ב' ז', 12-13). ראה גם דברי הימים א' י"ז, 11-14, תהילים פ"ט, 36-38, ירמיה כ"ג, 5-6. "נשבע יהוה לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטןך אשית לכסא לך" (תהילים קל"ב, 11). מפסוק זה בספר תהילים, אנו רואים שאדוני לא זו בלבד שהבטיח לדוד, הוא אישר את הבטחתו בשבועה כפי שאלוהים עשה לאברהם (ראה האיגרת אל העברים ו', 13-18).

כפנותנו אל הברית החדשה אנו קוראים: "ספר תולדות ישוע המשיח, בן-דוד" (הבשורה על-פי מתי א', 1).

"על דבר בנו הנולד מזרע דוד לפי הבשר" (האיגרת אל הרומיים א', 3. ראה גם האיגרת השניה אל טימותיוס ב', 7-8, חזון יוחנן ה', 5, כ"ב, 16, מעשי השליחים ב', 30-32, הבשורה על-פי לוקס א', 30-33). "ויעבור ישוע משם ויילכו אחריו שני אנשים עיוורים והמה צועקים ואומרים חננו בן-דוד" (הבשורה על-פי מתי ט', 27).

"והנה אישה כנענית יצאה מן הגבולות ההם ותצעק אליו לאמור חנני אדוני בן-דוד" (הבשורה על-פי מתי ט"ו, 22). הציבור הכיר את ישוע כ"בן-דוד" וכך קרא לו (ראה הבשורה על-פי מתי ט', 27, י"ב, 22-23, ט"ו, 22, כ', 30-31, כ"א, 9, 15, הבשורה על-פי מרקס י', 48-47, הבשורה על-פי לוקס י"ח, 38-39).

הפרושים ידעו היטב שהמשיח חייב להיות בן-דוד. כשישוע שאל אותם "מה דעתכם על המשיח? בן מי הוא? ויאמרו אליו בן-דוד" (הבשורה על-פי מתי כ"ב, 41-42). זה מובן מאליו שבגופו ובבשרו חייב היה המשיח להיות בן-דוד, וישוע היה בן-דוד.

ספרי היוחסין

בזמן התנ"ך, כל יהודי היה יכול לעקוב אחר אילן היוחסין שלו. כך שכל אוכלוסיית ישראל נמנתה בהתאם לאילן היוחסין שלה (מלכים א' ט', 1). ספרי יוחסין אלה נשמרו בערים (נחמיה ז', 5-6, עזרא ב', 1) והיו רכוש הציבור. ספר היוחסין של כל בן ישראל כלל את זכותו על אדמתו או ביתו, כך שהיה לו עניין כלכלי בשמירת ספרי היוחסין של כל משפחתו. ספרי יוחסין לאומיים אלה נשמרו בקפדנות עד חורבן ירושלים המקדש ויהודה, בשנת 70 לספירה. בזמן חייו של ישוע איש לא עירער על העובדה הידועה בציבור שהוא היה מבית דוד ומצאצאיו, מפני שהעובדה הזו היתה זמינה לכל אחד ברשומות הציבוריות.

מאז שנת 70 לספירה, כשספרי היוחסין של עם ישראל, פרט לאלה שבכתבי הקודש, הושמדו או טושטשו, אף אדם המתחזה כמשיח

אינו יכול להוכיח שאמנם הוא מבית דוד כפי שהנבואה דורשת. במלים אחרות, המשיח חייב היה להופיע לפני שנת 70 לספירה. (9) יותר מזאת, מכל "בניו הרבים" של דוד, המשיח חייב לזכות בכס מלכותו של דוד דרך השושלת המלכותית של שלמה. "ומכל בני כי רבים בנים נתן לי יהוה ויבחר בשלמה בני לשבת על כסא מלכות יהוה על ישראל" (דברי הימים א' כ"ח, 5 וגם דברי הימים א' כ"ט, 24). בברית החדשה נמצא שלמה בתוך שושלת המלכות מדוד ועד ליוסף (ראה הבשורה על-פי מתי א', 6).

(10) "פרוט" חשוב נוסף אודות ייחוסו של המשיח ניתן: הוא חייב להיוולד לבתולה. היות והמשיח חייב להיות יוצא חלציו של דוד (תהילים קל"ב, 11), בתולה זו חייבת להיות צאצא ישיר של המלך דוד. "ויאמר שמעו נא בית דוד... לכן ייתן אדוני הוא לכם אות [אות] בתנ"ך הינו "פלא" נס], הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראת שמו עמנואל" (ישעיה ז', 13-14).⁷

ראוי לציין שבכל פעם שהולדת המשיח מוזכרת בתנ"ך, אמו תמיד מוזכרת, או רחמה, אך לעולם לא אב אנושי. ראה ישעיה מ"ט, 1: "יהוה מבטן קראני ממעי אמי הזכיר שמי". ישעיה מ"ט, 5: "ועתה אמר יהוה יוצרי מבטן לעבד לו". ירמיה ל"א, 22: "כי ברא יהוה חדשה בארץ, נקבה תסובב גבר". בתהילים כ"ב, 10: "כי אתה גוחי מבטן". מיכה ה', 2: "עד עת יולדה ילדה".

בפנותנו לברית החדשה אנו מוצאים שישוע באמת נולד לבתולה, בתולה שהיתה צאצא ישיר של המלך דוד. לאחר רישום אילן היוחסין מאברהם ועד ישוע המשיח, שבה מופיע וחוזר הנוסח "אברהם הוליד את יצחק, יצחק הוליד את יעקב" וכו', המראה ייחוס בצורה טבעית, אנו מגיעים לבסוף לתיאור המפתיע הבא: "והולדת ישוע המשיח כה

7. בתרגום כתבי הקודש המופיע ב-RSV (הנוסח התיקני המחדש) מתורגמת בטעות חמורה המילה העברית "עלמה", בישיעה ז', 14, כ"א ישיעה צעירה. משמעות המילה "עלמה" היא "בתולה". (דוגמא אחת ניתן למצוא בספר שמות ב', 8 - מקום בו מדובר בבתולה, נערה צעירה, אחות משה התינוק). בתרגום השבעים עלמה מתורגמת כ"פרתנוס", המילה היוונית לבתולה.

היתה: מרים אמו אורסה ליוסף ובטרם יבוא אליה נמצאת הרה לרוח הקודש... כי אשר הורה בה מרוח הקודש הוא. היא יולדת בן וקוראת את שמו ישוע כי הוא יושיע את עמו מעוונותיהם. ותהי כל זאת למלא את אשר דיבר יהוה ביד הנביא לאמור: הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראו שמו עמנואל" (הבשורה על-פי מתי א', 18, 20-23).

אנו תלויים באישה טובה - מרים, באיש טוב - יוסף, ברופא טוב - לוקס, בסופר טוב - מתי, במילתו של מלאך ובדבר אלוהים אשר הביא גם את הנבואה וגם את הגשמתה המדויקת, על-מנת לקבל תיאור הוגן ומדויק של הולדת ישוע. ראה הבשורה על-פי מתי א', 23-16, בשורה על-פי לוקס א', 26-38, ב', 1-20.

כאן ישנו סימן פלא - שרק אלוהים יכול למלא. כמובן, שאף משיח שקר לא יוכל לגרום לכך שהוא עצמו ייוולד לבתולה. כיוון "שכל אמת חופפת כל אמת אחרת ביקום," יהיה זה לא רק קשה אלא בלתי אפשרי למשיח שקר לאסוף חמישה עדים כל-כך טובים כמו מרים, יוסף, לוקס, מתי ומלאך אדוני, על-מנת שישקרו עבורו מבלי שההונאה תתגלה במוקדם או במאוחר. אנו יכולים לסמוך על עדותם של חמשת העדים הללו.⁸

מה שברור הוא: מי שנשלח על-ידי הקדוש ברוך הוא לארץ באמצעות לידה מבתולה הוא המשיח, מכיוון שכאן ישנו "אות" אמיתי, פלא ממוצא שמיימי, שאי אפשר לזייפו. אלוהים שהראה את הפרטים בישעיה ז', 14, הגשים אותם בלידת ישוע מבתולה "ויאמר יהוה אלי היטבת לראות כי שוקד אני על דברי לעשותו" (ירמיה א', 12).

זכור ששושלת משיחית זו, המורה על אילן היוחסין של המשיח, נוצרה במשך מאות שנים: מחוה, לדוד, לישעיהו, לתקופת הנביא מיכה. הוסיפו אליה הרבה אנשים שדיברו בצורות, זמנים, ומקומות

8. הונאה ספרותית היא כמעט בלתי-אפשרית, היות וכל שקר מתגלה במוקדם או במאוחר מכיוון שאינו "עקבי עם כל שאר האמיתות הידועות בעולם". מלומדים, בהכירם את ההיסטוריה, הגיאוגרפיה, הבלשנות והמידות והמנהגים של התקופה, יכולים בנקל לזהות הונאה ספרותית מכיוון שהיא לא תתאים לעובדות הידועות בתחומים אלה.

שונים. בכל פעם שהנבואה בחרה ברירה מסויימת, נוסף סיכון חדש, מבחינה אנושית, של בחירת הענף הלא נכון ואף דבר פרט לדיוק מוחלט לא מתקבל כשאלוהים אומר את דברו.

"דיוק מוחלט" זה אשר היה. כי כאשר בא המשיח הוא מילא לפרטי פרטיהן את כל ההגדרות לגבי ייחוסו והוא היה באמת מזרע האשה, "בן-דוד, בן-אברהם" (הבשורה על-פי מתי א', 1). אף אדם אחר בעולם פרט לישוע הנצרתי לא היה מסוגל לסמל את כל הפרטים הללו, או אף חלק קטן מהן.

הבה נדגים זאת. זכור שבכל העולם אין אנשים זהים בדיוק, אפילו לא תאומים-זהים. נניח שאתה "ג'ורג' ברדון" ואתה גר בדרך סמיט מס' 113 בדטרויט, משיגן. גובהך מטר שבעים וחמישה ומשקלך 70 ק"ג. אתה נשוי ואב לחמישה ילדים, שלושה בנים ושתי בנות. אתה מתפרנס ממכירת ביטוח חיים, יש לך \$5,124.76 בבנק. באופן מוצהר אין אדם בעולם מלבדך הנושא את כל ה"פרטים" האלה. קל לראות שאם ניתנים מספיק מאפיינים, הזיהוי חיובי. כך נכון לגבי הנבואה: אם ניתנים מספיק פרטים, הזיהוי הוא חיובי. כל-כך הרבה פרטים אודות המשיח ניתנו, וכל אחד מהם מתגשם בדיוק בישוע הנצרתי, עד שהזיהוי נעשה חיובי.

(11) כדי לעזור עוד בזיהוי המשיח כשהוא בא, ניתן מקום הולדתו. הנבואה נתנה לנו את 'כתובתו' בדמות העיר שבה היה עתיד להיוולד. "ואתה בית לחם אפרתה צעיר להיות באלפי יהודה ממך לי ייצא להיות מושל בישראל ומוצאותיו מקדם מימי עולם" (מיכה ה', 1).

מכל היבשות נבחרה אחת: אסיה. מכל המדינות נבחרה אחת: ארץ ישראל. כל המחוזות שבארץ ישראל הוצאו מכלל אפשרות פרט לאחד: יהודה. כל ערי יהודה הוצאו מכלל אפשרות פרט לבית לחם אפרתה, כפר קטנטן שבאותו זמן היו בו פחות מאלף תושבים. הנביא מציין כפר נידח אחד על מפת העולם, אך הוא מדבר מבלי לשגות כי אלוהים יודע-כל עמד מאחורי דבריו. הנביא דיבר בבירור גם כן, מתוך ביטחון

בלתי מעורער, כי כאשר המלך הורדוס תבע מהכוהנים הראשיים וסופרי העם לדעת היכן ייוולד המשיח, הם אמרו לו "בבית לחם יהודה, כי כן כתוב ביד הנביא" (הבשורה על-פי מתי ב', 4-6, הבשורה על-פי יוחנן ז', 42).

הדרמה של נבואה מתגשמת

ישוע נולד בבית לחם יהודה (הבשורה על-פי מתי ב', 2) בצורה מפליאה. עד זמן מה לפני הולדת ישוע, גרה מרים במקום הלא נכון - זאת אומרת, אם בנה העתידי היה באמת המשיח. שים לב כעת למורכבות במילוי דבר ההשגחה האלוהית. בשנת 1923 נתגלתה באנקרה, תורכיה, כתובת ממקדש רומאי (פירסום על-ידי סיר ויליאם רמזי, כימאי וארכיאולוג בריטי ידוע). לאחר פיענוחה הובן כי במשך שלטונו של הקיסר אוגוסטוס בוצעו שלושה מבצעים גדולים לאיסוף מיסים. המבצע השני נערך ארבע שנים לפני הולדת ישוע המשיח. המבצע השלישי, מספר שנים אחרי הולדתו. עניינינו במבצע המיסוי השני.

היהודים הגאים התרעמו נגד הרעיון של מס מיוחד ולכן שלחו משלחת לרומא להפגין נגדו. לקורניוס, המושל המקומי של סוריה, לא היתה סמכות ליישב את הבעייה. אלה היו ימים של תיקשורת איטית ותחבורה יותר איטית. המשלחת נכשלה לבסוף והיהודים נאלצו לעבור תהליך רישום ומיסוי. אך עד שאוספי המיסים הרשמיים הגיעו מזרחה, עיר אחר עיר, מחוז אחר מחוז ולאחר העיכובים הארוכים שנגרמו על-ידי מחאות היהודים, נגרם עיכוב מדוייק, בצורה הטבעית ביותר, של השתלשלות האירועים כך שבעת שרישום האוכלוסין התחיל ביהודה, הגיע הזמן המדוייק למרים ללדת את התינוק ישוע! לא מרים, לא הקיסר וגם לא גובי המיסים הרומיים תיאמו את הזמן והם לא היו אחראים לאירועים, אך אלוהים, המושל בעולם מאחורי הקלעים, ידו היתה על ההגה והוא למעשה "הנחה את עמי העולם" ותיאם את הכל לאותו יום, כך שמרים ויוסף הגיעו לבית

לחם ברגע האחרון, כך שישוע, המשיח הנבחר, ייוולד במקום המיועד שנקבע, על-ידי אצבע נבואת אמת!

עיוור הוא האיש שאינו יכול לראות או שלא ירצה לראות את המוח האין-סופי המתכנן את הפרטים הללו ואת ידו של הקדוש ברוך הוא מבצעת את תוכניתו המושלמת!

(12) לבסוף, על-מנת לאתר במדויק את המשיח, ניתן לנו מועד בואו בנוסף למקום בואו. מכל דורות ההיסטוריה של כדור הארץ, המשיח חייב היה לבוא בשעת לידתו של ישוע! כל הדורות לפני זמנו של ישוע הוצאו מכלל אפשרות ואלה שאחרי זמנו אינם מתאימים. והיות ולישוע הנצחתי לא היה "מתחרה" משמעותי למשיחיות בדורו הוא, אצבע הנבואה מצביעה לעברו בוודאות.

ישנן שלוש נבואות כלליות על מועד בוא המשיח, ואחת מפורטת. (א) המשיח חייב לבוא לפני שבט יהודה איבד את זהותו השבטית. "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים" (בראשית מ"ט, 10).⁹ זהותו השבטית של יהודה לא תפוג - כפי שקרה עם עשרת שבטי ישראל האחרים - עד כי יבוא שילה. במשך דורות נחשב השם "שילה" להיות שמו של המשיח, גם לפי פרשנים יהודים וגם לפי פרשנים נוצריים. מוכן המילה הוא "שלווה", או "שליח".

למרות שבמשך שבעים שנות גלות בבל נשללה מיהודה ריבונותו הלאומית, בני שבט יהודה מעולם לא איבדו את "מטה השבט" - זהותם הלאומית. תמיד היו להם נותני חוק ו"ראשי אב" (שופטים) אפילו בגלות (עזרא א', 5, 8).

בימי חייו של המשיח ישוע, למרות היות הרומיים שליטים עליונים על היהודים, היה ליהודים מלך בארצם. יותר מכן, במידה רבה הם נשלטו לפי חוקיהם והסנהדרין עדיין היתה במלוא מרותה. אך תוך

9. המילה "שבט", תורגמה ל"שרביט" בתרגום בנוסח המלך גיימס באנגלית ומסמלת מטה ובמיוחד מטה אשר היה שייך לכל אחד משבטי ישראל כסמל לסמכותם. לכל שבט היה "מטה" מיוחד לו אשר שמו היה חקוק עליו. מכאן, שה"שרביט" מסמל את זהותם כשבט.

מספר שנים, בשנה שישוע היה בן שתים-עשרה, כשהופיע בציבור בבית-המקדש (הבשורה על-פי לוקס ב', 41-52), הודח ארכלאוס מלך היהודים מכסו והוגלה. קופוניוס נתמנה למושל רומאי ומלכות יהודה, השארית האחרונה של ממלכת ישראל הגדולה, הורדה במעמדה והפכה להיות חלק ממחוז סוריה. היהודים שמרו על מסגרת ממשלת מחוז עוד כמעט חצי מאה, אך בשנת 70 אחרי הספירה גם עירם וגם מקדשם נחרבו על-ידי ליגיונות המפקד הרומאי טיטוס וכל המורשת של ריבונות יהודית לאומית אבדה. אך הדבר המדהים הוא זה: המשיח (שילה) בא לפני שיהודה איבדה את זהותה השבטית, בדיוק כפי שכתוב בבראשית מ"ט, 10!

(ב) המשיח חייב לבוא בעת שבית-המקדש השני עדיין עומד על תילו. "והרעשתי את כל הגויים ובאו חמדת כל הגויים, ומילאתי את הבית הזה כבוד אמר יהוה צבאות. גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון אמר יהוה צבאות ובמקום הזה אתן שלום נאום יהוה צבאות" (חגי ב', 7, 9).

מלאכי מאשר את נבואת חגי ב', 7, 9 באומרו: "פתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים" (מלאכי ג', 1). נבואות אלה של מלאכי וחגי לא היו יכולות להתגשם אחרי חורבן בית-המקדש בשנת 70 לספירה. לכן, אם המשיח בכלל בא הוא היה חייב לבוא לפני חורבן בית-המקדש. זכריה י"א, 13 אף דורש כי המשיח חייב לבוא לפני חורבן בית-המקדש בגלל שהוא מדבר על כך שהוא לקח את "שלושים הכסף ואשליך אותו בית יחזה אל היוצר" (זכריה י"א, 13). בתהילים קי"ח, 26 אומרת לנו הנבואה שהאנשים שיקבלו את פני המשיח לא בלבד שיאמרו "ברוך הבא בשם יהוה" אלא גם "ברכנוכם מבית יחזה" (תהילים קי"ח, 26). זאת אומרת שמבית אדוני האנשים יברכו את המשיח בבואו.

זה התגשם בצורה מושלמת בחיי ישוע. כשהוא הגיע לירושלים בכניסת הניצחון שלו, אמרו האנשים: "ברוך הבא בשם יהוה! הושע-

נא במרומים!" (הבשורה על-פי מתי כ"א, 9). אחר-כך אנחנו קוראים שישוע ריפא הרבה עיוורים ופיסחים בבית-המקדש (הבשורה על-פי מתי כ"א, 14). הבשורה על-פי מתי כ"א, 15 מספרת לנו על ילדים הזועקים במקדש "הושע-נא לבן-דוד". לבטח, "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז" (תהילים ח', 3, הבשורה על-פי מתי כ"א, 16). הרי שכל אלוהים השתמש בילדים על-מנת לממש את נבואתו בתהילים קי"ח, 26, שהמשיח יבורך במקדש אדוני!

ישנן לפחות חמש נבואות תנ"כיות אודות בואו של המשיח הדרושות שהוא יבוא בשבית-המקדש בירושלים עדיין עומד על תילו, לעובדה זו משמעות רבה, היות והמקדש לא נבנה מחדש מאז חורבנו בשנת 70 לספירה. חמש נבואות אלה הן: חגי ב', 9-7, מלאכי ג', א', זכריה י"א, 13, דניאל ט', 26, ותהילים קי"ח, 26.

לכן, הכניסה הציבורית של ישוע לירושלים ולבית-המקדש כמתואר הוסדרה מראש ונובאה והיתה חלק מהתוכנית המושלמת, אשר בישרה מראש על המשיח ועל מעשיו כשיבוא ולאחר מכן הוגשמה התוכנית בשלמות בתנועותיו של ישוע הנצרותי כאשר הוא הגיע. ראה את הבשורה על-פי מתי כ"א, 1-16, הבשורה על-פי מרקוס י"א, 1-10, הבשורה על-פי לוקס י"ט, 29-40.

"ויבוא ישוע אל מקדש האלוהים... ויגשו אליו עיוורים ופיסחים במקדש וירפאם... ואת הילדים הצועקים במקדש ואומרים הושע-נא לבן-דוד" (הבשורה על-פי מתי כ"א, 15-12).

שתי מובאות מקראיות מעניינות מאוד מתייחסות לכך: כשהילד ישוע הובא לבית-המקדש על-ידי הוריו, ככתוב בבשורה על-פי לוקס ב', 25-32 (אנא קרא), וגם כאשר ישוע כילד בן שתים-עשרה "וימצאוהו במקדש יושב בתוך המורים... וכל השומעים אליו השתוממו על שכלו ועל תשובותיו" (הבשורה על-פי לוקס ב', 47-46).

אחרי שנים, מאות שנים, של ציפיה, הופיע המשיח פתאום בבית-

המקדש! (מלאכי ג', 1). מספר שנים לאחר-מכן, הרס אלוהים באורח דרמטי את המקדש ואת העיר ירושלים וממש כפי שישוע אמר לאנשים - על מקום המקדש הישן עומד עכשיו מקדש עובדי אל אחר, מסגד כיפת הסלע.¹⁰ באמצעות עובדות חשובות אלה אומרת ההשגחה העליונה לכל היהודים ולכל האנשים בכל העולם, שהמשיח כבר בא! המשיח חייב היה לבוא לפני 2000 שנה, לפני שאלוהים הביא להריסת בית-המקדש בשנת 70 לספירה, בידי המפקד הרומי טיטוס.

או שישוע הנצרתי הוא המשיח האמיתי, או שבכלל אין משיח ואין נבואה, אין דבר אלוהים, אין אלוהים, אין אמת מוחלטת. ולכן כל ההיסטוריה, וכן כל עתיד, הם חסרי משמעות כפיטפוטיו של הדיוט וחסרי ייעוד, כשבר ענף במערבולת.

(ג) על-פי רוח הקודש, ניבא הנביא דניאל את הימים, החודשים המדויקים של לידתו של המשיח ומותו. כל מי שהציג עצמו כמשיח ונולד או מת לפני או אחרי המועדים המדויקים הללו, אינו כי אם מתחזה, מפני שהמשיח האמיתי היה חייב להיוולד ולמות במועדים מדויקים אלה. בהצגת לוח-זמנים מזמנו הוא ועד לביאת המשיח (ראה בפרק הבא), מבהיר דניאל שהמשיח יבוא "יכרת משיח [כתחליף למחילה על עוונותינו הקודים]" בטרם "והעיר [ירושלים] והקודש [בית-המקדש] ישחית עם נגיד" (דניאל ט', 26). זו הוכחה מוצקה לנבואות המוזכרות לעיל אודות הופעתו של אלוהים על הארץ באמצעות רוחו המתקיימת בתוך גוף אנוש, אדם. העובדה הבאה קשורה למועד הגעתו של המשיח.

(ד) המשיח חייב לבוא 483 שנים אחרי תאריך מסויים בימי חייו של הנביא דניאל. נבואה מדויקת זו בנושא הזמן המדויק של

10. ישוע אמר להם שהמקדש, לב תפילתם ותהילתם, לבו ונשמתו של קיום עמם, ייהרס "לא תישאר פה אבן על אבן" (הבשורה על-פי מתי כ"ד, 2). כפי שאמר ישוע הנביא האמיתי, כך קרה - ללא ספק מהר יותר מאשר ציפו תלמידיו.

ביאת המשיח היא אחת הנבואות היותר נפלאות בכל התנ"ך. היא קובעת את מועד בואו של המשיח כמעט חמש מאות שנה לפני שאמנם בא. הרי הנבואה:

"ותדע ותשכל מן מוצא דבר להשיב ולבנות ירושלים עד משיח נגיד שבועים שבעה ושבועים שישים ושניים תשוב ונבנתה רחוב וחרוץ ובצוק העיתים. ואחרי השבועים שישים ושניים ייכרת משיח ואין לו והעיר והקודש ישחית עם נגיד הבא וקיצו בשטף ועד קץ מלחמה נחרצת שוממות" (דניאל ט', 25-26).

תאריך הפקודה "להשיב ולבנות ירושלים" על-ידי ארתחשסתא המלך נעשתה בשנת 444 לפני הספירה ובה ניתנה הרשות ליהודים לחזור לישראל ולבנות את ירושלים (נחמיה ב', 1-8).

מובן המילה "שבועים" כפי שהשתמש בה דניאל (דניאל ט', 26-25) הוא "שביעיה" או "משובע" והשימוש בה הוא בגין **שנים בלבד**, כמו שיעקב שירת את שנותיו, שבע שנים ושבוע עבור כל אחת מנשותיו, רחל ולאה.¹¹ (ראה גם בבראשית כ"ט, 27-28, ובויקרא כ"ה, 8). במלים אחרות, "שבעים השבועים" אשר בנבואה על ישראל ועל עיר הקודש, עם אירועים מיוחדים (פסוק 24) **הינם 490 שנים**.

תקופת זמן זו מחולקת לשלוש חטיבות. שבעה שבועים, שהם 49 השנים שהנביא מקציב לבניין המחודש של ירושלים תחת מנהיגותם של נחמיה ועזרא ואלה הקשורים עימם (ראה ספרי עזרא ונחמיה). ההיסטוריה קובעת ששיקום ירושלים נמשך 49 שנים.

תקופה שניה של 62 "שבועים", שהם 434 שנים, אשר בסיומם יביאו את זמנו של המשיח. ה"שבוע" האחרון, מספר שבעים, שהוא פרק זמן של שבע שנים אחרי ביאת המשיח.

ענייננו עכשיו במיוחד בתקופה "מן מוצא דבר להשיב ולבנות ירושלים", עד ל"משיח נגיד", המסתכמת ב-483 שנים. סיר רוברט אנדרסון בספרו "הנגיד הבא" חישב והציג את מימצאיו בפני כל העולם.

הוא מתחיל ב-14 במרץ, 444 לפני הספירה, תאריך מתן הפקודה חזרה ובניין ירושלים והוא גומר את פרק הזמן ההוא בכניסתו המנצחת של ישוע לירושלים (כאשר, לדעתו, חלה בעת עם ישראל כולו היה מודע למשיחתו של ישוע. הוא מאמין כי זה היה היום בו הוצג ישוע בפני עם ישראל כ"נגיד". הבשורה על-פי מתי כ"א, 9-1 עם זכריה ט', 9). לאחר מחקר מעמיק והתייעצות עם אסטרונומים ידועים, הוא מציג תגליות מפתיעות אלה: "משנת 444 לפני הספירה עד 32 לספירה עברו 476 שנים. 476 כפול 365 הם 173,740 יום. מה-14 במרץ ועד 6 באפריל (יום כניסתו המנצחת של המשיח לעיר) עברו 24 יום. הוסף 116 יום עבור שנים מעוברות (על-מנת ששנה תהיה שנה מעוברת עליה להתחלק במדויק לארבע, אלא אם כן היא מסתיימת בשני אפסים, במקרה כזה על השנה להתחלק ל-400). הוסף את כל הימים ותקבל 173,880 ימים. היות ועל-פי התנ"ך שנה היא תמיד בת 360 יום, 69 ה'שבועים' בנבואת דניאל ($69 \times 7 \times 360$) מסתכמים ב-173,880 יום! וכך, הזמן המוזכר בדניאל ממתן 'מן מוצא דבר להשיב ולבנות ירושלים' ועד 'למשיח נגיד' מתאים בדיוק ממש לאותו יום!" (סיר רוברט אנדרסון)

זו נבואה אמיתית הניתנת כמפת דרכים ללא צל של ספק והיא חיזוי מדויק ומפורט שניתן להוכיח את אמיתותו. זה סימן המורה ללא טעות על ישוע הנצרתי אשר היה "משיח נגיד" ואשר "נכרת" (מת מוות אלים) אך לא למען עצמו. כאשר ישוע התחיל את שירותו הציבורי הוא אמר באופן משמעותי: "מלאה העת והגיעה מלכות האלוהים" (הבשורה על-פי מרקוס א', 15). המשיח חייב להיוולד בזמן כלשהו. זה יכול לקרות בכל מאה, בכל שנה. אך הנבואה חזתה מראש בדיוק מוחלט את השנה ואת החודש המדויקים בהם אירע אירוע הראוי לציון בחיי המשיח. נבואה נפלאה זו נמסרה במילת הנבואה כך שכולם יידעו ויכירו את המשיח לכשיבוא. דיוק החיזויים מפורט ביותר והגשמתו מדויקת. טעות אחת הינה קטלנית, אך הכל מתואם

לחלוטין: ישוע הנצרתי ממלא את כל הפרטים באשר לייחוסו, מקום הולדתו וזמן הולדתו. זה מדהים ביותר שתוך דור אחד מייסורי המשיח על הצלב נהרס בית-המקדש, הכהונה היהודית חדלה להתקיים, הופסקה הקרבת קורבנות, אילנות היוחסין של היהודים הושמדו, בירתם נחרבה ובני ישראל הוגלו מארצם, נמכרו לעבדות והתפזרו לארבע קצוות העולם! מאז שפסקי-דין לאומיים נוראים אלה נגזרו על ישראל - בואו של "המשיח" נעשה בלתי-אפשרי לחלוטין - לפחות אותו משיח שקיים את כל "הכישורים" הכתובים בתנ"ך, כפי שישוע הנצרתי הציג.

ב. נבואות אודות חייו ושירותו של המשיח

(1) טבעו האלוהי ושלמותו של המשיח מתוארים על-ידי הנביאים במאות נבואות: הוא יהיה ללא חטא קדוש כאלוהים.¹² הוא למעשה אלוהים בגוף אנושי.

המשיח חייב להיות צדיק כאלוהים עצמו (מכיוון שהוא אלוהים) כי הוא יהיה "צמח צדיק... וזה שמו אשר יקראו יהוה צדקנו" (ירמיה כ"ג, 5-6). המשיח חייב להיות בחר האלוהים ולשמח את לבו (ישעיה מ"ב, 1). בבשורה על-פי מתי ג', 17, אנו קוראים שהאב אמר על ישוע: "זה בני ידידי אשר רצתה נפשי בו". המשיח מצידו יהיה עבד אדוני נאמן ותמיד "יחפוץ" לעשות את רצון אלוהים (תהילים מ', 9). אדוננו ישוע מעיד: "מאכלי הוא לעשות רצון שולחי ולהשלים מעשהו" (הבשורה על-פי יוחנן ד', 34. ראה גם הבשורה על-פי יוחנן ו', 38).

המשיח יימשח על-ידי רוח הקודש באופן ובמעלה הגבוהים בהרבה מעל כל אדם ("שמן ששון מחבריך", תהילים מ"ה, 8, האיגרת אל העברים א', 9). עד לאותו יום בחג השבועות כשרוח הקודש שרתה

¹² לשם קריאה מהנה בתנ"ך, קרא נא את המקורות הבאים להיטיב בהבנת המשיח: תהילים מ', 7-11, מ"ה, 9-2, ישעיה י"א, 2-5, מ"ב, 1-7, ס"ג, 1-3, נ"ג, 7-9.

על תלמידיו של ישוע, אף אדם לא נמשח בדרגה כה גבוהה, כפי שנמשח ישוע. קרא את הפיסקה המיוחדת מישעיה פרק י"א, פסוקים 2-5, האומרת לנו: "ונחה עליו [בתוכו] רוח יהוה רוח חוכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה, והריחו ביראת יהוה ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח. ושפט בצדק דלים... והיה צדק אזור מותניו והאמונה אזור חלציו".

בברית החדשה אנו קוראים כי בעת טבילתו נמשח ישוע ברוח הקודש, כשרוח הקודש בדמות יונה ירדה ונחה עליו [בכתובים המקוריים כתוב "בתוכו"] (הבשורה על-פי מתי ג', 16). הוא עצמו העיד ש"רוח אדוני עלי" [בכתובים המקוריים כתוב "בתוכו"] (הבשורה על-פי לוקס ד', 18), דבר שהגשים את נבואת ישעיה (ישעיה ס"א, 1-3) אודות אמינותו ושירותו של המשיח. האנשים "כולם העידו ותמחו על דברי חן אשר יצאו מפיהו [פיו של ישוע]" (הבשורה על-פי לוקס ד', 22).

המשיח חייב להיות אדם תחת שליטתה המלאה של רוח האלוהים האב: "ולא ישמיע בחוץ קולו" (ישעיה מ"ב, 2). כשהוא דיבר היה זה אלוהים האב אשר דיבר מתוכו, כך שמילים אנושיות לא נשמעו ממנו. כלומר, הקול שנשמע ממנו לא היה קולו שלו, אלא קולו של אלוהים. בעשותו כן, הוא נתן לנו דוגמא שעלינו ללכת בעקבותיה. "הדברים אשר אדבר אליכם לא מנפשי אנוכי דובר כי אבי השוכן בקרבי, הוא עושה את המעשים" (הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 10). "אבי, אם רצונך להעביר מעלי את הכוס הזאת אך אל יהי כרצוני כי אם כרצונך" (הבשורה על-פי לוקס כ"ב, 42), "טרם יבואו ותלמידיו ביקשו ממנו לאמור אכול נא אדוני. ויאמר אליהם יש לי אוכל לאכול אשר אתם לא ידעתם... ויאמר אליהם ישוע מאכלי הוא לעשות רצון שולחי ולהשלים מעשהו" (הבשורה על-פי יוחנן ד', 31-34). שוב, לא היה זה קולו שנשמע ברחוב אלא קול האב המונחה על-ידי רוח הקודש. קולו של אביו, בין אם הוא מלווה בכעס או בצורה אחרת, הוא עדיין אותו הקול שבא מאביו. האב, הבן ורוח הקודש אחד הם. היות ובני האדם שכירים הם,

הוא הבטיח להם את כוחו של האלוהים השילושי, אותו כוח שהיה ברשותו בתוך גופו האנושי, ושאיפשר לו להיות חזק כדי שיוכל להגיע לרמה שבה יכול היה למלא את כל מצוות אלוהים מבלי לחטוא אפילו פעם אחת. עכשיו גם אנו יכולים לעשות זאת דרכו, עם אביו ורוח הקודש החיה והעובדת בתוכנו. הוא יאפשר לבני אדם להיות "אנשים עם בחירה חופשית" אפילו אם הוראותיו נוקשות ובלתי משתנות, אתמול, היום, ולעולמים. הוא יאפשר לבני האדם לבחור את הטוב או את הרע כך שהאדם בוחר את תוצאות מעשיו ויעודו: "קנה רצון לא ישבור ופישתה כהה לא יכבנה לאמת יוציא משפט" (ישעיה מ"ב, 3). הוא מטיף את המסר האמיתי בתקווה שיתקבל, כך שהנשמות לא תשהנה בגיהנום לנצח. אך אם אדם חפץ ללכת לגיהנום אחרי ששמע את מסר האמת, הוא לא "יחטוף" אנשים או "יתכנתם מחדש" לחזור בהם ממחשבתם הלא-נוצרית וזאת בניגוד לאנשי רוע המנסים כיום "לתכנת מחדש" נוצרים ולהסיט אותם מדרך מחשבתם האלוהית-נוצרית ומעבודתם האלוהית. בני האדם יעשו את רצון אבינו ויזכו לגן העדן, או יעשו כחפצם ויבלו לעד בגיהנום איום נצחי. המשיח יהיה איתן ומתמיד בעשיית הצדק, רצון אביו שבשמים. יהיה לו אומץ והצלחה במטרה זו, וגם איתן בכוונתו "לא יכהה [יכשל] ולא ירוץ [יאבד את אומץ רוחו]" (ישעיה מ"ב, 4). מתי, בתארו את כהונתו של ישוע, אמר, שישוע מילא את אשר ישעיה הנביא אמר עליו: "למלאות את אשר דיבר ישעיה הנביא [דרך רוח הקודש של האלוהים האב] לאמור: הן עבדי בחרתי בו ידידי רצתה נפשי. נתתי רוחי עליו, ומשפט לגויים יוציא. לא יצעק ולא ישא ולא יישמע בחוץ קולו. קנה רצון לא ישבור ופישתה כהה לא יכבנה עד יוציא לנצח משפט. ולשמו גויים ייחלו" (הבשורה על-פי מתי י"ב, 17-21).

רחמיו ורגישותו של המשיח מתגלים בצורה נפלאה הנוגעת ללב ברגישותה: "כרועה עדרו ירעה [אלה המקבלים את רצון האב שבשמיים, את דבר אלוהים, מילולית וסימבולית. האפיפיור ברומא

אמר שאלה המאמינים בדברי האלוהים באופן מילולי ויודעים את האמת של המשמעות הסימבולית, מסוכנים. זה נשמע לי כאילו הוא שונא את כל אלה אשר יודעים את דבר האלוהים, אלה שהם רוחניים, אלה שהם נוצרים, אלה שבאמת יודעים את האלוהים ובאמת עושים את עבודתו בכל מאודם, בעזרת הכוח והחיים של האלוהים בתוכם. האם זה לא נשמע כך גם לך? אבל אנשי העולם, אלה שאינם יכולים להאמין בדבר האלוהים באופן מילולי בגלל שדבריו רוחניים והם ארציים מדי, גם כן אינם מסוגלים לדעת את המשמעות הסימבולית אשר נחשבת בין רבים כקשה יותר להבנה מאשר החלקים המילוליים של כתבי הקודש. אלה השונאים את הנצרות הם המסוכנים מכולם. וזאת משום שאנו, הנוצרים, מביאים לעולם חיים, שמחה, ושלום עם אלוהים - תכונות אותן הם שונאים ולהן הם מתנגדים. הם יהרסו בליונים של נשמות עם התורות השיקריות שלהם. הם כבר הספיקו להרוג מיליוני נוצרים ואנשים אחרים כמו יהודים, וכתוב בתנ"ך שהם ימשיכו לעשות זאת עד לסוף המר. בנוסף לכל זה, בסודיות, הם מאפשרים ונותנים גושפנקא להריגה של הנשמות הללו בכך שהם אינם מגנים את מעשי הניאוף, ההפלות, סטיות, זימה, השקרים והגניבות שלהם וכו'] בזרועו יקבץ טלאים ובחיקו ישא, עלות ינהל" (ישעיה מ', 11). כברית החדשה אנו קוראים על רחמיו של ישוע בבשורה על-פי מתי ט', 36, י"ד, 14, ט"ו, 32 ובמקומות רבים אחרים. בפרק העשירי של הבשורה על-פי יוחנן, מתואר ישוע המשיח כ"רועה הטוב" האוהב ודואג לצאנו ואפילו נותן את נפשו בעד הצאן (הבשורה על-פי יוחנן י', 1-18). אין זה אומר שהוא אינו שונא את השטן, שדים, ואלו ההולכים בעקבותיהם ללא חרטה ובקשת סליחה.

המשיח יהיה "צדיק" ו"עני" (זכריה ט', 9), "יפית מבני אדם, הוצק חן בשפתותיו על-כן ברכך אלוהים לעולם" (תהילים מ"ה, 3). הוא יהיה נטול אלימות (ללא אלימות נגד דברי האלוהים, רק דברי תוכחה כנגד רשע), הוא יחיה חיי מופת חיצוניים ללא הונאה - וחיים

פנימיים חפים ותמים (ישעיה נ"ג, 9, איגרת פטרוס הראשונה ב', 22). הוא יסכול מעוול אישי גדול שייגרם לו (ישעיה נ' 6, נ"ג 7, הבשורה על-פי מתי כ"ו, 67-68, כ"ז, 28-44, הבשורה על-פי לוקס כ"ג, 11, 35-37, הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 1-3, 16-18). מן הברית החדשה אנו לומדים שישוע הוא "עניו ושפל רוח" (לעשות כל מצוות האב) (הבשורה על-פי מתי י"א, 29) והאב שבשמים אמר עליו: "אהבת צדק [עשית רצון האלוהים], ותשנא רשע על-כן משחק אלוהים אלוהיך שמן ששון מחבריך" (האיגרת אל העברים א', 9). כאשר נצלב אדוננו ישוע הוא סבל בענווה (בצייתנות לאלוהים) את כל ההשפלות, העלבונות, חילולי השם, ענויי הרוח, והאלימות הגופנית שנכפתה עליו. הוא התפלל עבור עדרו שברח (הבשורה על-פי לוקס כ"ג, 34, הבשורה על-פי מתי כ"ז, 12-14) משום שהם עדיין לא הוטבלו ברוח הקודש בשירות הכהונה, "הטבילה ברוח הקודש" אשר הם קיבלו ביום חג השבועות, כפי שמופיע בספר מעשי השליחים ב', 1-4. כמורה, המשיח "לא יכהה ולא ירוץ עד ישים בארץ משפט ולתורתו איים אומות [ייחלו]" (ישעיה מ"ב, 4). המשיח, המושיע, לא ייכשל בבואו להגשים את כל נבואות התנ"ך ובכך יוכיח שהוא המשיח ודיין כל הדברים. הוא גם ינצח את החטא, את השטן, המוות, הגיהנום והקבר, כמו-כן יעלה לתחיה את המתים, ויעלה בחזרה השמימה, משם הוא בא. בכוחו לתת כוח לאלה המאמינים בדבריו ומקיימים אותם דרך זה שהוא חי בתוכם, ועובד דרכם. אנשים אלה מהווים את ההמשכיות של חיי ישו המשיח ועבודתו על פני האדמה הזאת, "המשך התגלמות דבר אדוני". דינו צודק ובאמצעות לימוד חייו יכולות אומות העולם לראות כי משפטיו הם משפטי אמת וצדק, הוגנים לכל איש, אישה וילד.

מראש נכתב על המשיח שהוא יפתח פיהו וידבר "במשלים". "אפתחה במשל פי, אביעה חידות מני קדם" (תהילים ע"ח, 2). כשהמורה הגדול ישוע בא, הוא לימד "כבעל [גבורה] סמכות ולא כסופרים"

(הבשורה על-פי מתי ז', 29). הסופרים לימדו בצטטם את חז"ל, אך כאשר ישוע לימד הוא דיבר את דברי האלוהים, דרך רוח הקודש, בפסקנות ובביטחון: "אמן אמן אני אומר לכם" (ראה הבשורה על-פי יוחנן ה', 24, ו', 47). יתר-על-כן, שיטת ההוראה הטיפוסית של המשיח ישוע היתה באמצעות משלים: "ובבלי משל לא דיבר אליהם, למלאת את אשר דיבר הנביא לאמור: אפתחה במשל פי, אביעה חידות מני קדם" (הבשורה על-פי מתי י"ג, 34-35).

מן הכתוב בתנ"ך מובן שכאשר יבוא המשיח הוא יהיה יותר קדוש ויותר חכם מכל אדם וצדיק וישר כאלוהים עצמו. בכל תולדות העולם, מי מתאים יותר לתיאור זה מאשר ישוע המשיח אשר היה "קדוש, תמים טהור, נבדל מחוטאים ונשא מעל השמיים" (האיגרת אל העברים ז', 26)?

פלא כל הספרות: תיאור האלוהים-האנוש המושלם

עכשיו אנו מגיעים אל פלא כל הספרות: תיאורו של האלוהים-האנוש המושלם, ישוע המשיח, בברית החדשה. מה שנאמר במושגים כלליים ובצורה מופשטת בתנ"ך בתיאור המשיח המושלם העתיד לבוא, הפך להיות מציאות ממשית, בשר ודם, בדמות האיש ישוע המשיח בברית החדשה. באדון ישוע המשיח אנו רואים את האחד שכולו נהדר, הדגול-ברבבה, שמחתו של אבינו שבשמיים.¹³

האלוהות היציבה והמושלמת של המשיח לא עורערה על-ידי התנהגות מזורה או נקודות תורפה אנושיות. שלמותו לא הוכתמה על-ידי גאווה וחוכמתו לא נפגמה על-ידי סיכלות. הגינותו לא סולפה על-ידי דעה קדומה וצידקת משפטו לא זוהמה באנוכיות. היתה לו הדרת כבוד, שלמרבח השמחה התערבבה עם צניעות אלוהית גומלת החסד, לעשות את רצון אלוהים. היתה לו דאגה לאחרים, היה קנאי, וסבלן

13. השווה את הניגוד בין ישוע המשיח ובין מוחמד הערמומי שהתחזה כדי לקבל רשיון מן השמיים לטשטש את כל כתמי עברו ולהרשות את פשעיו העתידיים. כמה שונה היה אדוננו ישוע! הוא אמר: "אם לא אעשה את מעשי אבי, אל תאמינו לי" (הבשורה על-פי יוחנן י', 37).

(אך תמיד בזמן), היה מנומס וישר מבלי להיות חוטא. סמכותו ארזנה והתמזגה עם עדינות, סבלנות ועוצמה רבה.

הוא מעולם לא נוצח, לעולם לא נאלץ לחזור בו מדבריו, להתנצל, לשנות את מישנתו, להתוודות על חטא או על טעות או לבקש עצה מבני-אדם. תמיד היתה לו התשובה הנכונה - רצון ודבר אלוהים. הוא עשה טוב, תמיד התפלל, נתן לאלוהים את התיפארת וההודייה על כל דבר, לא התעניין בצבירת דברים חומריים. הוא חי ומת בעוני אך לא חסר לו דבר עד ייסוריו על הצלב.

כל מעשי הניסים שלו היו בעלי תועלת - לעולם לא לשם תהילת-שווא. הוא היה המורה המושלם אשר חי וקיים את אשר לימד. הוא היה אחד מאיתנו במלוא מובן המילה: "בן-אדם". אולם למרות זאת הוא לא היה אחד מאיתנו מפני שמעולם לא חטא. הוא היה מלמעלה ולא מן הארץ והוא היה בן-האלוהים המיוחד. "מעולם לא דיבר איש כאיש הזה". (הבשורה על-פי יוחנן ז', 46).

זה שאמר "אור העולם אני" (הבשורה על-פי יוחנן ט', 5) גם פקח את עיניהם של רבים אשר נולדו עיוורים, כך שכולם יכלו לראות את זכותו להיות משיח. זה שאמר "אנוכי התקומה והחיים" (הבשורה על-פי יוחנן י"א, 25) הוכיח את צלילות דבריו בהעלותו את אלעזר מן המתים! (הבשורה על-פי יוחנן י"א, 43-44). זה שאמר "אנוכי הוא לחם החיים" (הבשורה על-פי יוחנן ו', 35) סיפק עדות מלאה שהוא אכן זה שעשה את נס האכלת חמשת אלפים אנשים ממעט כיכרות הלחם ואף פחות מכך דגים (הבשורה על-פי יוחנן ו', 14-5). אם ישוע לא היה המשיח האמיתי, מושיע העולם, היה זה בבחינת פשע מוחלט נגד המין האנושי, טיפשות פזיזה ואנוכיות בלתי-נסלחת מצידו להבטיח את כל ההבטחות שהבטיח ובכך להוליך שולל אנשים לעולם ועד. לבטח, רעה כזו אינה יכולה לבוא מאיש כה טוב וכה אוהב כישוע. אנו מאמינים ובטוחים שהוא אכן המשיח, בן אלוהים, זה אשר היה צפוי לבוא לעולם על-מנת להיות מושיע מין האדם.

כרכים עבים נכתבו בעבר וכרכים נוספים ייכתבו בעתיד, על תהילתו של האדון ישוע המשיח. די לומר בקצרה: ישוע הוא צלם יישותו של האלוהים הבלתי-נראה (האיגרת אל הקולסיים א', 15, האיגרת אל העברים א', 3), הסיכום והתוכן של כל הטוב, האחד שבגופו שוכנת כל מלוא האלוהות (האיגרת אל הקולסיים ב', 9). קדושתו קורנת זוהר מלא. חמדתו טהורה ואמיתית כתפארתו של האלוהים. אהבתו היתה בלתי-אנוכית ושלמה כאהבת אלוהים - מכיוון שבמהלך תולדות העולם בני האדם לא ראו, חוץ ממותו של ישוע המשיח, אלוהים-אנוש מושלם מת בסבל כה כבד ובלתי מוצדק. ישוע, הסובל-המלכותי הנעלה והפשוט נשא את כל משקל חטאי המין האנושי מבלי להתאונן ובמותו על הצלב כיפר על חטאינו.

(2) מעשי "הפלאים" העל-טבעיים של המשיח נאמרו בבירור מראש: עליו להראות מעשי פלאים על-טבעיים כסימן זהות לכך שהוא נתמנה על-ידי אלוהים, מושיע שליח האלוהים. וכמעשה ה"מיוחד" שלו, המשיח יציע את עצמו כקורבן חליפין להושיע את הגזע האנושי.

כל שירותו של המשיח חייב לברך את העם. כפי שאמר מראש ישעיהו: "רוח אדוני יהיה עלי יען משח יהוה אותי לבשר ענויים שלחני לחבוש לנשכרי-לב לקרוא לשבויים דרור ולאסורים פתח לתקווה. לקרוא שנת רצון ליהוה... לתת להם פאר תחת אפר, שמן משון תחת אבל, מעטה תהילה תחת רוח כהה וקורא להם אילי הצדק מטע יהוה להתפאר" (ישעיה ס"א, 1-3).

המשיח, כאדוני אלוהים בקרב העם, חייב להיות עושה פלא למהדרין: "הנה אלוהיכם נקם יבוא... הוא יבוא וישעכם. אז תיפקחנה עיני עיוורים ואוזני חרשים תיפתחנה. אז ידלג כאיל פיסח ותרון לשון אילם כי נבקעו במדבר מים ונחלים בערבה" (ישעיה ל"ה, 4-6).

"אני יהוה קראתיך בצדק... ואתנך לברית עם, לאור גויים לפקוח עיניים עיוורות [לחסל עיוורון רוחני] להוציא ממסגר אסיר [לשבור

את כוח השטן באמונה וציות לאלוהים] מבית כלא יושבי חושך" (ישעיה מ"ב, 6-7). המשיח יהיה מושיע כל העולם כי "נתתיך לאור גויים להיות ישועתי עד קצה הארץ" (ישעיה מ"ט, 6) "כ"אור-גויים" (ישעיה מ"ב, 6, ישעיה י"א, 10) ו"גואל ישראל" (ישעיה מ"ט, 7, כמו-כן ישעיה מ"ב, 6).

בברית החדשה ישוע המשיח הוא המושיע העולמי: "כי כך אהב האלוהים את העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו כי אם יחיה חיי עולמים" (הבשורה על-פי יוחנן ג', 16). כאשר הנביא שמעון ראה את הילד ישוע בבית-המקדש, הוא ידע כי הוא המשיח ואמר: "אדוני בשלום כי ראו עיני את ישועתך אשר הכינות לפני כל העמים, אור לגלות עיני הגויים ותפארת ישראל עמך" (הבשורה על-פי לוקס ב', 29-32). ראה גם הבשורה על-פי לוקס א', 68-79, האיגרת אל הרומיים ג', 29.

פעילותו המיוחדת של המשיח תהיה הקרבתו העצמית, הקרבת נשמתו וגופו ככופר נפש, כמתנה, כקורבן, על חטאים וחוטאים (ראה ישעיה נ"ג, 4-6, 10, 12). באמצעות הקרבה עצמית נעלה זו, הוא "ישוף" (ירוצץ) את ראשו של השטן (בראשית ג', 15 ביחד עם האיגרת אל העברים ב', 14, איגרת יוחנן הראשונה ג', 8), ובמעשה ישועה גדול זה הוא ייסד ממלכה שתתקיים לעולם ועד (דניאל ז', 14, ישעיה ט', 6, הבשורה על-פי לוקס א', 32-33).

בחזרנו אל הברית החדשה, אנו רואים כי זיהויו של המשיח מן התנ"ך עם ישוע מן הברית החדשה מותאם באופן מושלם בכל הקשור לקדושתו המושלמת, "מפעליו", וה"מעשה" המיוחד שלו אשר עשה על הצלב.

הפלאים שחולל ישוע - מעשיו - היו ידועים היטב בציבור בני דורו. פטרוס בדרשתו ביום חג השבועות השתמש במעשי הפלאים שישוע ביצע במסגרת שירותו כהוכחה לכך שהוא באמת המשיח: "אנשי ישראל, שימעו את הדברים האלה: ישוע הנוצרי [הנצחתי],

האיש אשר נאמן עליכם מאת האלוהים בגבורות ובמופתים ובאותות אשר האלוהים עשה על-ידו בתוכם, כאשר ידעתם גם אתם... לכן יידע נא בית ישראל כולו כי לאדון ולמשיח שמו האלוהים, את ישוע זה אשר צלבתם ("שאלוהים הקימו") (מעשי השליחים ב' 22, 36, 24).

בספרי הבשורה אנו קוראים שישוע בירך, גאל ועזר לכל דורשיו. הוא ריפא חולים, טיהר את המצורעים, פקח עיני עיוורים, הקים מתים מקברותיהם, האכיל רעבים, הילך על פני המים בכינרת וביצע פלאות רבות נוספות.¹⁴

יוחנן המטביל, אחרי שנאסר על-ידי המלך הורדוס, שלח שניים מתלמידיו לישוע שאול אותו: "אתה הוא הבא (המשיח) אם נחכה לאחר?" (הבשורה על-פי מתי י"א, 3-4) ובכך פונה בשאלה ישירה זו אל ישוע: "האם אתה המשיח או לא?" ישוע השיב ליוחנן ותלמידיו בהזכירו את מעשי הפלא שעשה ובכך הבטיח להם שהוא המשיח היות ורק המשיח לבדו יכול לעשות מעשים כאלה: "לכו הגידו ליוחנן [שוב] את אשר שמעתם וראיתם: עיוורים רואים, פיסחים מהלכים, מצורעים מטוהרים, חרשים שומעים, ומתים קמים, ועניים מתבשרי ישועה הם" (הבשורה על-פי מתי י"א, 4-5). ואלה הם בדיוק אותם הסימנים אודות המשיח הניתנים בתנ"ך!

לבסוף, אחרי שירותו הרחום של ריפוי וברכה לאנשים, משלים ישוע המשיח את עבודתו הגדולה שלמענה בא אל העולם, שנגזרה מראש עבורו בטרם נוסד העולם (ראה איגרת פטרוס הראשונה א', 18-20): הוא מת על הצלב בהקריבו את עצמו כקרבן-חלופי להושיע את המין האנושי: "בן-אדם המשיח ישוע אשר נתן את נפשו כיפר בעד כל" (האיגרת הראשונה אל טימותיוס ב', 5-6). "ישוע... אשר יטעם בחסד אלוהים את המוות בעד כולם" (האיגרת

¹⁴ ראה הבשורה על-פי מרקוס פרק א', פסוקים 32, 34, 40-42, הבשורה על-פי יוחנן פרק ט', פסוקים 6-7, פרק 11, פסוקים 43-44, פרק ו', פסוקים 11-13, 19-21.

אל העברים ב', 9). ישוע המשיח, "בקץ העיתים נגלה בפעם אחת כדי לבטל את החטא בזבח נפשו" (האיגרת אל העברים ט', 26). ישוע עצמו פקד על האנשים להאמין בו בגלל "המעשים האמינו לי" (הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 11). "האינך מאמין כי אנוכי באבי ואבי בי? הדברים אשר אדבר אליכם לא מנפשי אנוכי דובר אותם כי אבי השוכן בקרבי הוא עושה את המעשים. האמינו לי כי אנוכי באבי ואבי בי הוא ואם לא, אך בגלל המעשים האמינו לי" (הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 10-11). אף משיח שקר לא יכול להציג את שבע ההוכחות הבאות לאמיתותו:

- (1) להיוולד לבתולה.
 - (2) להיות מושלם כאלוהים מכיוון שהוא עצמו אלוהים.
 - (3) לבצע מעשי "ניסים".
 - (4) להגיש עצמו כקרבן לישועת המין האנושי.
 - (5) לקום לתחיה מן המתים.
 - (6) לעלות לשמים בפני מאות עדים.
 - (7) לקחת את מקומו המתאים לימינו של אלוהים.
- שבע דרישות אלה לא זו בלבד שמוציאות מכלל אפשרות את כל המתחזים ל"משיח", הן מוכיחות את העובדה שישוע הנצטת הוא המשיח האמיתי כיוון שהוא מילא את כל השבע!**
- במשך אלפיים השנים שחלפו נמסרה בשורתו והוטפה סביב כל העולם ומיליונים רבים של גויים וגם יהודים רבים בטחו ובוטחים בו. ישוע הוא באמת המושיע העולמי, "שה האלוהים הנושא חטאת העולם" (הבשורה על-פי יוחנן א', 29). אהבתו עוטפת את כל העולם (הבשורה על-פי יוחנן ג', 16), בשורתו היא עבור כל יצור (הבשורה על-פי מרקוס ט"ז, 15) "ואין תחת השמים שם אחר הניתן לבני-אדם אשר בו נושע" (מעשי השליחים ד', 12).

התוצאות המצטברות והמהממות של הסימנים הנוספים

עקבנו אחר שושלת היוחסין המשיחית החל משם (בן נוח), דרך אברהם, יצחק, יעקב, יהודה, ישי, דוד - ועד להולדתו לבתולה, כזרע האיש, במועד ובמקום היעודים ומצאנו שהכל מתגשם בשלמות בישוע הנצחתי על כל פרטיו, בלי יוצא מן הכלל! ראינו גם שהיות וכל ספרי היוחסין הושמדו בשנת 70 אחרי הספירה, אף תובע למשיחות מאז לא יכול להוכיח את משיחיותו.

הראינו שהתנ"ך מנבא את ביאת המשיח ושהוא יהיה אלוהים-אנוש מושלם (עמנואל - אלוהים עימנו) עם שירות רחום המאופיין על-ידי פלאי ריפוי, ושמעשהו הגדול ביותר יהיה הקרבת עצמו קורבן לגאולת בני-אדם (המאמינים בו). ישוע הנצחתי, משיח ארבעת ספרי הבשורה, מילא את כל הדרישות הללו במלואן. התוצאה המצטברת של הגשמה אחת אחרי השנייה, מבלי כישלון אחד, היא מופלאה.

להלן נסביר כיצד מספר קטן יחסית של "סימנים מובהקים" מספיק כדי לזהות אדם אחד מתוך מיליארדים.

זיהוי של דויד גרינגלס

כאשר שילטונות ארצות-הברית עלו על עקבותיו של הבוגד דויד גרינגלס שמסר סודות הקשורים לנשק גרעיני לרוסים, אחרי מלחמת העולם השנייה, הוא ברח למקסיקו. שותפיו אירגנו לו פגישה עם מזכירו של השגריר הרוסי במקסיקו סיטי. על גרינגלס היה להציג עצמו על-פי סימנים מוסכמים מראש. (הוראות הזיהוי ניתנו לגרינגלס ולמזכיר):

- (1) היה עליו לכתוב פתק למזכיר ולחתום את שמו כ-"י. ג'קסון". (2)
- כעבור שלושה ימים היה עליו ללכת לפלאזה דה-קולון במקסיקו סיטי,
- (3) לעמוד לפני האנדרטה של קולומבוס (4) כשאצבעו מונחת בספר תיירות. (5) כשהמזכיר ייגש אליו, על גרינגלס לאמר שזוהי אנדרטה נפלאה ושהוא עצמו מאוקלהומה, (6) אז היה על המזכיר לתת לו דרכון. מיותר לציין שהתוכנית הצליחה.¹⁵

15. פרטים אלה נלקחו ממדורת ה-2 באפריל 1951 של העיתון *The New Leader* (המנהיג החדש).

הם ידעו - כל אחד ידע - שבעזרת שישה פרטי זיהוי בלבד יהיה זה בלתי-אפשרי למתחזה לרמות את המזכיר, אלא אם למד את הסימנים מראש. אלוהים מצא לנכון לתת לנו לא שישה אלא מאות סימנים לזהות את המשיח ולעצב סימנים אלה בסיגנון כזה (כגון הולדתו לבתולה או תחייתו של המשיח) שאף משיח שקר לא יוכל לזייף אותם! כל מי שטורח לבחון את העובדות, כגון אלה המוצגות פה, יביר בוודאות שביאת המשיח נובאה מראש וכי האחד והיחיד שיכול היה להיות משיח הוא ישוע המשיח מן הברית החדשה.

רגע של מחשבה ישכנע כל אדם הוגן כי ישוע המשיח מן הברית החדשה, אשר מילא את כל מאות הנבואות התנ"כיות בקשר לביאתו הראשונה הוא האדם (האלוהים) היחיד בכל תולדות בני-האדם התואם את נבואות המשיח ושאיין אף ספר אחר פרט לתנ"ך שיש בו דבר שישתווה לנבואות המשיחיות.

ג. פרדוקסים נבואיים

בנבואות אודות המשיח

התנ"ך מציג בפנינו חידה נבואית מיסתורית המושתתת על צירופים משונים של נבואות הדנות בביאת המשיח אשר לפעמים נראות כה נוגדות עד שאי-אפשר להגשימן. אנו קוראים לנבואות אלה, הנראות נוגדות ולכאורה ובלתי מתאימות, בשם "פרדוקסים נבואיים". אנו מגדירים "פרדוקס נבואי" כשתיים או יותר נבואות הכוללות לכאורה ניגודים, ללא שום אבסורדיות אמיתית ואשר נראות כתעלומה ללא ה"רמז" או הגשמה. לרוב, נראים ניגודים אלה כבלתי ניתנים לפתרון. התנ"ך שופע פרדוקסים נבואיים, כאלה הנוגעים למשיח, אשר היו ועדיין נשארו בגדר תעלומות גמורות פרט למקרים שהברית החדשה פותרת אותם בדמות ישוע משיח. בפרדוקסים אלה בנבואה יש שמץ

של אי-בהירות. הם מוצגים כמנעול שרק לברית החדשה המפתח¹⁶ - ומפתח זה הוא ישוע המשיח.

מאפיין מפתיע זה של נבואות משיחיות רבות מונע גם מרשעים וגם מתלמידים קנאיים ביותר למלא אותם בכוונה - אם יוכלו. זאת מפני שהנבואות, לפחות בחלק מן המקרים, לא הובנו במלואן עד אשר התגשמותן הסבירה אותן ועשתה אותן לפשוטות (ראה איגרת פטרוס הראשונה א', 10-11). נבואות מיוחדות אלה מוכיחות באופן חד-משמעי, כי אלוהי הנבואה שיצר אותן ואלוהי ההשגחה העליונה שהגשים אותן, חד הם.

עוד מאפיין מפתיע בפרדוקסים הנבואיים הוא האופן הנורמלי והטבעי בו הוגשמו בעזרת ההשגחה העליונה - בצורה כה מופתית - בחיי ישוע המשיח בברית החדשה. אין צורך לאלץ או להכריח את העובדות או את הנבואות כדי שיתאימו אלה לאלה.

שווה בנפשך, כמה מהניגודים ה"בלתי אפשריים" הבאים: אלוהים יבוא לארץ - להיוולד כתינוק. המשיח ייוולד על-ידי אלוהים - והוא עצמו יהיה אלוהים. הוא יהיה "בן" בבוא הזמן - בו בזמן שהוא "אבי עד" (ישעיה ט', 5). בחיר האלוהים נבחר ויקר - ובו בזמן מבוזה ונדחה על-ידי בני-האדם, הוא "איש ידוע חולי וידוע מכאובים". הבא אל היהודים ונדחה על-ידי העם היהודי - והוא האיש אשר גויי העולם יחפשו והוא יהיה "אור לגויים". הוא יהיה אדם שהוא אלוהים, ואלוהים

16. הרי הודיני, אולי הקוסם הגדול בכל הדורות, הדגים פעם בפריז את יכולתו לפתוח מנעולים. קוסם מקומי טען שביכולתו לעשות את כל המעשים שעשה הודיני, הוא הציע בציבור להוציא עצמו למחרת מכלוב הנעול במנעול המיוחד של הודיני. לקוסם הצרפתי הערמומי היה שותף, לא ידוע להודיני, שהוציא במירמה את צופן המנעול מהקוסם האמריקאי. אך הודיני חשד במעשה המירמה, ובאותו לילה שינה את צופן המנעול. למחרת, הקוסם הצרפתי הרברבן ננעל בכלוב. אך לתדהמתו לא יכול היה לפתוח את המנעול. הוא ניסה לשווא לגלות את הצופן החדש, תוך ליגלוגי קהל הצופים. לבסוף, נאלץ להתחנן בפני הודיני לשחררו. הודיני עשה זאת לאחר "הצגה" קצרה. אחר-כך הראה הודיני לו ולציבור את הצופן החדש של המנעול: ר-מ-א-1-ת. זה שיצר את צופן המנעול הוא זה שיכל לפתוח אותו. זה שנתן את נבואות התנ"ך המיסתוריות, כמנעול, ידע את הצופנים שיפתחו אותן והוא היחיד שידע אותם. לישוע היה "המפתח" בזהותו ומפעליו וכך פתח את מנעולי נבואות! כל "המשיחים" המזוייפים הם רמאים!

שהוא אדם, חף-מפשע ובעל שירות רחום במלואו. אנשים "יתעבו" אותו - ובו בזמן ירוממו ויהללו אותו. הוא "יכרת" - ובו בזמן יאריכו ימיו. צער ותהילה, סבל ונצחון, השפלה והתרוממות, צלב וכתר, כל-כך משולבים זה בזה, עד כי המפרשים היהודים לא יכלו להתאים את הנבואות הללו. התמונה הנבואית המלאה של המשיח הבא, עם התגשמותה, היא כל-כך שלמה בייחודה, כה מיסטורית, כה טבעית, ובאותו זמן כל-כך מסועפת, עד כי היתה, הינה וחייבת להישאר לתמיד פלא כל הספרות.

הבה ונבחן ביתר עיון אחדים מהפרדוקסים הנבואיים הרבים בנבואות אודות המשיח שיבוא.

(1) אודות הולדתו.

נשים לב בנבואות הבאות לניגודים העצומים: בתולה תלד בן, דבר בלתי ידוע למין האנושי. איש-ילד זה יהיה **אלוהים** "עמנואל", ילוד-אלוהים והתגלמות אלוהים: "לכן ייתן אדוני הוא לכם אות, הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראת שמו **עמנואל**" (ישעיה ז', 14). "כי ילד יולד לנו בן ניתן לנו ותהי המשרה על שיכמו וייקרא שמו פלא יועץ אל גיבור אביעד שר שלום" (ישעיה ט', 5).

על-מנת למלא נבואות נפלאות אלה, ביצע אלוהים "נס-ביולוגי" והבתולה מרים הרתה על-ידי רוח הקודש (הבשורה על-פי לוקס א', 35) והמשיח נולד כמתואר בבשורה על-פי מתי א', 25-16. כדי להגשים את שתי הנבואות האלה המצוטטות למעלה, שנאמרו 700 שנה לפני התגשמותן, ירד אלוהים, בדמות בנו, אל האדמה וההתגלמות הפכה למציאות - "בן העליון" נעשה בנה של מרים: אלוהים התגלה בבשר (ראה האיגרת הראשונה אל טימותיוס ג', 16, הבשורה על-פי יוחנן א', 1-3, 14, הבשורה על-פי לוקס א', 33-31) וכל זאת למרות שמרים לא "ידעה" אף גבר (הבשורה על-פי לוקס א', 34).

לא זו בלבד שעל המשיח להיות **אלוהים-אנוש**, יליד בתולה (ישעיה ז', 14, ט', 5), באיזושהי דרך מסתורית הוא צריך להיות גם

כל הבאות: זרע אישה (בראשית ג', 15) "בן-אדם" (דניאל ז', 13), בן-אלוהים (תהילים ב', 7), זרע אברהם (בראשית כ"ב, 18), ופרי ביטנו של דוד (תהילים קל"ב, 11). אך כיצד יכול אלוהים להיות אדם ואדם אלוהים, ובו בזמן להיות בן-אדם ובן-האלוהים? וכיצד אדם יכול להיות אלוהים ולהיוולד מאלוהים? וכיצד משהו יכול להיות "בן-אדם" מבלי שיהיה לו אב אנושי? וכיצד הוא יכול להיות "זרע האישה" כאשר האישה "לא ידעה גבר"? כיצד יוכל אדם אחד להיות כל אלה? פלא פלאים, ישוע היה! אדוננו ישוע היה, הינו ויהיה אלוהים לעולם (הבשורה על-פי יוחנן א', 1). הוא היה אדם (הבשורה על-פי יוחנן א', 14). הוא היה זרע אישה (איגרת אל הגלטיים ד', 4). הוא היה "בן-אדם" - האדם הייצוגי (הבשורה על-פי לוקס י"ט, 10). הוא היה בן-אלוהים (הבשורה על-פי יוחנן ג', 16). הוא היה מזרע אברהם ומזרע דוד (הבשורה על-פי מתי א', 1). פלא כל הזמנים. ישוע המשיח, אדם מושלם, אך כה אלוהי, ילוד-אלוהים, ובו בזמן התגלמות אלוהים והכל בתוך אישיות אחת אוהבת, שאין דומה לה ושאינה מתחלקת לחלקים. המבשר יוחנן, בהסבירו את התעלומה העליונה של "סוד האלוהים אבינו, וסוד המשיח" (האיגרת אל הקולסיים ב', 2, ד', 3) אומר: "והדבר [שהיה אלוהים יהיה עם אלוהים בחיקן של האב] (הבשורה על-פי יוחנן א', 18, 1-2) נהיה בשר וישכון בתוכנו ונחזה תפארתו כתפארת בן יחיד לאביו, רב חסד ואמת" (הבשורה על-פי יוחנן א', 14).

(2) מקום מוצאו. מאיפה בא: בית-לחם? מצרים? נצרת?

הרי כאן עוד סידרה מסובכת של נבואות. הנבואה אומרת: "ואתה בית לחם... ממך לי יצא להיות מושל בישראל" (מיכה ה', 1). אך בכתוב אחר נאמר: "וממצרים קראתי לבני" (הושע י"א, 1, הבשורה על-פי מתי ב', 15). והיתה גם נבואה שבעל-פה ידועה בין בני ישראל כאחת מנבואות הנביאים שאמרה "כי נוצרי [נצרתי] ייקרא לו" (הבשורה על-פי מתי ב', 23) על סמך ישעיה י"א, 1, שהמשיח נקרא "נצר" משורשיו כלומר "הנזיר" (האחד הנבדל) או "הנוצרי [הנצרתי]".

האם אלה סותרים זה את זה? בכלל לא! מכיוון שהאיש שהופיע פתח את מנעול התעלומה באמצעות אירועים שקרו במשך חייו המצויים משמים. הוא נולד בבית לחם כפי שאמר מיכה הנביא. זמן קצר לאחר מכן נלקח למצרים על-ידי יוסף ומרים, היכן שאלוהים "קרא" לו בחזרה אל ארץ הקודש אחרי מות המלך המרושע הורדוס (הבשורה על-פי מתי ב', 13-21). וכאשר יוסף ומרים חזרו לישראל עם הילד ישוע, הם התיישבו בנצרת, העיר שבה אדוננו גדל.¹⁷ מעתה ואילך, בשירותו הוא נקרא תמיד "ישוע הנוצרי [הנצרות]" (הבשורה על-פי לוקס י"ח, 37, מעשי השליחים ב', 22). האם אין זה מוזר שלמרות שנולד בבית לחם, לא קרא לו איש מעולם "ישוע בית-הלחמי", ולמרות שהוא נקרא "ישוע הנוצרי [הנצרות]" כולם יודעים שהוא נולד בבית-לחם, ולא בנצרת!

בהיותו בן שבט יהודה, יליד בית-לחם, הוא היה באמת ה"נוצרי [הנצרות]", "נזיר" (הנבדל) שחי בגליל במקום לחיות ביהודה, בקרב אחיו בני יהודה! ישנו כאן דמיון מסויים ליוסף, שבשנות גלותו הארוכה במצרים "התנזר" משאר אחיו וחי בנפרד מהם (ראה בראשית מ"ט, 26).

התיאורים ההיסטוריים של חיי ישוע מבהירים את שלוש הנבואות במלואן, למרות שבתחילה הן נראות כה נוגדות אחת את השניה.

17. קיימת עובדה היסטורית משנית מדהימה המוסיפה נופך מבהיל להבנה של הנבואה והתגשמותה. כאשר יוסף ומרים חזרו לארץ הקודש ממצרים, התכוון יוסף ככל הנראה להתיישב בסביבת בית לחם ביהודה: "יכשמעו כי ארקלוס מלך ביהודה תחת הורדוס אביו, ירא ללכת שמה... וילך לו אל ארצות הגליל. ויבוא וישב בעיר אשר שמה נצרת למלאות הדבר הנאמר על-פי הנביאים כי נוצרי (נצרות) יקרא לו" (הבשורה על-פי מתי ב', 23-22). בהתקפת זעם לפני מותו שינה המלך הורדוס את צוואתו ומינה את ארקלוס, הגרוע מכל בניו החיים, למלוך במקום אנטיפס. הפחד מארקלוס הוא אשר הוביל את יוסף לחפש מקום מגורים אחר ואלוהים הוביל אותו לנצרת! וכך, אלוהים, העושה שימוש בכעס האדם לקיים דבריו, הירשה לכעסו של מלך הפכפך להביא להתגשמות דברו! (ראה תהילים ע"ו, 11). השתלשלות מקרים מוזרה זאת, שעל-פיה הגיעו יוסף, מרים וישוע לנצרת, נובאה על-ידי אלוהים מאות שנים מראש, דבר המראה כי אלוהים מכיר כל תנועה שלנו ואת סופם של כל הדברים מלפני תחילת הזמנים (ישעיה מ"ו, 10). כך ישפוט אותנו אלוהים ביום הדין בעבור כל מחשבת זדון וכוונה מרושעת בלבנו וכל מעשה רשע שלא התחרטנו עליו. (האיגרת אל הרומיים ב', 16, הבשורה על-פי מתי י"ב, 37-36, האיגרת אל העברים ד', 13-12).

(3) כיצד יכול המשיח להיות בן-דוד ובאותו זמן אדון לדוד? המשיח עצמו העלה שאלה מעניינת זו בפני הפרושים כששאלם: "מה דעתכם על המשיח? בן מי הוא? ויאמרו אליו בן-דוד ויאמר אליהם ואיך קרא לו דוד ברוח האדון באומרו נאום יהוה לאדוני שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגליך? ועתה אם דוד קורא לו אדון איך הוא בנו?" (הבשורה על-פי מתי כ"ב, 42-45. ישוע ציטט מתוך תהילים ק"י, 1).

האם קשה לראות כיצד המשיח היה יכול להיות בן-דוד ובו-בזמן אדונו? כלל וכלל לא, כאשר נמצא מפתח לתעלומה בצורת פרטים הניתנים בברית החדשה. המשיח היה בן-דוד בכך שהיה צאצא מבשרו של דוד (הבשורה על-פי לוקס א', 32, האיגרת אל הרומיים א', 3). והוא היה גם אדונו של דוד, כאשר המשיח הוא גם אלוהים: מלך-המלכים ואדון-הכל (חזון יוחנן י"ט, 16). המשיח נקרא גם כן "יהוה צדקנו" בירמיה כ"ג, 6, והוא נקרא "האדון" במלאכי ג', 1, "אדוני" בתהילים ק"י, 1. ראה ישעיה ט', 5, הבשורה על-פי מתי א', 23, הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 8-10 - כל השמות והתארים הרבים שיש לאלוהים בתנ"ך ובברית החדשה. ברור, שהמשיח אינו רק אדונו של דוד, אלא הוא גם אדון הכל.

(4) זכותו של המשיח לכס דוד. הנה בפנינו חידה מורכבת וסבוכה. היא כה מורכבת שיידרש מעט ריכוז מצד הקורא להבין את הבעיה ואת פיתרונה - אך היא שווה את תמורתה.

המשיח, מזרע דוד, חייב להיוולד לבתולה, ובו-בזמן להיות בעל חזקה חוקית לכס דוד, למרות העובדה שאחד מצאצאי שלמה היה רשע בשם כניהו (יכניה), אשר עליו נאמר כי אף אחד מזרעו לא ימלוך על יהודה (ירמיה כ"ב, 28-30), ולמרות העובדה שבישראל זכות לכס המלוכה עברה רק דרך הצאצאים הגברים. וכאן ישוע המשיח נולד לבתולה!

זה ברור לחלוטין כי המשיח יירש את "כסא דוד" (ישעיה ט', 6,

ירמיה ל"ג, 15-16, תהילים קל"ב, 11, דברי-הימים א' י"ז, 11, 14), אך היות ונולד לבתולה, כיצד יכול הוא לזכות בזכותו החוקית לכס דוד? וכיצד אפשר לעקוף את המחסום שהוקם על-ידי חטאי כניהו? מי יכול לפתור את הנבואות הנראות לכאורה כה נוגדות ומבלבלות? הנח זאת לחוכמת השכינה, אשר גם יצרה את הנבואות הייחודיות הללו וגם פתרה את הגשמתן. זכור את אשר אמר ישעיהו: "קנאת יהוה צבאות תעשה זאת" (ישעיה ט', 6).

לא זו בלבד שמה שנראה בלתי-אפשרי כביכול נפתר והובהר בישוע המשיח, אלא שאלוהים נתן לנו את פרטי מעשהו בצורת אילן היוחסין הניתן בברית החדשה. באילן היוחסין שניתן על-ידי מתי, מוגש בפנינו ייחוסו של המשיח דרך יוסף. אילן יוחסין זה מראה את המשיח "כבן-דוד" - ובכך ניתנת הזכות לכס דוד, בנוסף לכך, כ"בן-אברהם" - ובכך ניתנת לו חזקה על הארץ המובטחת, על השטחים שניתנו לשלטונם של אברהם וזרעו.¹⁸

בשושלת היוחסין של מתי, נראה יוסף כאחד מצאצאיו המלכותיים של המלך דוד, דרך שלמה. אך יוסף היה גם מצאצאי דוד דרך יכניה (הנקרא גם כניהו). לכן יוסף עצמו לא יכול לשבת על כס המלוכה. אילן היוחסין של מתי נזהר מלהראות לנו שישוע, דרך יוסף, לא היה "יוצא חלציו של דוד", ז"א צאצא ישיר של דוד דרך יוסף.

בבשורה על-פי לוקס ג', 23-38, נמסר לנו אילן היוחסין של ישוע המשיח דרך מרים. (עלי היה אבי מרים, חותנו של יוסף, פסוק 23).¹⁹ באילן יוחסין זה נראה המשיח, מילולית, כ"יוצא חלציו של דוד" דרך אמו מרים. אך חשוב יהיה להדגיש, שלמרות שמרים היתה

18. מעניין לראות כי בבשורה על-פי לוקס (ג', 38) חוזר אילן היוחסין של ישוע המשיח דרך עלי (אבי מרים) עד לאדם הראשון ואלוהים, ובכך ניתן למשיח התואר - חזקה על כל הארץ, כ"בן-אדם" (ראה בראשית א', 27-30, האיגרת אל העברים ב', 9-6, חזון יוחנן ה', 10-1), וגם ל"כל הדברים" בתור "בן אלוהים" (האיגרת אל העברים א', 2-1).

19. מעניין לציין כי בשושלת היוחסין שבבשורה על-פי מתי נאמר כי "יעקב הוליד את יוסף" (הבשורה על-פי מתי א', 16) זאת אומרת, כי יעקב היה אביו הביולוגי של יוסף. אך בבשורה על-פי לוקס כתוב "יוסף בן עלי" (הבשורה על-פי לוקס ג', 23). כאן ה"בן" פירושו שהוא היה נשוי לבת עלי. זאת בהתאם למקובל במנהג היהודי (ראה שמואל א' כ"ד, 17).

מבית המלוכה של דוד לא היתה לה חזקה על כס המלוכה, כי היא היתה צאצא למלך דוד דרך נתן, ואילו החזקה לכס המלוכה עוברת דרך צאצאיו של שלמה (ראה דברי הימים א', כ"ח, 5-6). לכן, נשואי יוסף למרים לפני הולדת ישוע המשיח היו הכרחיים ביותר, וזה בדיוק מה שקרה!

"והולדת ישוע המשיח כה היתה: מרים אמו אורסה ליוסף ובטרם יבוא אליה נמצאת הרה לרוח הקודש... והנה מלאך יהוה נראה אליו בחלום ויאמר: יוסף בן-דוד, אל תירא מכנוס אליך את מרים אשתך כי אשר הורה בה מרוח הקודש הוא" (הבשורה על-פי מתי א', 18-20).²⁰ כך, באמצעות מרים, ישוע המשיח קיבל את ייחוסו המילולי מהמלך דוד ומתוך נישואי מרים ליוסף, שהיה גם הוא "בן-דוד" הוא קיבל את זכותו החוקית לכס דוד. היות מרים אשת יוסף בטרם נולד ישוע הופך את יוסף לאביו החוקי, אביו האומן. בדרך זו התגשמה הנבואה על יכניה גם כן, כי ישוע המשיח לא היה מ"זרעו" או - צאצא ישיר של יכניה. האם יכול היית לחשוב על דבר יותר מסובך ומורכב מזה, הנפתר בדיוק כה רב?

יוסף ומרים חייבים היו להיות ההורים (האם והאב המאמצים) של ישוע המשיח: הם היו שני האנשים היחידים בדורם שיכלו להגשים את הנבואה אודות המשיח. ויוסף חייב היה להיות נשוי למרים בטרם נולד ישוע, כדי שישוע יוכל לקבל את זכותו החוקית לכס דוד דרך יוסף. יחד עם זאת, המשיח לא היה יכול להיות ילדו של יוסף, בגלל הסייג נגד צאצאיו של יכניה ולמרות שיוסף חייב היה להיות נשוי למרים, הוא לא יכול היה "לדעת" את מרים כאשתו עד אחרי הולדת ישוע, מכיוון שישוע חייב היה להיוולד לבתולה! וההגשמה שצוותה וסודרה על-ידי האלוהות היתה מושלמת בכל פרט!

²⁰. שגיאה היא להמעיט בחשיבותם של אילנות היוחסין המופיעים בכתבי הקודש. הם בעלי חשיבות עיקרית על-מנת להוכיח כי ישוע הנצחתי הוא המשיח וכי יש לו חזקה על כס מלכות דוד. אגב, הימצאות אילנות היוחסין בברית החדשה מראה לנו את החשיבות שאלוהים מקנה להוכחה שישוע הוא בן-דוד, ובאופן בלתי ישיר מראה את חשיבות הטיעון על-ידי מילוי הנבואה.

(5) על המשיח להיות גם "ראש פינה" וגם "אבן נגף".
 "והיה... לאבן נגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל" (ישעיה ח',
 14). "אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה" (תהילים קי"ח, 22,
 ישעיה כ"ח, 16).

המפתח המפענח תעלומה זו הוא פשוט: אמונה או אי-אמונה
 במשיח. לאלה שאינם מאמינים, המשיח יהיה "צור מכשול" ו"אבן
 נגף". פטרוס מסביר את התעלומה בהראותו שהכל תלוי בגישתו של
 אדם למשיח, בין אם היא זו של אמונה או אי-אמונה: "וזה הוא שאמר
 הכתוב הנני יוסד בציון אבן פינה אבן בוחן ויקרה והמאמין בה לא
 ייבוש. לכן לכם המאמינים היקר, אבל לסוררים, האבן אשר מאסו
 הבונים היתה לראש פינה ולאבן נגף ולצור מכשול: והם נכשלו יען
 לא שמעו לדבר" (איגרת פטרוס הראשונה ב', 6-8). וראה גם האיגרת
 אל הרומיים ט', 32-33.

אדוננו ישוע הרבה להדגיש את נבואות התנ"ך, בהראותו שהוא
 מהווה את התגשמותן בברית החדשה. "ויאמר ישוע אליהם [לפרושים]
 הרי קרוא לא קראתם בכתובים אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה.
 מאת יהוה היתה זאת, היא נפלאת בעינינו" (הבשורה על-פי מתי כ"א,
 42). אדוננו הוסיף הצהרה חשובה זו: "הנופל על האבן ההיא" - בחפשו
 רחמי אל וחסדו - "יישבר" - תקוותיו בעצמו תרוצצנה. "ואת אשר
 תיפול עליו" - בדין - "תשחקוהו" - תהרוס אותו לעולם ועד (הבשורה
 על-פי לוקס כ', 18).

לגבי המאמין, ישוע המשיח הוא ראש פינה, והוא יקר ביותר.
 לזה שאינו מאמין, המשיח אבן נגף הוא, צור מכשול. לאחד משיח
 הצור מביא ישועת עולם, לשני הוא מביא דין. אלה הנודעים באי-
 אמן בישוע המשיח, דוחים אותו ונופלים אל חורבנם הנצחי.

(6) כאדם שנדרחה על-ידי ישראל (ישעיה נ"ג, 3) יהיה המשיח
 "לאור גויים" להיות "ישועתי עד קצה הארץ" (ישעיה מ"ט, 6-5).
 מבחינת גזעו, המשיח חייב היה להיות והיה יהודי ("חוטטר",

"שורש", מגזע ישי, ישעיה י"א, 1, 10), ובו בזמן הגויים ידרשו אותו (ישעיה י"א, 10). זהו דבר בלתי-נשמע, כי היתה ועדיין קיימת שנאה טבעית בין היהודים והגויים. אך האיבה הזו הוסרה ב"ישוע המשיח". (האיגרת אל האפסיים ב', 14).

מסך העיוורון הרוחני שעל לבם של גויים רבים ייהרס באמצעות אמונתם בדבר אלוהים (ראה ישעיה כ"ה, 7) ומסך של אי-אמון ייווצר על לבם של יהודים רבים (לא כולם). ישעיהו ניבא עיוורון רוחני זה מכיוון שבני ישראל "שנאו ודחו" את משיחם. זה יקרה גם לגויים רבים, בגלל דחייתם את המשיח באחרית-הימים, בגלל שהם ידעו את המשיח ואחר-כך דחו אותו גם כן.

"השמן לב העם הזה [ישראל] ואוזניו הכבד ועיניו השע, פן יראה בעיניו ובאוזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו" (ישעיה ו', 10). "ויאמר: נקל מהיותך לי עבד... נצורי ישראל להשיב, ונתתיך לאור גויים להיות ישועתי עד קצה הארץ" (ישעיה מ"ט, 6).

אלפיים שנות היסטוריה מאשרות את אמיתות מילים אלה. כאשר רומא צלבה ויהודים דחו את משיחם, כיסה מסך של חוסר אמונה את האומה. למרות שאחדים מאמינים באדוננו ישוע וניצלים, עדיין נסוך עיוורון על לבם ונפשם של מרבית בני ישראל (האיגרת השניה אל הקורינתיים ג', 14-15). לכן ניתנה הבשורה לגויים (ראה מעשי השליחים כ"ח, 28) והבשורה הנפלאה אשר בבשורה על-פי יוחנן ג', 16 מוטפת עכשיו לכל העולם, יהודי וגוי כאחד. קשה היה לצפות שהגויים יאמינו ביהודי לישועתם, אך זו האמת לאמיתה. קשה היה לצפות מראש, שהעם שהוא בא לברך סירב לקבלו וסר ממנו, אך זה קרה (הבשורה על-פי יוחנן א', 11-12), ושהגויים, שלא היו אנשי אלוהים, הפכו להיות אנשי אלוהים דרך אמונתם במשיח יהודי. נראה מגוחך ביותר - אך אלה הדרכים בהן פועל האלוהים, וכך גם קורה.

(7) למשיח תהיה משיחות כפולה: שירות של רחמים כמושיע

וכהונה של משפט כמלך שיבוא.

היות והמשיח הופיע בפעם הראשונה על-מנת לסבול בעבור חטאי בני האדם, אנו יודעים עכשיו (למרות שהיהודים בזמנו של ישוע מצאו זאת קשה להבנה) שתפקידו **כשופט ומלך** יתגשם בבואו בפעם השנייה. ישעיהו, המתאר בשפת הנבואה האלגנטית את תיפארת מלכותו העתידה של המשיח, גם מתאר בדיוק של היסטוריון את ההשפלה, המשפטים והייסורים, אשר יופיעו לפני ניצחון מושיע העולם, בהציגו מחד מלך נהדר, אלוהות בעצמו, "עמנואל" אשר לו כל הכוח ומאידך, אדם שמראהו הושחת יותר מכל אדם, שעצמותו מפורדות והוא מת מצמא (תהילים כ"ב). כיצד יכול הוא להיות גם המלך מבית דוד, מחזיר עטרת בית שלמה וגם להיות קורבן הנושא את חטאי העם? בוודאי, גורלות כה נוגדים לא יוכלו להתממש בו-זמנית. רק תשובה אחת קיימת לכך: במטרה השמימית, תוכנית הישועה הגדולה צריכה להתממש בשתי תקופות (ביאתו הראשונה והשנייה של המשיח).

המשיח ה"מתענה" (שירות הרחמים שלו) מוגש לעיתים קרובות באותם הכתובים ביחד עם פעילותו כשופט וכמלך. בכתבי הקודש שאנו מצטטים מטה, נדפיס בכיתוב **מודגש** את המקומות המתארים את פעילותו כשופט בביאתו השנייה. השאר קשור לבואו הראשון של המשיח.

"רוח אדוני יהיה עלי, יען משח יהיה אותי, לבשר ענויים שלחני, לחבוש לנשברי-לב, לקרוא לשבויים דרור ולאסורים פתח-תקווה. לקרוא שנת רצון ליהוה, ויום נקם לאלוהינו" (ישעיה ס"א, 1-2).

אותו עירוב נבואות המתארות את פעילות המשיח בביאתו הראשונה והשנייה, לגאול ולשפוט, השפלתו ועבודתו כמושיע בביאתו הראשונה ופעילותו לייסד את ממלכת הצדק שלו בביאתו השנייה, מוצגים כולם במקומות רבים בכתובים, כגון זכריה ט', 9-10, מיכה ד', 14 - ה', 3, דניאל ט', 24.

כאשר לומדים נבואה משיחית חשוב לקבוע, האם מדובר בביאת המשיח הראשונה, או השנייה, או בשתייהן כאחד.

כאשר ישוע המשיח, בבית-הכנסת בנצרת, כלל את נבואת ישעיהו (פרק ס"א, 1-2) על עצמו (ראה הבשורה על-פי לוקס ד', 21-17), הוא הפסיק את קריאתו במילים: "לקרוא שנת רצון ליהודה". מדוע? מכיוון שהוא לא יכריז על יום נקם של אלוהינו עד לבואו בשנית.

חז"ל בלמדם את אלה ונבואות דומות על ביאת המשיח, הגיעו למסקנה שחייבים היו להיות שני משיחים: אחד המתענה, והשני שהוא הכובש והשופט. הם נכשלו לראות אמת גדולה זו, כשם שמרבית בית ישראל עד היום הזה לא מצליחים לראות שיש רק משיח אחד, האדון ישוע המשיח ועליו לקיים שתי משימות שונות: האחת בבואו הראשונה, "לכלא הפשע ולחתום חטאות", והשנייה בחזרו לעולם בבואו בשנית כמלך הגדול "להביא צדק עולמים" (דניאל ט', 24). בישוע המשיח מתמזגות במלואן הנבואות המשיחיות הרבות המתייחסות לביאת המשיח הראשונה והשנייה, נבואות הנראות לכאורה מנוגדות ובעלות מטרות שונות. הניגודים שבשתי ביאות המשיח מוצגים בכתובים הבאים: ישעיה פרק נ"ג וישעיה פרק י"א, תהילים פרק כ"ב ותהילים פרק ע"ב, תהילים פרק ס"ט ותהילים פרק פ"ט. אותה אמת מתגלה בברית החדשה בכתובים כגון איגרת פטרוס הראשונה א', 11, המדברת על "עינויי המשיח" בביאתו הראשונה "ואת הגדולות אשר אחריהם" בביאתו בשנית. השווה גם את הבשורה על-פי יוחנן ג', 17-16 עם חזון יוחנן י"ט, 21-11, את הבשורה על-פי לוקס ט', 56, איגרת יהודה א', 15-14, הבשורה על-פי לוקס י"ט, 10 עם האיגרת השנייה אל התסלוניקים א', 10-7.

(8) המשיח יהיה "כוהן על כסאו".

"כה אמר יהוה צבאות לאמור: הנה איש צמח שמו... והוא יבנה את היכל יהוה... והיה כוהן על כסאו" (זכריה ו', 13-12).
בתהילים ק"י, 4, המשיח נקרא: "אתה כוהן לעולם על דברתי מלכי-

צדק". בירמיה כ"ג, 5, המשיח נקרא: "צמח צדיק ומלך". בתולדות עם ישראל בית המלוכה תמיד בא משבט יהודה (פרט לעשרת שבטי ישראל). כוהנים באו משבט לוי. היות וישוע המשיח בא משבט יהודה (האיגרת אל העברים ז', 14) כיצד יכול הוא להיות כוהן, שהרי הוא לא יכול היה לבוא משני שבטים (יהודה ולוי)?

כיצד נפתרה החידה? המשיח הוא מלך משבט יהודה. הוא יישב על כס מלכותו עלי אדמות בבואו בשנית. המשיח הוא גם כוהן שכהונתו תואמת את סיגנון הכוהנים בני-אהרון, אשר לפיו הקריבו הכוהנים קורבנות לכפר על חטאי העם (וישוע הגיש את עצמו כקורבן הבא במקום כל החטאים, האיגרת אל העברים ט', 26). אך הוא מונה לכוהן על-פי הכהונה של מלכי צדק (האיגרת אל העברים ה', 6, תהילים ק"י, 4), שהיה גם מלך וגם כוהן (האיגרת אל העברים ז', 1-2). כל נושא כהונת ישוע מוסברת במלואה באיגרת אל העברים פרקים ז', ח', ט'. אז התעלומה נפתרה בישוע!

(9) המשיח, עבדו בחירו של אדוני יהיה האלוהים-האנוש בעל עוצמה שישביע רצונו של האב הכל-יכול, שבחרו, שבתוכו נפשו תשמח. (ישעיה מ"ב, 1) בו בזמן "קדושו" יהיה "בזוה" [בזוי] נפש" בישראל (ישעיה מ"ט, 7).

בישעיה מ', 5 נאמר כי "נגלה כבוד יהוה", במשיח העומד לבוא "וראו כל בשר יחדיו". אז, בניגוד הפוך לגמרי, המשיח מתואר כ"נבזה וחדל אישים", ישראל לא תראה בו "הדר", ואף אחד לא "יחמוד" אותו. (ישעיה נ"ג, 1-3).

בתולדותיו של ישוע מוסבר הפרדוקס. אבינו שבשמים אמר על ישוע, אהוב: "זה בני ידידי אשר רציתי בו" (הבשורה על-פי מתי י"ז, 5). אך מצד שני, בני-אדם דחו אותו, ואף נבואה לא הוגשמה בצורה יותר מעציבה מאשר הנבואות אודות דחייתו של המשיח. הפתוס שבדחיית המשיח מתואר על-ידי ישוע עצמו: "ירושלים, ירושלים, ההורגת את הנביאים וסוקלת את השלוחים אליה, כמה פעמים רציתי

לקבץ את בנייך כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה ולא אביתם" (הבשורה על-פי מתי כ"ג, 37).

אלה ששנאו אותו ללא סיבה היו רבים יותר משערות ראשו (תהילים ס"ט, 5, הבשורה על-פי יוחנן ט"ו, 25). הכתוב בברית החדשה אומר לנו כי "הוא בא אל אשר לו ואשר המה לו לא קיבלוהו" (הבשורה על-פי יוחנן א', 11).

(10) "שלושים כסף" מחירו של המשיח או מחיר שדה הקדר? "ואומר אליהם אם טוב בעיניכם הבו שכרי ואם לא חידלו, וישקלו את שכרי שלושים כסף. ויאמר יהוה אלי השליכהו אל היוצר [הקדר] אדר היקר אשר יקרתי מעליהם, ואקחה שלושים הכסף ואשליך אותו בית יהוה אל היוצר [הקדר]" (זכריה י"א, 12-13).

מילים מוזרות אלה קשות להבנה או לתיאום עם כל אירוע היסטורי, אם לא היו הגשמת הברית החדשה, מקום בו אנו קוראים שיהודה איש קריות קשר ברית עם ראשי הכוהנים לבגוד בישוע ולמסור אותו אליהם "וישקלו לו שלושים כסף" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 15). כאשר ליהודה התבהרה שפלות פשעו "וישב [יהודה איש קריות] את שלושים הכסף אל הכוהנים הגדולים והזקנים... וישלך את הכסף אל ההיכל וייפן וייחנק [תלה עצמו]. ויקחו ראשי הכוהנים את הכסף ויאמרו לא נכון לנו לתיתו אל אדון הקורבן... ויקנו בו את שדה היוצר... אז נתמלא מה שנאמר ביד ירמיה הנביא ויקחו שלושים הכסף אדר היקר... וייתנו אותם אל שדה היוצר" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 3-10).

לא רק יהודה איש קריות אלא עם ישראל גם כן, מכרו את ישוע באופן מצער ולא העריכו אותו. הם מכרו אותו תמורת שלושים שקלי כסף, מחיר עבד מת (שמות כ"א, 32) ובכך הביעו מנהיגי היהודים את שנאתם ובוזם למשיח אלוהים. זוהי דוגמה מושלמת לדרגת עירפול מסוימת בנבואות אחדות אשר מתבהרות בהתגשמות.

אף אחד לא יכול להניח, שהתיאום המדויק בין נבואות התנ"ך והתגשמותן בברית החדשה, אודות סכום הכסף המדויק (30 שקלי כסף), יכול היה להיות מקרי. ועוד פחות מזאת ייאמן כי הקצבת הכסף לרכישת שדה היוצר יכלה לחול ללא תוכנית עליונה. בהתגשמות, כל הערפל נעלם והתיאום המושלם בין הנבואה והתגשמותה נראה לעין. הגשמת הנבואה היתה כה מדויקת, שכל אחד יכול היה לראות, שאותו האלוהים שדיבר מפי הנביא, על-ידי סוד הפעלת כוחו העצום, אשר השפיע אפילו על החוטאים, אירגן את העניינים בצורה כזו שכאשר יהודה זרק את כספם בחזרה והכוהנים הראשיים קנו את שדה היוצר, לא רק שהם הגשימו נבואה, אלא גם הנציחו את זיכרון חטאם נגד המשיח והזמינו את נקמת אלוהים נגד עמם.

(11) ייסורים נוראיים ומוות חלו על האיש (ישוע) שציית לחלוטין לאלוהים כל הזמן.

"וכעת השעה התשיעית ויצעק ישוע בקול גדול: אלי, אלי, עבור זאת שמרתני" ותרגומו, "אלי, אלי, למה עזבתני" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 46). "כי את אשר לא ידע חטאת אותו (ישוע) עשה (אלוהים) לחטאת בעדנו, למען נהייה בו אנחנו לצידקת אלוהים" (האיגרת השניה אל הקורינתיים ה', 21).

(12) "מוכה" ו"דקור" - אך "עצם מעצמותיו לא נשברה" זה התיאור הנבואי המופלא של המשיח הבא.

הוא עמד להיות מוכה בבית חבריו (זכריה י"ג, 6) וגם ידיו ורגליו יידקרו (תהילים כ"ב, 17) ולמרות זאת, בדרך פלאות, אף אחת מעצמות המשיח המעונה לא אמורה היתה להישבר. בתהילים אמר אדוני על המשיח: "שומר כל עצמותיו. אחת מהנה לא נשברה", (תהילים ל"ד, 21, שמות י"ב, 46).

בעת הצליבה, כאשר היהודים חששו שמותם של שלושת הצלובים יתאחר מדי מכדי להסיר את גופותיהם לפני בוא השבת, ביקשו

מפילטוס "לצוות לשבור את שוקיהם", מעשה שיחיש את מותם ויאפשר הורדתם מן הצלבים מהר יותר. "ויבואו אנשי הצבא וישברו את שוקי הראשון והשני הנצלבים עימו. ויבואו אל ישוע ובראותם כי כבר מת לא שיברו את שוקיו. אך אחד מאנשי הצבא דקר בחנית את צידו וכרגע יצא דם ומים. והרואה זאת העיד ועדותו נאמנה... כי כל זאת היתה למלאות הכתוב ועצם לא תשברו בו. ועוד כתוב אחד אומר והביטו אליו את אשר דקרו". (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 32-37).

פלא נפלא של השכינה העליונה: הם שברו שוקיהם של שניים מן הצלובים אך לא את שוקיו של השלישי, כי הנבואה אמרה מראש, שאף אחת מעצמותיו לא תישבר (תהילים ל"ד, 21). הם דקרו את ידיו ורגליו, ואת צידו, ובכל פעם נשקם עבר בין העצמות ולא שברו אותן. (13) **המשיח אשר "ייכרת"** (דניאל ט', 26, ישעיה נ"ג, 8) **ואשר "העזרה למוות נפשו"** (ישעיה נ"ג, 12) - גם **"ירום ונישא וגבה מאוד"** (ישעיה נ"ב, 13) **ואדוני יאריך את ימיו "וחפץ יחיה בידו יצלח"** (ישעיה נ"ג, 10) **ואדוני אמר כי "לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים"** (ישעיה נ"ג, 12).

וכך העובדות המופלאות של מות המשיח לכפרתנו ותחייתו מחדש מתוארות בשפת הנבואה בבירור לאחר הגשמתן, אך נסתרות בטרם הוגשמו. הן מהוות את אחת התעלומות הנבואיות היותר מרשימות בכל כתבי הקודש.

ברית החדשה אנו קוראים כי ישוע "וישפל את נפשו וייכנע עד מוות, עד מיתת הצליבה. על-כן גם האלוהים הגביהו מאוד וייתן לו שם נעלה על כל שם, למען אשר ישוע תכרע כל ברך... וכל לשון תודה כי אדון הוא ישוע המשיח לכבוד אלוהים האב" (האיגרת אל הפיליפיים ב', 8-11).

בני-אדם ביזו אותו ולא החשיבוהו (ישעיה נ"ג, 3), אך בבוא זמנו אלוהים יעשה אותו "עליון למלכי ארץ" (תהילים פ"ט, 28). נביאי

התנ"ך וקוראי התנ"ך גם יחד חקרו ודרשו לפשר הסוד הזה (ראה איגרת פטרוס הראשונה א', 10-11) אך הכל נעשה מובן מאליו כאשר ישוע המשיח בברית החדשה מת בעבור חטאינו וקם לתחיה מן המתים ביום השלישי.

ד. נבואות אודות ייסוריו, מותו ותחייתו של המשיח

חקירת (1) תהילים כ"ב (2) וישעיה נ"ג

(1) תהילים כ"ב

הפלא שבמזמור תהילים כ"ב הוא זה: צליבה היתה מנהג רומאי ויווני, בלתי ידוע ליהודים עד ימי גלותם (600 לפני הספירה). את פושעיהם הוציאו היהודים להורג בפקילת. ואף-על-פי-כן, תהילים כ"ב, שנכתב אלף שנה לפני תקופת ישוע המשיח על-ידי אדם שמעולם לא ראה או שמע צורת הריגה באמצעות צליבה, נותן תיאור מפורט של מוות על-ידי צליבה!

הטבע המשיחי של מזמור זה מקובל בעולם על-ידי תלמידי חכמים. תהילים כ"ב מתאר מישהו, המשיח, שמת מוות איום, בנסיבות מוזרות ביותר. הכתוב העתיק אומר: "כי סבבוני כלבים עדת מרעים הקיפוני, כארי ידי ורגלי. אספר כל עצמותי, המה יביטו יראו בי". (תהילים כ"ב, 17-18). צליבה לא היתה ידועה בין היהודים בזמן דוד ולמרות זאת, דקירת הידיים והרגליים ביחד עם ההפשטה החלקית, "אספר כל עצמותי", לבטח מורים לכיוון צליבה: הצלובים נדקרו רק בידיהם ורגליהם והופשטו על-מנת שייסוריהם יראו. האם יבחר משיח שקר דווקא פסוקים אלה לחגשמה? אין שמץ סטיה מן האמת במזמור זה. כשם שבתיאורי הולדתו ושירותו, המיסמך העתיק הוא תצלום העובדות, המתקיימות בצורה מושלמת.

על-פי מתורגמנים מומחים לארמית, ישוע מעולם לא אמר "אלי, אלי, למה עזבתני?"²¹

ארבעת ספרי הבשורה הראשונים נכתבו בארמית ולא ביוונית. ישוע ותלמידיו דיברו ארמית ועברית, לא יוונית. לאמיתו של דבר, על הצלב אמר המשיח: "אלי, אלי, עבור זאת שמרתני" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 46, הטקסט המקורי).

"ומהשעה השישית היה חושך על כל הארץ עד השעה התשיעית. וכעת השעה התשיעית, ויצעק ישוע בקול גדול [ואמר] אלי, אלי, למנה שבקתני! ויאמרו מקצת העומדים שם כשומעם את זאת לאמור אל אליהו הוא קורא" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 45-47, הטקסט המקורי). כל הגירסות של ספרי הבשורה שימרו מילים אלה בלשונן המקורית, אך ייחסו להן מובנים שונים. מתי, על-פי הגירסא המזרחית, אינו מתרגם אותן. זאת, משום שהוא כתב לאנשים אשר ראו את ישוע ושמעו אותו מטיף. סביר גם להניח שהסופרים המאוחרים יותר לא הסכימו על משמעותן המדויקת של מילים אלה כאשר תירגמו אותן ליוונית. ארמית הינה שפה קשה מאוד להבנה והם לא ידעוה כראוי לפני ששיבצו את תרגומם בכתבי הקודש. מושג זה, אף בימינו אנו, הינו בשימוש אך ורק בפי דוברי ארמית - המתגוררים באיזור שהיה מכונה בימים הקדומים "אשור" המדברים באותה שפה שבה דיברו תושבי הגליל בימי אדוננו. פסוק זה בארמית משמעותו: "אלי, אלי, לשם כך שמרתני [זה היה ייעודי - עבור זה נולדתני]".

דוד לא ציטט את פרק כ"ב, 1 מתהילים כנבואה אודות אדוננו. הוא דיבר מילים אלה על עצמו (מפני שהיו לו אויבים רבים). בטיפשותו אמר דוד שאלוהים עזב אותו. קטע זה מתהילים כ"ב לא היה נבואה לגבי מות המשיח. ישוע לא ציטט פסוק זה מספר תהילים. אילו היה עושה כך, היה עושה זאת בעברית במקום בארמית, ולו תירגם את המילים מעברית, היה משתמש במילה הארמית "נשתני",

²¹ "כתבי-הקודש מהטקסט המזרחי העתיק", בתרגום ג'ורג' אס. לאמסה, הוצאת הרפר קולינס.

שמשמעותה "עזבתני", ולא במילה "שבקתני", שבמקרה זה משמעותה "שמרתני". אף החיילים הרומיים אשר עמדו ליד הצלב לא הבינו את מה שישוע אמר בשעת סבלו וייסוריו. הם חשבו שהוא קורא לאלוהו, היות והמילה "אלוהו" בארמית הינה "אליה", אשר דומה למילה "אלי", כלומר אלוהים שלי.²²

ברגעי סבלו האחרונים, התבונן ישוע בקהל של חיילים רומיים, פרושים, כוהנים יהודיים, וגברים ונשים תושבי ירושלים, אשר באו לצפות בסבלו ובמותו.²³ ביניהם היו כאלה שהעליבו אותו. אחרים ירקו בפניו.²⁴ היו כאלה שקראו לו חוטא, מנהיג כת, או רשע,²⁵ כאשר במציאות הוא היה המשיח, בנו יחידו של האל החי, ובעצמו אלוהים כל-יכול,²⁶ אדוננו ומושיענו, הראשון בבריאה חדשה לחלוטין של אנשים-אלים, אשר ישאו בכל דור את המסר הבלתי משתנה של אלוהים אודות חיי נצח באמצעות ישועה במשיח.²⁷ הצהרה זו, "אלי, אלי, לשם כך שמרתני" נאמרה על-ידי ישוע בבירור בארמית לאביו. הוא דיבר בקול רם מספיק, כך שתלמידיו, אשר היו דוברי ארמית, ישמעו את מילותיו, שאישרו את הסיבה לצליבתו.²⁸ הם היו עתידים להעביר את המסר לעולם כולו.²⁹

בספר יואל נאמר, שדבר אלוהים יוחזר למובנו המקורי בימים אחרונים אלה על-ידי שליחיו האמיתיים של אלוהים.³⁰ גירסת המלך

22. מתי כ"ז, 46-49. 23. מתי כ"ז, 27, 35-36, 39-43, 54-56, לוקס כ"ג, 27, 35-36. 24. מתי כ"ו, 67, כ"ז, 31-27, 34-44, 48-49, מרקוס י"ד, 65, ט"ו, 19. 25. מתי כ"ז, 20-44, כ"ו, 59-68, מרקוס ט"ו, 16-20, 29-32, לוקס כ"ג, 1-5, 35-39, יוחנן ה', 16-18, ז', 1, 7, 20, ט', 24. 26. דברים ד', 35, 39, ישעיה ט"ו, 5, מ"ד, 6, מ"ה, 22, נחמיה ט"ו, 6, מתי א', 23, יוחנן א', 1-3, 10-14, יו', 30, י"ב, 44-45, י"ד, 11-6, 13, 20, 23, י"ז, 21, הקורינתיים ב', ד', 4, האפסיים ג', 9, הקולוסיים א', 17-12, טימותיוס א', ג', 16, העברים א', 2-3, 8-10, ההתגלות ד', 11. 27. ישעיה ט"ו, 5, מ"ג, 3, 11, מ"ט, 26, יואל ב', 1-11, מתי כ"ז, 50-54, מרקוס ט"ו, 39, יוחנן א', 12-13, 17-18, ג', 16-17, מעשי השליחים א', 8, ב', 1-4, 16-18, 38-39, הרומיים ח', 14-16, 23-30, 29-30, הקורינתיים א', ט"ו, 20-23, הקורינתיים ב', ה', 14-21, העברים א', 1-6, ב', 9-11, 14-17, ז', 19, 24-28, ח', 13-6, ט', 13-15, יו', 23-10, יוחנן א', ד', 9-15, ההתגלות א', 5-6, י"א, 17. 28. מתי כ', 28, כ"ו, 53-56, מרקוס ט"ו, 27-28, לוקס כ"ד, 7, 26, 44-48, יוחנן ג', 13-17, ד', 34, י"ב, 23, מעשי השליחים ג', 18, י"ג, 28-39, יוחנן א', ג', 5, ד', 10. 29. מתי כ"ב, 9-10, כ"ח, 19-20, מרקוס ט"ז, 14-15, 20, לוקס י"ד, 23, כ"ד, 46-47, יוחנן כ"א, 14-17, מעשי השליחים א', 8, ה', 29-32, יו', 36-43. 30. יואל, פרק א', ב'.

ג'יימס של כתבי הקודש היא זאת שאני משתמש בה בדרך כלל, אך פסוק זה אודות מותו של ישוע על הצלב, אשר נלקח מהטקסט הארמי המקורי, אינו נכון בגירסת המלך ג'יימס, כנראה בגלל המתורגמים היווניים.

פסוקים רבים בכתבי הקודש מצביעים במפורש על-כך, שהמשיח נולד עבור שעה זו על-מנת שיוכל להציל את נשמותיהם של אלה המאמינים בבשורה, וכדי שהם ילכו בעקבותיו, יוכלו להעיד על האמת שלו, הממשיכה לחיות בקרבם. בדרך זו הם ימשיכו את התגלמותו, כשהם מעבירים את חייו אל אחרים באמצעות הכוח של רוחו המחיה, המצוי בקרבם, באמצעות הכוח של רוח התחיה שלו, החיה בקרבם, ובאמצעות הכוח של רוח ההתעלות שלו, החיה בקרבם, דבר המוכח על-ידי מתנות רוחניות המוענקות להם. דרכיו של המשיח, חייו ועוצמתו חיים בתוכם, הוא מעניק את חייו לנפשותיהם, את חייו למחשבותיהם, את חייו לגופם בן-התמותה, הופך או משנה מדי יום את יישותם בעלת שלושת הממדים עד אשר יישותם הופכת לזו של המשיח עצמו.³¹

כתבי הקודש מצביעים על כך שגורלו היה ליהפך למלך המלכים ואדון האדונים, השם המרומם והמהולל ביותר לנצח.³² בכתבי הקודש נאמר כי אלוהים "נתן לו את השם הנעלה על כל שם, למען תכרע בשם ישוע כל ברך, בשמים ובארץ ומתחת לארץ, וכל לשון תודה כי ישוע המשיח הוא האדון, לתפארת אלוהים האב" (האיגרת אל הפיליפיים ב', 9-11). ישוע אמר: "נתנה לי כל סמכות בשמים ובארץ" (הבשורה על-פי מתי כ"ח, 18). לא קיים היה דבר נוסף אשר יכול היה לתת לנו ניצחון כה מזהיר כמעשה הצליבה שנעשה למעננו.

התלמידים והנשים הגליליים, אשר דיברו ארמית, לא חשבו אף לרגע שישוע אמר כי אלוהים עזבו. כיצד יכול היה לומר זאת? הרי

³¹ הרומיים ח', 6-11, יוחנן א', ג', 2. ישעיה ט', 6-5, מתי א', 23, הקורинתיים א', ט"ו, 25-24, האפסיים א', 23-17.

בעבר אמר לתלמידיו כי כל העולם יתכחש לו, אף הם, תלמידיו, יאבדו את אמונתם לזמן קצר, לשלושה ימים.³³ מושיענו הודיע לתלמידיו ולכולנו כי האב יהיה עמו תמיד, וזאת מפני שהוא ואלוהים היינו הך הם.³⁴ האלוהים השילושי שכן ופעל בגופו שעמד להיצלב.³⁵ ישוע אמר לפטרוס: "היחשוב לבך כי לא יכולתי לשאול מאת אבי והוא יצווה לי יותר משנים-עשר לגיונות של מלאכים?" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 53). אמירה זו מראה לי כי ישוע בטח לחלוטין בנאמנותו של אביו כלפיו.³⁶ הוא אמר גם: "אבי, אם לא תוכל הכוס הזאת לעבור ממני מבלי שתותי אותה, יהי כרצונך" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 42). כמובן, אביו הודיע לו כי יהיו יחדיו במשך כל המבחן הקשה.³⁷ מילים אלה: "אלי, אלי, למנה שבקתני", הינן בשימוש באזור המפרץ הפרסי אף כיום, כאשר הם סובלים ומתים שלא בצדק. במקום להתלונן, הם משאירים הכל בידי אלוהים. הם מאמינים כי רצון אלוהים הוא שיחיו התנסויות מסוג זה. התאבדויות אינן שכיחות או מקובלות בין אלה.

נוצרים שנוולדו מחדש לא יתאבדו אף פעם.³⁸ הם יודעים כי גופם הינו היכל האלוהים החי, מקום מנוחתה של היונה הקדושה, המקום בו ישכון, יחיה ויפעל האלוהים השילושי.³⁹ אסור לנו להרוג את היכל האלוהים.⁴⁰ "האם אינכם יודעים כי גופכם הוא היכל של רוח הקודש השוכנת בתוכם, אשר קיבלתם אותה מאת אלוהים, וכי אינכם שייכים לעצמכם?" (הקורנתיים א', ו', 19).

אם נהרוג את היכל האלוהים על-ידי התאבדות, נלך מיד לגיהנום

33. מתי כ"ו, 31-34, מרקוס י', 32-34, יוחנן ז', 7, 34. יוחנן א', 1-3, 14, ח', 16, 29, י"ד, 11-6, ט"ז, 32, י"ז, 18-23, יוחנן א', ה', 7, 35. יוחנן ח', 16, י"ד, 23, ט"ז, 32, 36. יוחנן ח', 29, י"א, 42-41, י"ד, 9-8, י"ז, 1-5, 37. מתי י"א, 27, יוחנן ה', 19-29, ח', 29, י"ב, 23-32, י"ג, 31-32, י"ד, 11-9, 23-26, ט"ז, 14-16, 26-28, פרק י"ז, האפסיים ב', 13-18, יוחנן א', ב', 23, 38. בראשית ט', 5, שמות כ', 13, דברים ה', 17, משלי כ"ח, 17, הרומיים י"ג, 9, הגלטיים ה', 19-21, פטרוס א', ד', 15, ההתגלות כ"א, 8, 39. יוחנן ו', 56, י"ד, 20-16, הרומיים ח', 11, הקורנתיים א', ג', 16-17, ו', 20-19, הקורנתיים ב', ו', 16, ד', 6-7, הקולוסיים א', 27, יוחנן א', ג', 24, ד', 12-13, 15-16, יוחנן ב', א', 2, 40. הקורנתיים ב', ה', 6-11, הפיליפיים א', 21-25.

נצח.⁴¹ יש לנו אלוהים חי אשר לעולם אינו עוזב או נוטש אותנו.⁴² על אחת כמה וכמה אינו נוטש את בנו יחידו, כאשר הבן עם האב באמצעות רוח הקודש, האל השילושי, גסס על הצלב בגולגלתא על כפרת חטאי העולם. אם נאפשר לו לחיות ולפעול בתוכנו, הוא ירפאנו אם נחלה.⁴³ אם נחוש כאב, הוא יסיר את הכאב. הטל עליו את כל דאגותיך "כי הוא דואג לכם" (פטרס א', ה', 7). הרשה לאדוננו להיות רועך.⁴⁴ אם תעשה זאת, לא יחסר לך כל טוב.⁴⁵ בעולם מרושע זה, אשר אין בו הרבה שלווה ושמחה, הוא ייתן לך "שלום אלוהים הנשגב מכל שכל" (פיליפיים ד', 7), וכמו-כן "שמחה מפוארה ועצומה מספר" (פטרס א', א', 8).⁴⁶ החל לאפשר לאלוהים לשכון ולפעול בהיכלו, שהוא גופך.

הם לעגו לו

פסוקים 7-9 אומרים לנו מי הוכיח אותו ומי לעג לו: "כל רואי ילעגו לי, יפטירו בשפה יניעו ראש: גול אל יהוה יפלטוהו, יצילהו כי חפץ בו" (תהילים כ"ב, 8-9). הברית החדשה מתארת לנו כיצד הקהל לעג וזילזל בישוע על הצלב (ראה הבשורה על-פי מתי כ"ז, 39-44), בהשתמשה במילים כמעט זהות לאלה בהן השתמש הנביא "וכן הלעיגו גם ראשי הכוהנים עם הסופרים והזקנים לאמור: ...בטח באלוהים, עתה יפלטוהו אם חפץ בו" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 41, 43).

אנושיותו, צמאוננו, וביזוי ברבים

במקור הנבואי ניתנים פרטים מפתיעים נוספים: "פצו עלי פיהם... כמים נשפכתי והתפרדו כל עצמותי, היה לבי כדונג, נמס בתוך מעי. יבש כחרש כוחי ולשוני מודבק מלקוחי, ולעפר מות תשפנני" (תהילים כ"ב, 14-16).

41. בראשית ט', 6, שמות כ', 13, דברים ה', 17, הקורניתיים א', ג', 16-17, ההתגלות כ"א, 8.
42. דברים ד', 30-31, תהילים צ"ד, 14, ירמיה י', 10, יוחנן י"ד, 18, העברים י"ג, 5, 43. שמות ט"ו, 26, כ"ג, 25, תהילים ק"ג, 2-3, ישעיה נ"ג, 5, פטרס א', ב', 24, 44. תהילים כ"ג, צ"ה, 7, יוחנן י', 16-17, 27-28, העברים י"ג, 20-21, פטרס א', ב', 21-25, 45. ויקרא כ"ו, 12-3, דברים ה', 29, כ"ח, 1-14, תהילים כ"ג, יוחנן ד', 14, ו', 35, האפסיים א', 22-23, 46. דברים כ"ט, 8, איוב ל"ו, 11, ישעיה א', 19, י"ב, 2-6, חבקוק ג', 18, טימותיוס ב', א', 7

ביזויו ברבים של המשיח "פצו עלי פיהם" (פסוק 14) התממש בזמן הברית החדשה ליד הצלב, כאשר אנשים "וישבו שמה וישמרו אותו" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 36). חולשתו הרבה, זיעתו וצמאונו, בחום השמש המכה, נובאו מראש: "כמים נשפכתי... יבש כחרש כוחי ולשוני מודבק מלקוחי" (תהילים כ"ב, 15-16).

בברית החדשה ניתן ביטוי באימרה פשוטה אחת על אנושיותו וצמאונו: "ויהי מאחרי כן כאשר ידע ישוע כי עתה זה כולה הכל למען יימלא הכתוב, כולו [קולו] אמר צמאתי". (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 28).

הוא מת משברון לב

אדם עשוי לבכות בקרבו בחשבו על ייסורי המשיח הנוראים, כגון סבל מעצמות נקועות שנגרם בשל היות כל משקל גופו תלוי רק על-ידי המסמרים שבידיו וברגליו: "והתפרדו כל עצמותי" (תהילים כ"ב, 15). הוסף לכך את ייסורי הרוח והנפש שהיו כה גדולים עד ששברו את לבו: "היה לבי כדונג נמס בתוך מעי" (תהילים כ"ב, 15). לבסוף, הסתיימו ייסוריו במותו: "לעפר מות תשפתי" (תהילים כ"ט 16).

ישנן בברית החדשה ראיות לכך שישוע המשיח מת משברון לב. כאשר החייל הרומאי "דקר את צידו בחנית וכרגע יצא דם ומים" (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 34). פיסקה זו מראה לנו שלבו של ישוע כבר נקרע (לפני שנדקר על-ידי החנית של הרומאי), אולי מחמת הלחץ האמוציונלי החזק שישוע עבר נפרדו כנראה הנוזלים הלימפטים שבגופו מן הדם ויצרו "דם ומים". המילה "לימפה" באה מן הלטינית 'לימפא' שמשמעותה מים. ראה גם איגרת יוחנן הראשונה ה', 6.

חלוקת בגדיו

"יחלקו בגדי להם, ועל לבושי יפילו גורל" (תהילים כ"ב, 19). עבור פרטים עזים אלה, שהתגשמו בצורה כה דרמטית, נבואה זו היא כאבן יקרה. בהשראתו השמימית, מציג הנביא פרטים ברוח אלוהים

שיתקיימו לאחר אלף שנים. פרטים שבזמנו נראו כה חסרי משמעות וחסרי חשיבות עד-כדי-כך שאיננו מבינים מדוע בכלל הוא מזכיר אותם. הנביא מביא פרטים אלה מכיוון שאלוהים רצה שנדע שהוא (אלוהים) זה שכתב את הנבואה, והוא (אלוהים) זה שיגשים אותה.

בברית החדשה, בתיאור צליבתו של המשיח - כאשר "נדקרו ידיו ורגליו" - מובאים פרטים הנראים "בלתי חשובים" בתחילה אודות חלוקת בגדיו. חיילים רומאיים, שלא ידעו את אלוהים וההגשמה, שלא ידעו דבר אודות הנבואה ושלא היו מודעים לחשיבות המקודשת של מעשיהם, הגשימו את נבואת אלוהים מילה במילה:

"ויהי כאשר צלבו אנשי הצבא את ישוע ויקחו את בגדיו ויחלקום לארבעה חלקים לאיש איש חלק אחד וגם את כותנתו והכותונת לא היתה תפורה כי אם מעשה אורג מלמעלה ועד קצה ויאמרו איש אל אחיו: אל נא נקרעה לקרעים, אך נפיל עליה גורל למי תהיה, למלאות דבר הכתוב: יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל, ויעשו כן אנשי הצבא". (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 23-24).

וכך, נבואה נסתרת, שהוחבאה בתנ"ך במשך אלף שנה, קופצת כעד, כפלא חי, ומוכיחה בשנית, שאת אשר הצהיר אלוהים בתנ"ך הגשים אלוהים בברית החדשה. נבואה זו בלבד מספיקה בכדי לשכנע אפילו את הספקן הגדול ביותר. (אם הוא בעל לב כן) שהנבואות אודות המשיח הכתובות בתנ"ך התגשמו בישוע המשיח כמסופר בספרי הבשורה, ובכך מובאת הוכחה מספקת של המוצא האלוהי של התנ"ך והברית החדשה יחדיו.

תחייתו של המשיח

המשיח, שהוצא להורג באכזריות כה רבה, ייעזר (תהילים כ"ב, 20) יינצל (פסוק 21) והושע מפי האריה (כ"ב, 22), ותפילתו תישמע (כ"ב, 22): "עניתיני" בפסוק 22 הוא האחרון בנושא זה. והחל מפסוק 21 מתחיל נושא חדש: המשיח ניצל עתה וקם לתחיה ואומר: "אספרה

שמך לאחי, בתוך קהל אהללך" (תהילים כ"ב, 23).
 הברית החדשה, כמובן, מלאה ראיות לכך שלמרות שהמשיח מת,
 העלה אותו אלוהים מן המתים ביום השלישי: "אותו [את ישוע
 המשיח] הנמסר על-פי עצת האלוהים הנחרצה וידיעתו מקדם לקחתם
 ובידי הרשעים הוקעתם והרגתם אותו והאלוהים הקימו מן המתים
 בהתירו את חבלי המוות, באשר נמנע מן המוות לעצור אותו" (מעשי
 השליחים ב', 23-24).

סיכום

החיזויים אודות המשיח הם כה רבים בפרק זה וכה מפורטים,
 שלא יתכן כי הם הוכתבו על-ידי איש פרט לו (אלוהים) אשר בפניו
 הכל גלוי ופתוח, ואשר הוא עושה את הכל לפי רצונו. הנסיבות הפחות
 משמעותיות הקשורות במותו של אדוננו מוגשות בפנינו באותה מידת
 דיוק כמו אלה החשובות ביותר. מה יכול להיות פחות סביר מכך
 שהמשיח ייצלב בזמן שצליבה לא היתה עונש יהודי, אלא רומאי?
 ולמרות זאת, דוד במזמור תהילים זה ניבא שכך יהיה, מאות שנים
 בטרם נוסדה רומא, ואלף שנים לפני שהתגשמה הנבואה!

(2) ישעיה נ"ג

נבואה יוצאת דופן זו על הסבל והתעלות המשיח נכתבה 700
 שנה לפני תקופת חייו של ישוע המשיח. היא נקראת יותר כמו תקציר
 היסטורי של סיפורי הבשורה אודות ייסורי המשיח והתהילה
 שלאחריהם, מאשר כנבואה. פרשן אחר אמר: "הנבואה נקראת כאילו
 נכתבה בצל הצלב שעליו נצלב ישוע בגלגלתא. זה ההישג העמוק
 ביותר והנעלה ביותר שנבואות התנ"ך הגיעו אליו".

פרק זה מלא סתירות לכאורה, רבות כמספר הפסוקים שבו. למעשה
 פרק זה עוצב על-מנת להגיש תעלומה נבואית שרק האיש (ומעשיו),
 ישוע המשיח של הברית החדשה, מסוגלים לפענח. הוא שורש מאדמה
 יבשה - ואף על-פי כן הוא נושא פרי. לא תואר לו ולא הדר ולמרות

זאת הוא עבד אלוהים הנבחר. הוא נבזה ודחוי על-ידי בני-אדם ובכל זאת הוא נתמנה להיות הגואל. הוא סובל עד מוות ואף על-פי כן הוא שורד. אין לו צאצאים ולמרות זאת זרעו רב מאוד. אנשים יקברוהו עם הרשעים והוא קבור עם העשירים. הוא סבל מצוקה נוראה ובכל זאת הוא נהנה מהשפע. הוא נוצח אך הוא מנצח. הוא נדון אך הוא מצדיק את הנדונים. פרדוקסים אלה נשארו כחידה עד שהצלב הוצב, ארון המתים נפרץ, ובן-אלוהים אשר בא למות עלה למלוכה. הנבואה מתחילה במילים **"הנה ישכיל עבדי..."**, וזהו הנושא של כל הפסוקים החל מישעיה נ"ב, 13 ועד לישעיה נ"ג, 12. זהו תיאור גרפי של:

המשיח הסובל... "עבד יהוה"

השאלה הראשונה שיש לענות עליה היא: "על מי מדבר הנביא את זאת, על נפשו או על איש אחר" (מעשי השליחים ח', 34). התשובה הנכונה האפשרית היחידה היא שנבואה זאת דנה באדם מסויים, **המשיח**,⁴⁷ וכי ישנו רק אדם אחד בכל תולדות העולם המתאים לה: ישוע המשיח מהברית החדשה.

תן לעצמך לשקוע עם מחשבותיך אל תוכן חלק זה (ישעיה נ"ב,

⁴⁷ מספר ספקנים ביקשו לפרש פרק זה כמתייחס ל"סבל עם ישראל" - העם ולא ל"סבל המשיח", אך חמש העובדות הבאות מוכיחות שנושא פרק נ"ג בישעיה הוא **המשיח** ולא העם היהודי:

(א) הנבואה מדברת על **אדם יחיד** לכל אורכה: **"ויעל כיונק"** (הוא), **"נבזה איש מכאובות"** (ישעיה נ"ג, 2-3), **"והוא מחולל"** (נ"ג, 5) וכך לאורך כל הפרק.

(ב) פסוק 8 הוא החלטי: הסובל נוגע עבור "פשע עמי (ישראל)", ולכן הוא האדם הסובל **במקום** העם ואינו לא יכול להיות "העם עצמו".

(ג) הוא סובל **חף מפשע** (פסוקים 7, 9), דבר שאי-אפשר לומר אף פעם על עם ישראל.

(ד) הוא קורבן הסובל **בהתנדבות**, אשר מרצונו "הערה למות נפשו" (פסוק 12). הפסוק מתאר שוב את מותו של אדם יחיד ולא של עם שלם. נוסף לכך, ישראל כעם מעולם לא סבל מרצון בהתנדבות או במקומו של מישוה אחר.

(ה) הוא קורבן סובל **שאינו מתנגד**, "ולא יפתח פיו" (פסוק 7), דבר שאי-אפשר לומר על עם ישראל. מילים נוספות לא תוכלנה להבהיר את פשר הנבואה יותר לאלה הפתוחים לאמת. ישעיה נ"ג, מתאר **אדם יחיד** חסר חטא, אשר בהתנדבות וללא התנגדות סובל במקום עמו של אלוהים, עם ישראל.

13 עד נ"ג, 12), אז קרא מה נאמר על ישוע בספרי הבשורה והצב עצמך למרגלות הצלב וראה האם אין כאן דימיון מושלם בין השניים. בישוע הנצרתי, היחיד בכל ההיסטוריה ובו בלבד מוצאת נבואה זו את התגשמותה המלאה והמושלמת.

ברצוננו להביא לתשומת לב הקורא מספר פלאים נבואיים ביתר פירוט, תיאורים של דחיית המשיח, ייסוריו, מותו, תחייתו מן המתים ורוממותו בפרק זה. בעשותנו זאת, אנו חוזרים ומדגישים את התופעה המהממת - כאשר ישוע הנצרתי הופיע 700 שנה אחרי הנבואה ומת על הצלב, נבואות אלה התגשמו בדיוק מפתיע בהתאמה הדומה לוודאות מתמטית.

(1) רוממותו המדהימה של המשיח, ישעיה נ"ב, 13:

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבה מאד".

לפני שאנו קוראים בקטע זה (ישעיה נ"ב, 13 עד נ"ג, 12) על עומק השפלתו של המשיח, מבטיחים לנו מן ההתחלה שלבסוף המשיח ינצח ויתהדר. שים לב להתקדמות המילים "ירום... ונישא... וגבה מאד". ממילים אלה אנו מקישים הלך מחשבה זה: הוא יקום, הוא יתרומם אף יותר גבוה, הוא יעמוד במרומים. וזה מתקשר בצדק עם שלושת הצעדים העיקריים במילוי הנבואה בישוע הנצרתי אחרי מותו: במפורש, תחייתו מן המתים, עלייתו לשמים, ושיבתו המרוממת לימינו של אלוהים.

הנה כי-כן, אנו עומדים בפני ייעודו הסופי של המשיח, ובכך מכינים אותנו לזעזוע מביזוי הזמני: עבד אדוני (אחרי ייסוריו) נראה נישא מרמה אחת לשניה ולבסוף מגיע לגובה רם לאין שיעור, גובה רם מכל דבר אחר.

הברית החדשה מראה בבירור רב את רוממותו הסופית של ישוע המשיח אחרי ייסוריו ומותו: "והוא זוהר כבודו וצלם יישותו, ונושא כל בדבר גבורתו, ואחרי עשותו בנפשו טהרת חטאותינו" - על-ידי מותו המכפר על הצלב - "ישב לימין הגדולה במרומים" (האיגרת

אל העברים א', 3). "אף כי היה בדמות האלוהים לא חשב לו לשלל היותו שווה לאלוהים, כי... וישפל את נפשו וייכנע עד מוות עד מיתת הצליבה. על-כן גם האלוהים הגביהו מאוד ויתן לו שם נעלה על כל שם" (האיגרת אל הפיליפיים ב', 9-6. ראה גם הבשורה על-פי מתי כ"ח, 6, מעשי השליחים א', 3, 9, האיגרת אל האפסיים א', 23-20).

(2) ההתעללות המזעזעת במשיח ישעיה נ"ב, 14:

"כאשר שממו עליך רבים כן משחת מאיש מראהו ותוארו מבני-אדם". אם רוממותו של המשיח (ישעיה נ"ב, 13) מפתיעה ב"גובהה", ייסוריו של המשיח מפתיעים עוד יותר. בשעות הנוראות לפני צליבתו, אדוננו ישוע עבר עינויים מחרידים, קיבל מהלומות ומלקות ועבר מעשי התעללות נוספים. ועל הצלב, עטרת הקוצים, המסמרים הננעצים בבשרו הרוטט, הייסורים והכאבים של הצליבה עצמה שבה כל עצב, כל שריר, הופכים להיות כ"להבת עינוי", הוסיפו לכאבי הייסורים הרוחניים וייסורי הנפש שכה השפיעו עליו, עד כי תווי פניו נעשו כה מושחתים ומעוותים שהוא פסק מלדמות לאדם. קשה להאמין לעובדה מחרידה זו, אך אפשר לקרוא עליה בבהירות בתיאור המשיח בתי"ך. כמו-כן, ניתן לקרוא על עובדות אלה המתוארות בבהירות רבה גם בפרקי הברית החדשה הדנים בייסוריו ומותו של ישוע המשיח: "אז לקח פילטוס את ישוע וייסרהו בשוטים.⁴⁸ וישרגו אנשי הצבא עטרת קוצים וישימו אותה על ראשו".⁴⁹ (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 2-1). "ויירקו בפניו ויכוהו אגרוף ואחרים היכוהו על הלחי" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 67), "ויפשיטו אותו את בגדיו ויעטפוהו מעיל שני וישרגו קוצים ויעשו עטרת וישימו על ראשו... ויתלוצצו בו... ויקחו

48. המלקות עצמן היו אלימות ובלתי אנושיות. השוטים היו עשויים בדרך כלל מרצועות עור מחוברת לידית. לעתים, היו מחוברות לקצות הרצועות חתיכות מתכת חדות או אבנים שהיו חותכות ופוצעות את בשרו של הקורבן והפכו את גבו לעיסה מדממת.

49. ראינו שיחים בארצות התנ"ך שקוציהם מגיעים לאורך של חמישה עד שבעה סנטימטרים. כאשר הם מתייבשים הם נעשים קשים ביותר, משוננים וחדים כמחטים. כאשר "כתר" מסוג זה נלחץ על הראש, הוא ינקב את העור והבשר במקומות רבים ויגרום כאב רב ולזרימת דם מחרידה היוצרת שיער קרוש ופרוע וגורמת להופעה חיצונית נוראה.

את הקנה ויכוהו על ראשו" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 28-30). אלוהים הירשה וישוע סבל עינויים נוראים אלה לא רק על-מנת לקיים את הנבואה, אלא גם לסבול במקומנו. אנו שואלים: מי מלבד המשיח האמיתי ירצה להיות משיח כזה?

לפני הגעתו לצלב, עוד בדרכו אליו, היו פניו מושחתים. על הצלב כל גופו הושחת. בכך הושלם קיום הנבואה. הזיעה המעורבת בדם, עיקבות עטרת הקוצים, היריקות על פניו ותוצאת החבלות בראשו עיוותה את צורת פניו, בעת שהמלקות, המהלומות, המסמרים שסומרו דרך ידיו ורגליו, ומשקל גופו הנוקע את פרקיו ולבסוף פצע החנית בצידו, כולם ביחד עיוותו את גופו. הוסף לכך את כאבי נפשו וייסורי רוחו והתוצאה היא אדם כל כך מעוות שאינו נראה יותר כבן-אדם. כמה הוא אהב וכמה שילם עבור גאולתנו!

בעת שאנו מהרהרים בענווה אודות עוצמת הייסורים הנוראים של המושיע, יהא לבנו מלא בורשה וצער על החטא שהיה הסיבה לכל זאת והלוואי ותהא לנו אהבה גדולה יותר והכרת תודה נצחית אליו, על שנשא כל זאת עבורנו.

(3) מסר הקפיץ עמים רבים, ישעיה נ"ב, 15:

"כן יזה גויים רבים עליו יקפצו מלכים פיהם, כי אשר לא סופר להם ראו ואשר לא שמעו התבוננו".

אלוהים תיכנן אמצעי מיוחד למשוך את תשומת הלב, לזכות בנשמות, ולזכות במסירות בני-האדם. הוא עצמו, בדמות בנו יחידו, סבל באלימות כה רבה, ויצר בכך מחזה כה מבחיל, שחרשים את כל הדורות. זיכרון אירוע הצליבה מקפיץ את הרדום ביותר, חודר (את הקשוח ביותר), ומעורר את האדיש ביותר. עכשיו מבנים אנשים גם את אהבתו של אלוהים וגם את חוכמתו: אירוע הצליבה מגלה זאת. אנשים יכולים לראות גם את חסדו של אלוהים וגם כיצד אלוהים בצידקתו יכול להפוך את אלה המאמינים מחוטאים לצדיקים: "כי את אשר לא ידע חטאת אותו עשה לחטאת בעדנו, למען נהיה בו אנחנו

לצידקת אלוהים" (האיגרת השניה אל הקורинתיים ה', 21). הבשורה תקפיץ רבים לאמונה.

(4) מסר שלא יזכה לאמונה על-ידי ישראל, ישעיה נ"ג, 1:

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה". מוזר למראה. למרות שהמסר המזעזע על סבל המשיח יקפיץ עמים רבים, בכל זאת הוא יתקבל רק על-ידי מספר קטן של מאמינים מקרב עמו של המשיח, העם היהודי.

בברית החדשה אנו קוראים על מילוי נבואה זו: "רבים האותות אשר עשה (ישוע) לעיניהם, ובכל זאת לא האמינו בו. למלאות דבר ישעיהו הנביא אשר אמר: יהוה, מי האמין לשמועתנו וזרוע יהוה על מי נגלתה" (הבשורה על-פי יוחנן י"ב, 37-38).

(5) הולדתו העל-טבעית והתפתחותו הרוחנית של המשיח,

ישעיה נ"ג, 2:

"ויעל כיונק לפניו וכשורש מארץ ציה". הולדתו העל-טבעית של המשיח משתמעת מהפסוק "כשורש מארץ ציה". שורש הצומח מתוך אדמה צחוהה הוא בבחינת פלא: המרכיב החשוב (לחות) חסר. הולדת המשיח מבתולה נועדה להיות בבחינת נס-פלא.

שים לב גם לפרדוקס זה: התפתחותו הרגילה והעל-טבעית בעת ובעונה אחת: "ויעל" (גידול נורמלי כילדים אחרים) ובו בזמן זה יהיה "לפניו", זאת אומרת שהמשיח יגדל "מלפני יהוה" ותחת השגחתו. גם כאן הוא לא יהיה חייב כלום לסביבה הטבעית, מאחר והמשיח יהיה "כיונק... מארץ ציה". מכאן שהמשיח יהיה צמח מושלם ויקר בצעירותו, גדל בחסות השגחתו המקפידה של אבינו שבשמים, ובו בזמן הוא יגדל במרכז השיממון הרוחני של האומה, בתוך מדבר של קשיחות, חטא וחוסר אמונה. אך זה יהיה תהליך טבעי - הוא "יעלה ויגדל". הוא לא יפרוץ אל העולם בבת אחת, בפאר פתאומי של תעוזה והישגים: הוא יתאים לחוק הגידול האלוהי האיטי והשקט.

האין זה מפתיע שאלוהים תיאר מראש את אופן בואו עלי אדמות,

ואת התפתחותו בעת ילדותו והעשרתו הרוחנית? והפלא ופלא! כשהמשיח בא, הכל התממש בדיוק בהתאם לנבואה. המשיח לא הופיע כמלך בוגר במלוא אוננו, בפאר והדר, השמור לעתיד לעת בואו בשנית. בברית החדשה אנו קוראים על הילד ישוע: "ויגדל הנער ויחזק ברוח ויימלא חוכמה וחסד אלוהים עימו" (הבשורה על-פי לוקס ב', 40). (6) בני דורו של המשיח נכשלו לראות ולהעריך את גדולתו,

ישעיה נ"ג, 2:

"לא תואר לו ולא הדר, ונראהו ולא מראה ונחמדהו". כאשר המשיח הגיע, הציבור אשר ציפה למלך רב עוצמה ולמתקן פוליטי, התאכזב ממנו. אנשים לא ראו את יופיו, יפי קדושתו ולא הבינו את שליחותו. הוא לא ענה לאידיאל העולמי: מאחר ולא קראו נכון את הנבואות, הם לא מצאו משהו מצודד או מקסים בעבד אדוני כשהגיע. עבודת המשיח בבואו לראשונה, להגיש את נשמתו כ"קורבן חטאת", היתה זרה, לדעתם, למה שמשיח אמור להיות. לכן,

(7) הוא היה נבזה וחדל-אישים, ישעיה נ"ג, 3:

"נבזה וחדל-אישים, איש מכאובות וידוע חולי וכמסתר פנים ממנו נבזה ולא חשבנוהו". פירושו של "נבזה" הוא למעשה מבוזה על-ידי אנשים בעלי עמדות גבוהות. ויוצא מזאת שלא יהיו אנשים מן המעמד העליון, אנשים "חשובים", אלא מספר קטן של אנשים בעלי השפעה לתמוך בו ובשליחותו באמצעות עמדתם והשפעתם.

וכך באמת קרה בחיי ישוע המשיח. הציטוט הבא מן הברית החדשה מגלה זאת: "ויאמרו אליהם (אל משרתיהם) הפרושים: הכי נדהמתם גם אתם? הגם האמין בו איש מן השרים או מן הפרושים" (הבשורה על-פי יוחנן ז', 47-48. ראה הקשר).

מי, פרט לאלוהים האין-סופי, היודע אחרית מראשית, יעז לחבר נבואה כזו, שבה המשיח אינו מקבל את עזרתו וגיבוי מנהיגי העם? אך ההיסטוריה מאשרת במלואה את אמיתות נבואה זו.

(8) המשיח יהיה ידוע כאיש מכאובות, מוכה אלוהים ונגוע,

ישעיה נ"ג, 4-3:

"איש מכאובות וידוע חולי וכמסתר פנים ממנו... ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלוהים ומעונה".

הנקודה המודגשת כאן, ומתאמת בקיום הנבואה, היא שהמשיח יסבול כאב לב בכל צורותיו.

סבלו של ישוע היה לא רק בכורח השתתפותו ברחמיו עם חולים למיניהם, סבל שבא מאהדה והשתתפות בצער, אלא גם מכך שנסיונותיו לברך נדחו. סבלו היה עצום כאשר העם דחה אותו והמשיך בדרכו האובדת. כאב נוסף לסבלו היה כאשר אנשי שררה ומעמד סרו ממנו, "הסתירו את פניהם ממנו". במקום להחשיבו כיקר הם לא "חשבוהו", הוא היה מוערך כ"איין" בעיניהם.

"הוא בא אל אשר לו ואשר המה לו לא קיבלוהו" (הבשורה על-פי יוחנן א', 11).

גרוע מכל, העם ראה אותו כ"מוכה אלוהים" מבלי להבין שהוא סובל על-מנת לגאול אותם וכי הוא הרשה לעצמו להיות "מקולל" על-מנת שיוכל להושיע את אלה שהוא מתייסר עבורם: "המשיח פדנו מקללת התורה בהיותו לקללה בעדנו - שנאמר קללת אלוהים תלוי" (האיגרת אל הגלטיים ג', 13).

(9) הייסורים החלופיים של המשיח:

"אכן חוליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם" (ישעיה נ"ג, 4), "והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו, מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (נ"ג, 5), "יהיה הפגיע בו את עוון כולנו" (נ"ג, 6), "מפשע עמי נגע למר" (ישעיה נ"ג, 8), "אם תשים אשם נפשו" (נ"ג, 10), "ועוונותם הוא יסבול" (נ"ג, 11) "והוא חטא רבים נשא" (ישעיה נ"ג, 12).⁵⁰

50. הסופר השמיימי יוצר מצב בו בלתי אפשרי לבטל את רעיון הכפרה הגופנית החלופית על-ידי תיכוחם או לימוד מפיסקה זו, בכך שהוא חוזר עליה לעיתים קרובות ובצורות שונות, עד אשר כל קורא המצליח לדחות את הרעיון במקום אחד נתקל בו בשנית במקום אחר.

העובדה הבולטת בפרק הזה היא טבע קורבן החלופה, או הכפרה של ייסורי המשיח. פרק נפלא זה מכיל תריסר פסוקים בלבד, אך מביא בפנינו ארבע-עשרה פעמים את המשנה של קורבן הכפרה, או החלופה, עבור חטאי כל בני-האדם. כל הפסוקים (ישעיה נ"ב, 13 עד נ"ג, 12) שופעים תפיסה זו, ותעלומתו לא נפתרה עד שאדון ישוע "עשה לחטאת בעדנו" (האיגרת השנייה אל הקורינתיים ה', 21) ו"מת בעד חטאותינו" (האיגרת הראשונה אל הקורינתיים ט"ו, 3). "יהוה הפגיע בו את עוון כולנו" (ישעיה נ"ג, 6). המשיח הוא הגואל האלוהי אשר בו התמקדו כל להבות האש של גזר-הדין במקום על המין האנושי. כמה נפלא הוא חסד אלוהים בכפרת החלופין של ישוע המשיח! כך, הפך הצלב להיות בו-זמנית השפלתו הגדולה של המשיח ותהילתו הגדולה ביותר - והאמצעי המיועד להביא לישועת בני-אנוש.

כאשר האדון ישוע הופיע, הוא קיים את הנבואות המשיחיות הללו במותו, כקורבן חטאותינו על הצלב. "ואת חטאותינו הוא נשא בגווייתו על העץ" (איגרת פטרוס הראשונה ב', 23).

(10) המשיח יסבול מרצון ומבלי להתאונן, ישעיה נ"ג, 7:
 "ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יוכל ורחל לפני גוזזיה נאלמה, ולא יפתח פיו".

סובלים אחרים בדרך-כלל רוטנים או מתאוננים כאשר הם סובלים, במיוחד כשמתייחסים אליהם שלא כצדק - אך לא המשיח המתייסר. הוא קיבל את תפקידו המיועד של "נושא חטאינו" בהתנדבות והלך כשה לטבח. בשקט נפלא וגדולת נפש יסבול המשיח את הגרוע ביותר, מפני שאדוני רוצה בכך, וכאן אנו מתבוננים בתעלומה עמוקה לאין שיעור של אהבה אין-סופית.

בברית החדשה, כאשר ישוע המשיח הוכה, הואשם שלא כצדק, טופל שלא כצדק, נבוז, סבל יריקות בפניו, נרדף, הוכה באגרופים, הולקה, ונצלל, הוא לא ביטא כל כעס וטינה, לא טענות רמות נגד

אלה ההורגים אותו, אלא רק תפילה.

אחרי שעדי שקר רבים הופיעו נגדו, שאל הכוהן הגדול: "האינך משיב דבר על אשר ענו בך אלה? וישוע החריש". (הבשורה על-פי מתי, כ"ו, 63-59).

וזו תפילת ישוע בעת סבלו את ייסורי הצליבה: "אבי, סלח להם, כי לא ידעו מה הם עושים" (הבשורה על-פי לוקס כ"ג, 34).

תהליך זה כה חריג, כה נוגד לטבע ולנסיון האנושי, שאדם אינו יכול שלא להתפלא ולהתבלבל מהנבואה יוצאת-הדופן ומהתגשמותה המוזרה אף יותר.

(11) כשיילקח ממועצת ומשפט, לא יהיה למשיח מגן לשם הצדקת טיעונו ולא חבר להצהיר על צדקתו, ישעיה נ"ג 8: "מעוצר וממשפט לוקח ואת דורו מי ישוחח".

במשפטים העשויים להסתיים בגזר-דין מוות, היה לסנהדרין מנהג שלפיו הוזמנו כל אלה שידעו עובדות המעידות לטובת הנאשם לבוא ולספרן. מנג זה לא התבצע במשפטו של ישוע הנצרתי. להיפך, ההליכים במשפטו המהיר והמבוים לפני הסנהדרין היו בניגוד מוחלט לנהלים של הסנהדרין, ונגד כל אמות צדק והגינות.

ישוע חוייב להופיע לבדו וללא הגנה בפני ההיררכיה היהודית המושחתת ובפני נציגים גויים מהמעצמה החזקה ביותר בעולם בזמנו. איש לא הופיע להגן עליו. יהודה איש קריות בגד בו. פטרוס הכחיש שהוא מכיר את ישוע, ו"אז עזבוהו [שאר] התלמידים כולם וינוסו" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 56). ורבות מן הנשים, אשר בעת שירותו טיפלו בו, עמדו שם "הרואות מרחוק" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 25) כאשר נצלב. בשעה שהיה זקוק להם ביותר, אף אדם אחד לא עמד לצידו. אמת, יותר מאוחר, אחרי ששעות הייסורים על הצלב גרמו לכך שגופו המרוסק יאבד את תחושתו, מרים, אמו של ישוע, בחברת מספר נשים נאמנות ויוחנן תלמידו האהוב "עמדו ליד" הצלב. אך במשך משפטו ושעות צליבתו הראשונות הוא נשאר לבד - לבד

לחלוטין. מעולם לא קרה בדברי ימי העולם שאדם נזנח לחלוטין על-ידי חבריו ואהוביו כפי שנזנח ישוע.

ישוע נאסר, לא על-ידי פקידים שמתפקידם לבצע פעולות כאלה, אלא על-ידי ההמון, האספסוף, "המון רב בחרבות ובמקלות מאת ראשי הכהנים וזקני העם" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 47). אפילו ישוע עצמו העיר על חוסר העקביות שבהתנהגותם: "כעל פרץ יצאתם בחרבות ובמקלות לתפסני ויום-יום הייתי יושב ומלמד אצלכם במקדש ולא החזקתם בי וכל זאת היתה למלאות כתבי הנביאים" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 55-56).

עדי שקר זומנו להעיד נגדו כדי "להמיתו" (הבשורה על-פי מתי כ"ו, 59) והוא נשפט בלילה, דבר שלא היה חוקי.

בבית-המשפט הרומאי, כאשר פילטוס חיפש לשווא סיבה על-מנת להפלילו בדין, הוא שאל את ההמון "איפוא הרעה אשר עשה?" והתשובה היחידה שקיבל היתה צעקות הקהל הבלתי הגיוניות שנתמכו על-ידי מנהיגיהם... "ייצלב" (ראה הבשורה על-פי מתי כ"ז, 22-23). אחרי-כן, כאשר פילטוס ראה שדברי תבונה וצדק אינם מועילים במאומה וכי מתרחשת "מהומה", הוא, בחולשתו, רחץ את ידיו מן הפרשה ומסר את ישוע להמון על-מנת שיצלבו אותו. (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 22-26), זה היה עיוות-הדין הגדול ביותר בהיסטוריה.

אך צדקתו של המשיח היתה ברורה לא רק לפילטוס - "לא מצאתי בו אשמה" (הבשורה על-פי יוחנן י"ט, 6) אלא לנביא המשיחי מקדם: "לא חמס עשה ולא מירמה בפיו" (ישעיה נ"ג, 9).

(12) במותו, הסתיימה חרפת המשיח, ואף אם אנשים תיכננו לקבור אותו "ויתן את רשעים", תיכננה זאת השכינה "ואת עשיר במותיו", (עם העשירים), ישעיה נ"ג, 9:

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו".

במותו, כפושע, ייזרק גופו מעבר לחומה להישרף כפסולת באש התופת (מערבית לירושלים). אך כאשר ייסורי הכפרה שלו הסתיימו,

לא הורשתה שום השפלה נוספת נגד גופו חסר החיים. ומקריות ראויה לציון זו היא באמת נפלאה אם ניקח בחשבון שהשליטים היהודים היו קוברים את ישוע אותה קבורה בלתי מכובדת כמו זו שניתנה לשני הגנבים, אולם, השלטונות הרומיים נתנו את גופתו ליוסף איש רמתיים, "איש עשיר" (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 56-60) אשר הניח את הגופה בקבר החדש אשר חצב לו בסלע בגנו. ומייד אנו רואים התאמה בין סיפורי ספרי הבשורה והמילים הנבואיות אשר היו יכולות להיות מעשי ידיו של אותו אלוהים של הנבואה ושל התגשמותה, מכיוון שאין צל של ספק שמשהו ניסה להתאים את הנבואה להתגשמותה המאוחרת. הסיבה שניתנה לקבורתו בכבוד, שהיתה כה שונה ממה שיועד לו על-ידי אויביו, היא "כי לא חמס עשה ולא מירמה בפיו" (ישעיה נ"ג, 9) - עוד הדגשה של צדקתו המוחלטת של המתייסר השמימי.

קרא שוב בעיון את תיאור הברית החדשה של קבורת ישוע כדי למצוא את ההתגשמות המושלמת: "ויהי בערב ויבוא איש עשיר מן הרמתיים ושמו יוסף, וגם הוא היה מתלמידי ישוע. ויגש אל פילטוס לשאול את גוויית ישוע. ויצו פילטוס כי תינתן לו ויקח יוסף את הגויה ויכרוך אותה בסדין טהור וישימה בקבר החדש אשר חצב לו" (הבשורה על-פי מתי, כ"ז, 56-60).

(13) אחרי שנשמת וגוף המשיח הועלו בקורבן חטא, אלוהים "יאריך ימים" בתחייתו והוא יראה זרעו, פירות פבלו, ישעיה נ"ג, 10:

"אם תשים אשם נפשו, יראה זרע יאריך ימים וחפץ יהיה בידיו יצלח". אחרי שהמשיח יציע את עצמו כקורבן חטא, אלוהים "יאריך ימים" בתחיה והוא "יראה זרע" - נשמות ניצולות - כתוצאה מקורבנו. התגשמות פרדוקס זה, כפי שכבר הצבענו עליו, היא מותו ותחייתו מחדש של ישוע המשיח אשר "מת בעד חטאותינו, כפי הכתובים... וקם ביום השלישי, כפי הכתובים" (האיגרת הראשונה אל הקורינתיים ט"ו, 3-4).

עובדה זו של תחיית המשיח תואמת כתובים אחרים מן התנ"ך, כגון תהילים ט"ז, 10: "כי לא תעזוב נפשי לשאול, לא תיתן חסידיך לראות שחת".

יותר מכך, רצון אלוהים ישגשג בידו של המשיח - המשיח ימלא את רצון אלוהים בקנאות, והוא באמת יביא גאולה וצדק לישראל ושאר העמים (ראה ישעיה מ"ב, 4).

הברית החדשה לא רק שמתארת בפנינו את תחייתו המרוממת של ישוע המשיח, אלא גם את תחילת שירותו אחרי שקם לתחיה - במפעליו באמצעות תלמידיו - שבזכותם נושעו המונים.

ראה מעשי השליחים ב', 41: "שלושת אלפי נפש נושעו ונוספו לעדה" ולפי מעשי השליחים ד', 4: "רבים מהשומעים את הדבר האמינו ויהי מספר האנשים כחמשת אלפים".

במשך אלפיים השנים האחרונות של תולדות הכנסיה, האמינו מיליונים רבים במשיח ונגאלו. ישוע המשיח אמנם ראה "זרע" ורצון אלוהים שופע בידו. הבשורה של ישוע המשיח, בסופו של דבר, אחרי בואו אלי אדמות בשנית, תגיע לסופה ולניצחון מוחלט, ואחר-כך "מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים" (ישעיה י"א, 9). אכן, קברניט ישועתנו מביא "בנים רבים לכבוד" (האיגרת אל העברים ב', 10).

(14) לא בלבד שאלוהים יהיה "שבע בדעתו" מקורבנו של המשיח, אלא בידעם את המשיח, רבים יוצדקו, ישעיה נ"ג, 11: "מעמל נפשו יראה ישבע בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים, ועוונותם הוא יסבול".

כאן ניתנת לנו תחזית האמת האבסולוטית, שפותחה בשלמותה על-ידי השליח פולוס בברית החדשה, של הצדקה מתוך אמונה, ישועה על-ידי חסד - מפני שהמשיח מת עבור חטאינו ורכש ישועה מלאה לכל. האמת של הצדקה על-ידי אמונה היא האמת הגדולה והמרכזית של הברית החדשה. "והיא צדקת אלוהים, באמונת ישוע המשיח, אל כל ועל כל אשר האמינו בו... ונצדקו חנם בחסדו, על-ידי הפדות

אשר היתה במשיח ישוע" (האיגרת אל הרומיים ג', 22-24).
 "כי בחסד נושעתם על-ידי האמונה" (האיגרת אל האפסיים ב', 8). ור-
 אה גם האיגרת אל הרומיים ד', 5-7, ה', 15-19, האיגרת אל טיטוס ג', 5.
 אם חלילה נשכח שכל החסד הניתן למאמינים יסודו בקורבנו של
 המשיח, מזכירים לנו בשנית שאת "עוונותם הוא יסבול". כאן יש
 רעיון הפוך המציע את רעיון ההחלפה או חליפין הדדיים: הם יקבלו
 את צדקתו והוא ישא את המשא הכבד של עוונותיהם.
 זה מתאים כמובן לברית החדשה: "כי את אשר לא ידע חטאת
 [ישוע] אותו עשה [אלוהים] [זאת אומרת קורבן חטאת] לחטאת בעדנו
 למען נהיה בו אנחנו [החוטאים] לצדקת אלוהים" (האיגרת השניה אל
 הקורינתיים ה', 21).

(15) סיבה משונה ניתנת למות המשיח. ישעיה נ"ג, 12:

"ואת פושעים נמנה, והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגיע".
 בדומה להזכרת חלוקת בגדי המשיח בתהילים כ"ב, מובא כאן
 מקרה צדדי המראה פרטים אמיתיים בנבואה, ובכך הוא מורה על
 אמיתותה. היות והפרטים בנבואה הם הסימנים שמבדילים אותה מייד
 להיות ממוצא אלוהי - זאת אומרת, כאשר ההגשמה מתאימה לנבואה.
 המשיח הרשה לעצמו, בהתנדבות, להימנות ולהיחשב בין פושעים,
 ובכך הראה עוד פעם את נכונותו לסבול את כל הייסורים שאביו
 שבשמים תיכנן עבורו.

חשוב מאוד יהיה להזכיר כי ישוע המשיח עצמו מצטט פסוק זה
 (ישעיה נ"ג, 12) מייד לפני שהוא נצלב:

"אשר צריך עוד להתמלא בי צריך שימלא בי הכתוב הזה: ואת
 פושעים נמנה" (הבשורה על-פי לוקס כ"ב, 37).

וכך, הנבואה הזאת והתגשמותה הופכות להיות אחד המקרים
 היוצאים מהכלל אשר גרמה השכינה בין הנבואות לייסורי גואלנו,
 שהמשיח ייצלב בין שני שודדים (הבשורה על-פי מתי כ"ז, 38).
 הרבה נאמר כבר אודות טבע החלופין, או הכפרה של ייסורי המשיח

כפי שהם מתוארים בפרק זה (ישעיה נ"ג). בפסוק זה - פסוק הסיום של הנבואה, מודגשת עובדה זו פעם נוספת: "והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגיע".

אלה המכירים את הברית החדשה יזכרו מקומות רבים שבהם מודגש טבע הכפרה שבמותו של ישוע המשיח. אנו נצטט רק שניים: "ועתה בקץ העיתים נגלה (המשיח) בפעם אחת כדי לבטל את החטא בזבח נפשו... כן הוקרב המשיח פעם אחת למען שאת חטאי רבים" (האיגרת אל העברים ט', 26, 28).

"כי גם המשיח עונה פעם אחת על חטאותינו הצדיק בעד הרשעים לקרב אותנו אל האלוהים ההומת לפי הבשר ויחי ברוח" (איגרת פטרוס הראשונה ג', 18).

כרכים רבים נכתבו בדבר נפלאות הנבואה המשיחית שבפרק זה (ישעיה נ"ג) והתגשמותה במות הכפרה של המשיח ישוע, כפי שתואר בברית החדשה. אנו מאמינים, כי בנגענו בנקודות הבולטות כפי שעשינו ובשימנו לב בשנית לתופעות וניסים כתובים אלה, נביא לכך, שאמונתם של רבים תתעורר או תתחזק גם על-ידי הנבואות העל-טבעיות וגם בהגשמתן. מכאן שכתבי הקודש חתומים בחותם של סופר שמיימי - סימן השמים, חותם הנצח. לכן, אין זה הגיוני להאמין שהדימיון בכל פרטי הפרטים בין התיאור הנבואי בישעיה נ"ג (שנכתבו מאות שנים בטרם הופיע ישוע עלי אדמות) לבין תיאור חייו, מותו ותחייתו המפוארת של המשיח, כפי שמתוארים בספרי הבשורה, יכול להיות רק מקרה או זהות אירועים מקרית.

ה. נבואות המתארות את תפקידיו המשיחיים של ישוע

ישוע המשיח האחד

המילים "כריסטו" (יוונית) ו"משיח" (עברית) מובנן אדם שנמשח.⁵¹ מאז נפילתו של האדם וכתוצאה מכך ההפרדה מאלוהים (האיגרת אל הרומיים ה', 12) נזקק המין האנושי למתווך, מושיע שיוכל למלא את שלושת הצרכים הבסיסיים של בני-האדם:

(1) החטא השאיר את האדם בחושך רוחני, ללא ידיעת אלוהים. משום כך צריך האדם לדעת את דבר אלוהים, רצונו ודרכיו: לפיכך הגואל - לו זקוק האדם.

(2) החטא השאיר את האדם אשם, אבוד, נפרד מאלוהים. לכן הוא זקוק למחילה על חטאיו, להתחדשות נשמתו הצדקנית, להקמה מחדש של אחווה אלוהית, ולהיחלצות מוחלטת מגיהנום לוהט ואינסופי של עינויים. לפיכך צריך האדם כוהן שמיימי.

(3) החטא, שהוא מרד נגד מימשלו של אלוהים, השאיר את האדם נושא טבע מרדני המתבטא גם בעוונות לבני מינו. היות והאדם הוא יצור שנפל, הוא זקוק לא רק למלך, אלא למלך קדוש ושמיימי.

בתקופת התנ"ך סיפק אלוהים צרכים יסודיים אלה לבני-האדם באמצעות הנביאים שבחר, הכוהנים והמלכים. אך היות וכל בני-האדם אינם מושלמים ונועדים להיכשל - תיכנן אלוהים למן ההתחלה שהוא יספק את הנביא, הכהן, הגואל והמלך המושלמים למין האנושי בדמות

51. עבור דוגמאות של השימוש במילה "משיח" בתנ"ך ראה ויקרא ד', 3, 5, תהילים ב', 2, דניאל ט', 24, שמואל א' ב', 10. מילים מהשורש "משיח" בהטיותיהן השונות מופיעים לעיתים קרובות בויקרא, בשמואל א' ושמואל ב' ובתהילים. התואר "משיח" מוסב על הכהן הגדול (בויקרא ד', 3, 5, 16, ובפרק ו', 15) שהיה בן דמותו של ישוע שהוא כוהנו הגדול. המילה "משיח" בהטיותיה מופיעה 18 פעמים בשמואל א' ושמואל ב', לא תמיד בהקשר משיחי. המילה מופיעה עשר פעמים בתהילים, אך שוב לא תמיד קשר משיחי. תהילים ב', 2, כ', 7, כ"ח, 8, פ"ד, 10, פ"ט, 52, קל"ב, 10, 17 הם משיחיים. תהילים ב', 2 ודניאל ט', 25-26 הם המקורות הבולטים ביותר המתייחסים לביאת המשיח.

בנו יחידו המושלם (הוא עצמו, עמנואל, אלוהים עמנו).
בתקופת התנ"ך, הוקדשו שלוש מחלקות של עובדי ציבור לתפקידן
על-ידי שנמשחו בשמן: נביאים (מלכים א' י"ט, 16), כוהנים (ויקרא
ח', 12, שמות כ"ט, 21) ומלכים (שמואל א' י', 1, ט"ז, 12-13).

(1) ישוע המשיח כנביא

נביאי התנ"ך ייצגו אלוהים בפני העם וכך הוא העביר את דבריו,
את המסר שלו, אל יצורי אנוש. כשהמשיח בא הוא ייצג את אלוהים
בשלימות מוחלטת בדמותו וגם במילותיו, לישראל ולעולם. כאשר
ישוע בא, הוא הוכיח שהוא נביא אלוהים המושלם: "את האלוהים לא
ראה איש מעולם. הבן היחיד, אשר בחיק האב, הוא הודיע" (גילה,
הבהיר) (הבשורה על-פי יוחנן א', 18). "הרואה אותי ראה את האב...
האינך מאמין כי אנוכי באבי והאבי בי הוא? הדברים אשר אדבר אליכם
לא מנפשי אנוכי דובר כי אבי השוכן בקרבי הוא עושה את המעשים"
(הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 9-10).

כנביא, המשיח שיבוא יהיה כמשה:

"נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך [משה], ונתתי דברי בפיו.
ודיבר אליהם את כל אשר אדוני. והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי
אשר ידבר בשמי, אנוכי אדרוש מעמו" (דברים י"ח, 18-19).
משה היה עבד נאמן לאלוהים והוא נבחר, מעל ומעבר לכל שאר
הנביאים, להיות דוגמא לשליחות הנבואית של המשיח הבא. בנקודות
הבאות היוצאות מן הכלל היה ישוע המשיח "נביא כמשה": משה היה
מחוקק, מנהיג, מלך (מצביא), גואל, נביא (דוברו של אלוהים),
ושתדלן עבור בני עמו, אשר דיבר עם אלוהים פנים אל פנים. לכן, לא
קם עוד בישראל נביא כמשה (דברים ל"ד, 10-12, במדבר י"ב, 6-8).
הוא היה האדם היחיד בתולדות העם היהודי שמילא תפקיד של נביא,
כוהן ומלך כאחד.

כמה צדקו האנשים (הבשורה על-פי יוחנן ו', 14) שאחרי שראו

את הנס שהראה ישוע בהאכילו חמשת אלפי נפשות ממספר כיכרות לחם ודגים... אמרו:

"הנה זה הוא באמת הנביא הבא לעולם". "הנביא" מוזכר גם בבשורה על-פי יוחנן א', 21.

אפילו שמשה היה דגול, ישוע היה דגול ממנו לאין שיעור. משה כ"עבד" היה נאמן. ישוע המשיח כ"בן" היה הנביא המושלם והיודע-כל (האיגרת אל העברים ג', 5-6) אשר היה "נאמן לעושהו" (האיגרת אל העברים ג', 2).

פטרוס סיכם את דרשתו בבית-המקדש במילים אלה: "הן משה אמר אל אבותינו נביא יקים לכם יהוה אלוהיכם מקרב אחיכם, כמוני אליו תשמעון ככל אשר ידבר אליכם. והיה כל הנפש אשר לא תשמע אל הנביא ההוא ונכרתה מעמיה" (מעשי השליחים ג', 22-23).

קיימות התייחסויות נוספות בתנ"ך ובברית החדשה לתפקידו הנבואי של המשיח. גם ישעיה פרק ס"א, פסוק 1, והבשורה על-פי לוקס פרק ד', פסוק 18 מתייחסים לתפקידו הנבואי של המשיח, ושני המקורות משתמשים באותן המילים: "רוח אדוני יהוה עלי יען משח יהוה אותי, לבשר ענויים שלחני, לחבוש לנשברי-לב, לקרוא לשבויים דרור ולאסורים פקח-קוח [לשלחם לחופש]" (ישעיה ס"א, 1).

(2) ישוע המשיח ככוהן

כוהני התנ"ך נבחרו על-ידי אלוהים, ייצגו את העם בפני אלוהים והקריבו קורבנות בעד חטאיו (של העם). היתה קיימת גם כהונה של חמלה "על השוגגים והתועים" (ראה האיגרת אל העברים ה', 1-4). כהונה זו, אשר אהרון היה הכוהן הגדול הראשון לה, לא היתה מושלמת, מכיוון שגם הכהנים עצמם היו חוטאים, ולכן הם היו קודם כל צריכים להקריב קורבנות על חטאיהם שלהם, ורק אחר-כך על חטאי העם (האיגרת אל העברים ה', 3, ז', 26, ט', 7). יתר-על-כן, הכהונה היתה קצרת ימים ולעתים קרובות נותקה מחמת מוות (האיגרת אל העברים ז', 23). נוסף לכך, הקורבנות שהקריבו היו סמליים בלבד, "כי דם

הפרים והשעירים לא יוכל להסיר חטאים" (האיגרת אל העברים י', 4). אך אצל ישוע המשיח, הכוהן הגדול הממונה על-ידי אלוהים, מתמזגים לא רק הכוהן הגדול המושלם החי לנצח, אלא גם הקורבן המושלם, שהקריב את עצמו כקורבן עבור חטאינו. אחת לתמיד, ניתנה כפרה מושלמת בשל חטאי כל המין האנושי.

"כי נאווה לנו כוהן כזה שהוא חסיד תמים וטהור, ונבדל מן החטאים ונישא מהשמיים אשר איננו צריך יום יום, ככוהנים הגדולים [של התנ"ך] ההם, להקריב בראשונה על חטאותיו ואחרי-כן עבור חטאת העם, כי זאת עשה בפעם אחת בהקריבו את נפשו. כי התורה הציבה ככוהנים גדולים בני-אדם חלשים, אבל דבר השבועה הבאה אחרי התורה העמיד את הבן [כוהננו הגדול] המושלם לעולם" (האיגרת אל העברים ז', 26-28, ט', 11-14, 25-26).

וכך, באמצעות הקורבן המושלם האחד על הצלב, המשיח "השלים לנצח" את אלה הנגאלים דרך אמונתם בו (ראה האיגרת אל העברים י', 10-14, ט', 25-28, ז', 23-28). רובה של האיגרת אל העברים דנה בעובדה שאלוהים נתן לנו דרך ישוע המשיח את הכוהן הגדול המושלם שלו, אשר הגיש את הקורבן המושלם לכפר על חטאי בני-האדם, ולכן הוא מקנה חיי נצח לכל אלה המקבלים אותו ככפרתם וגואלם. המשיח הקריב גם את גופו וגם את נשמתו ככפרה עבור חטאים וחוטאים (ישעיה נ"ג, 5, 10).⁵²

למרות שהכוהנים מבית אהרן חזרו ושינו בפני העם שהם צריכים לכפר על עוונותיהם וכי כפרת חטאיהם יכולה להתקיים רק באמצעות שפיכת דמים (ראה האיגרת אל העברים ט', 22), האיש שנבחר לצייר

52. במובן מסויים, המשיח נמשח להיות בר-השוואה למצורע, כשהוא נשא את חטאי העולם. הוא באמת נעשה "לחטאת בעדנו" (האיגרת השניה אל הקורינתים ה', 21). פסוק 4 בישעיה נ"ג רומז לכך באמרו: "ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלוהים ומעונה".

בכל הנוגע למשיח, היה זה בעבור חטאינו אנו, ולא חטאיו, שהוא סבל כל-כך. חסד מפליא הוא שהמשיח אכן היה מוכן לסבול ייסורי צליבה במקומו לא על חטא שהוא חטא אלא עבור חטאינו. אפשר להגיע למסקנה שישוע, משיח-האלוהים, לא נמשח על-ידי אלוהים רק להיות נביאו, כוהנו, ומלך האלוהים, אלא גם זכה ל"משיחה" להיות קורבן-חטאת, והוא למעשה הפך להיות חטאת עבורנו. בעבור חסד ואהבה כאלה יהיה כל מאמין אסיר תודה לנצח.

את כהונתו הנצחית של המשיח לא היה אהרן, אלא מלכי צדק (ראה האיגרת אל העברים ה', ו', ז', תהילים ק"י, 4). בהיות מלכי צדק כדוגמת המשיח, הוא מייצג את כהונתו הנצחית וחבלתי משתנה שלו (ו"עומד בכהונתו לנצח", האיגרת אל העברים ז', 3).

(3) ישוע המשיח כמלך

"ואני נסכתי מלכי, על ציון הר קדשי" (תהילים ב', 6).

היות והאדם אינו רק יחיד, אלא גם חלק מן החברה, הוא זקוק למלך (ממשלה) לפקח על חיי הציבור שלו. כך יוצא שאלוהים, אשר בתחילה שלט בבני-ישראל באמצעות ה"אבות" ואחר-כך באמצעות "מצביאים" (מנהיגים כמשה ויהושע) ויותר מאוחר באמצעות ה"שופטים", הסכים לבסוף לתת להם מלכים. במשיח האלוהים יש לנו את המלך המושלם - את "מלך המלכים ואדון כל האדונים", אשר ישלוט שלטון שלם, של צדקה וחסד.

"הנה ימים באים נאום יהוה והקימותי לדוד צמח צדיק, ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ... וזה שמו אשר יקראו יהוה צדקנו" (ירמיה כ"ג, 5-6).

"ונחה עליו [על המשיח] רוח יהוה... ושפט בצדק..." (ישעיה י"א, 2-4). ראה גם כן זכריה ט', 9, דברי הימים א' י"ז, 14-11, שמואל ב' ז', 17-12). אלוהים בחר שלשה אנשים דגולים לגלם את עבודת המשיח כנביא, כוהן ומלך. משה כנביא, מלכי צדק ככהן, ודוד כמלך.

המושג "משח" בהטיותיו השונות מופיע שמונה-עשרה פעמים בספר שמואל, הספר המתאר את חיי דוד. חנה, אמו של שמואל, נתכבדה להיות הראשונה להשתמש במושג "משיח" לגבי האחד העתיד לבוא ובכך המושג מתייחס לישוע המלך כמלכו המשוח של אלוהים: "יהוה יחתו מריבו עלו בשמים ירעם יהוה ידין אפסי-ארץ ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו" (שמואל א' ב', 10).

ביאת המשיח כמלך מתייחסת בדרך כלל לבואו בשנית, כאשר הוא יכונן את מלכות הצדק שלו. (ראה ישעיה י"א, 9-1, מיכה ד', 1-5).

הרבה מזמורי תהילים מדברים על המשיח כעל המלך העתידי (ראה תהילים ב', תהילים מ"ה, תהילים מ"ז, תהילים ע"ב).

בתהילים ב' אנו רואים את הכתרת המשיח כמלך על הר ציון (תהילים ב', 6) ושליטתו בעתיד על הגויים עובדי האלילים (תהילים ב', 8). בתהילים מ"ה אנו רואים את הדר ויופי המלך וכלתו הכבודה. בתהילים מ"ז אנו פוגשים את המשיח באלוהים, ובהכתרתו כמלך עלי אדמות (תהילים מ"ז, 3, 8).

תהילים ע"ב פורס בפנינו את התמונה המוגמרת ביותר של ספר תהילים אודות המלכות הבאה של המשיח ואת שלטון צדקו:

- (1) המשיח מזוהה כבן-מלך (תהילים ע"ב, 1).
- (2) הצדק המושלם של המלך המשיח (תהילים ע"ב, 4-2).
- (3) שלטון השפע של המלך המשיח (תהילים ע"ב, 7-5).
- (4) שלטון המלך המשיח מגיע עד אפסי ארץ (תהילים ע"ב, 11-8).
- (5) רחמיו השמימיים של המלך המשיח (תהילים ע"ב, 14-12).
- (6) שלטון המלך המשיח מביא שיגשוג רוחני וכלכלי (תהילים ע"ב, 17-15).

(7) הלל מושלם לאדוני אלוהים במשך שלטון המלך המשיח

(תהילים ע"ב, 19-18).⁵³

⁵³ המשיח מוצג גם ככוהן-מלך: "כוהן על כסאו". המסר ליהושע בן יהוצדק בזכריה פרק ו' פסוק 13 לבטח צופה מעבר ליהושע אל המשיח, כי ישנם דברים המופיעים בקטע היכולים להתממש רק באיש גדול מבני תמותה. "כה אמר יהוה צבאות לאמר הנה איש צמח שמו" (זכריה ו', 12) וכך מזהה את הפיסקה כמסר משיחי. "יעל כיונק לפניו וכשורש מארץ ציה" יש לו ילדות טבעית ואולם על-טבעית (ישעיה נ"ג, 2) - "והוא יבנה את היכל יהוה" (זכריה ו', 13) - דבר שהמשיח עושה אפילו עכשיו (האיגרת אל האפסיים ב', 22-21) - "והוא כשאהוד כהדו של בנו היחיד של אבינו שבשמים, מלא חסד ואמת (הבשורה על-פי יוחנן א', 14) "יושב ומשל על כסאו" (זכריה ו', 13) - כמלך וכוהן. כפי שהיה מלכי צדק (תהילים ק"י, 2, 4). "ועצת שלום תהיה בין שניהם" (זכריה ו', 13) - מכיוון שמלך המשיח יביא שלום (תהילים ע"ב, 7, תהילים מ"ו, 9) וככוהן הוא יביא שלום באמצעות הדם ששפך על הצלב (האיגרת אל הקולוסיים א', 2, האיגרת אל האפסיים א', 7).

בירמיה ל', 21, קיימת עוד נבואה משיחית מדהימה המוסרת עדות דומה. המשיח יהיה המלך-הכוהן... הוא ישלוט בעם, "והקרבתיו וניגש אלי [אלוהים]", **כמתיוו** המושלם (האיגרת הראשונה אל טימותיוס ב', 5).

כאשר פונים לברית החדשה אנו רואים כי "האריה אשר הוא משבט יהודה, שורש דוד" (חזון יוחנן ה', 5), המשיח כמלך - הוא גם זה ש"יש לו כהונה אשר לא תעבור ממנו" (האיגרת אל העברים ז', 24-28).

עדות הברית החדשה על כך שישוע הוא המשיח של אלוהים בברית החדשה מוצג ישוע המשיח בבירור כנביאו המשוח של אלוהים (הבשורה על-פי יוחנן י"ז, 8), אשר נותן לעמו את דברי האלוהים, ככוהן המשוח של האלוהים "אשר הקריב את עצמו לאלוהים ברוח נצחי ובלי מום, יטהר לבבכם" (האיגרת אל העברים ט', 14), וכ"מלך המלכים ואדוני האדונים" הבא מאת אלוהים (חזון יוחנן י"ט, 16). באיגרת אל העברים א', ט', אנו מוצאים את ישוע כמשיח אלוהים. "אהבת צדק ותשנא רשע, על-כן משיחך אלוהים, אלוהיך, שמן ששון מחבריך".

מקודם כבר התייחסנו אל הבשורה על-פי לוקס ד', 18, שם אמר ישוע שהוא היה זה שנמשח להטיף את הבשורה לעניים אותו הזכיר הנביא ישעיהו (ישעיה ס"א, 1).

בחזון יוחנן א', 5, מוצג ישוע כנביא, כוהן, ומלך: "ומאת ישוע המשיח העד הנאמן [נביא], ובכור מן המתים ועליון למלכי ארץ [מלך] לו אשר אהב אותנו ובדמו גאלנו מחטאותינו [כוהן]". וגם באיגרת אל העברים א', 3-1 מוצג ישוע המשיח כנביא, כוהן, ומלך: "האלוהים... דיבר אלינו באחרית הימים האלה ביד בנו [הנביא]... ואחרי עשותו בנפשו טהרת חטאותינו [כוהן] ישב [כמלך] לימין הגדולה".

"הנה" "צמח" אלוהים

מורים אחרים של כתבי הקודש כבר שמו לב לשימוש המרובע, הראוי לציון בשם המשיחי "צמח" בתנ"ך, ולשימוש השכיח של המלה "הנה" בהקשר עם ה"צמח" משיח האלוהים. המילה "הנה" מופיעה בביטוי "אקא הומו" (לטינית) שמשמעו "הנה האיש" של האלוהים בתנ"ך. ביחד ("הנה" וה"צמח"), מהווים סיכום יפה של המשיח של ארבעת ספרי הבשורה. להלן ארבע הפעמים של השימוש ב"הנה" וב"צמח" לגבי המשיח בתנ"ך.

(1) כמלך

"הנה ימים באים נאום יהוה והקימותי לדוד צמח צדיק, ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ" (ירמיה כ"ג, 5). "הנה מלך יבוא לך" (זכריה ט', 9).

זה תואם את הבשורה על-פי מתי, היכן שישוע המשיח מוצג כמלך.

(2) כעבד אדוני

"הנני מביא את עבדי צמח", (זכריה ג', 8).

זה תואם את בשורה על-פי מרקוס, היכן שישוע מוצג כעבד אדוני.

(3) כבן-אדם

"כה אמר יהוה צבאות לאמר: הנה איש צמח שמו" (זכריה ו', 12).

זה תואם את הבשורה על-פי לוקס, שם ישוע מוצג כדוגמה האידיאלית והמייצגת של האדם.

(4) כבן-אלוהים

"הנה אלוהיכם" (ישעיה מ', 9). "ביום ההוא יהיה צמח יהוה

לצבי ולכבוד" (ישעיה ד', 2).

זה תואם את הבשורה על-פי יוחנן, היכן שישוע מוצג כבן

האלוהים - כן, באלוהים עצמו בבשר ודם.

ארבעת השימושים הללו בשם "צמח" הם ארבע הפעמים היחידות

בתנ"ך העברי (פרט לירמיה ל"ג, 15 שהוא חזרה על קן המחשבה

שבירמיה כ"ג, 5-6) שבהן המשיח נקרא בשם "צמח". המשיח מוצג

בתנ"ך מספר פעמים דרך המילה "הנה", בכדי לעורר כלפיו תשומת

לב מיוחדת.⁵⁴

54. פרופסור גודת אומר: "כמו שצייר מוכשר, המנסה להנציח עבור המשפחה את דמותו השלמה של האב המפואר, יימנע מכל ניסיון לצרף בדיוקן אחד את סימלי כל המישרות שמילא על-ידי תיאורו באותה תמונה כמצביא וכשופט, כאיש מדע וראש משפחה ויעדיף לצייר ארבע תמונות נפרדות. כך גם רוח הקודש, כדי לשמר למען המין האנושי את דמותו המדויקת של מי שהיה הנציג הנבחר, אלוהים בתוך אדם, השתמשה באמצעים להטביע בנפשם של כותבי ספרי הבשורה ארבעה דימויים שונים".

כל ארבעת קורות החיים של ישוע מציגות אותו כמשיח - הנביא המושלם של אלוהים, הכוהן, המלך ובן-האלוהים אולם לכל ספר יש דגש אחר. בבשורה על-פי מתי הוא מלך. בבשורה על-פי מרקוס הוא עבד אדוני. בבשורה על-פי לוקס הוא בן-אדם. ובבשורה על-פי יוחנן הוא בן-האלוהים.

שמות אחרים למשיח בתנ"ך

למשיח ישנם שמות רבים בתנ"ך. כאן נזכיר רק חלק מהם.

עבד אדוני

בספר ישעיה נקרא המשיח לעיתים קרובות עבד אדוני או "עבדי" (ראה ישעיה מ"ב, 1, נ"ב, 13). כעבד אדוני הוא הדגם של צדקה וענווה, המורה והגואל של המין האנושי. הוא ממלא את כל חפצו של אלוהים. לכן הוא:

אדם השני - האיש המושלם

ישראל השני - העבד המושלם

משה השני - הנביא המושלם

דוד השני - המלך המושלם

הכוהן הגדול השני - הכוהן הגדול המושלם

הכוונות ההולכות וגדלות של אלוהים ביחס למין האנושי בכללו, אשר התגלו בבריאת אדם, בבחירת ישראל, בעלייתו של משה, במינויו של אהרן, ובקריאה לדוד, מגיעות להשלמתן הגמורה על-ידי, דרך, ובאמצעות ישוע המשיח.

"רועה"

ישעיהו ראה את המשיח כעבד אדוני ויחזקאל ראה אותו כ"רועה" ישראל (ראה יחזקאל ל"ד, 23, ל"ז, 24. "דוד" כוונתו לזרעו של דוד שהוא המשיח. "הרועה" ו"הדבר" בפסוקים אלה מתייחסים לישוע). המשיח, שהינו באמת בנו אהובו של אבינו שבשמים, היה אלוהים והרועה האמיתי ("הדבר", הדלת לגן העדן, ראה בשורה על-פי יוחנן פרק י'. שם אנו רואים כי אלוהים נתן את חייו עבור אלה החפצים בקבלת חיים).

שמות ותארים נוספים למשיח

הוא גם "אבן" או "צור" (ראה ישעיה ח', 14), "פנת יקרת מוסד" (ישעיה כ"ח, 16), "יתד" (ישעיהו כ"ב, 25-21), "קשת

מלחמה" (זכריה י', 4), "שילה" (בראשית מ"ט, 10), ו"כוכב" (במדבר כ"ד, 17).

השם "ישוע" בתנ"ך

השם "ישוע" חבוי ומצוי בתנ"ך למעלה ממאה פעמים, החל מבראשית וכלה בחבקוק, כמעט ללא יוצא מן הכלל בהטיות השונות של המילה "ישועה", במיוחד "ישועתי", "ישועתך", "ישועתו" וכו' (למעט מקרים בהם אין המילה מוטת). זו בדרך כלל מילה הזוהה למילה "ישוע" המופיעה בבשורה על-פי מתי א', 21. זה בעצם מה שמלאך אדוני אומר ליוסף: "והיא יולדת בן וקראת את שמו ישוע [ישועה], כי הוא יושיע את עמו מעוונותיהם".

בואו נראה כיצד זה עובד במספר קטעים מהתנ"ך. בתהילים ט', 15, דוד אומר: "אגילה בישועתך" וכוונתו: "אגילה בישוע שלך". בישעיה י"ב, 3-2, אנו מוצאים משהו נפלא. ישועה מוזכרת שלוש פעמים בהטיות שונות, כולן קשורות לגאולה של ישוע. אנו מגישים אותן ככתבן ומוסיפים אליהן את קשרן לישוע המשיח המגלם את המילה ישועה:

"הנה אל ישועתי [התייחסות לישוע בטרם התגלמותו, בקיומו הנצחי, הבשורה על-פי יוחנן א', 1], אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהיה ויהי לי לישועה [ישוע, דבר אלוהים כבשר ודם, הבשורה על-פי יוחנן א', 14]. ושאתם מים בששון ממעיני הישועה" (ישוע הצלוב, מי הגאולה זורמים מגלגלתא, הבשורה על-פי יוחנן ז', 37, 39, הבשורה על-פי יוחנן ד', 10, 14).

ו. אלוהותו של ישוע המשיח לפי התנ"ך והברית החדשה

טבעו הכפול של המשיח

כדי להבין נכונה את אישיותו של המשיח, אנו חייבים להבין שהוא היה בעל טבע כפול, אך בעל אישיות יחידה: הוא מאוד אלוהים ואדם מושלם. אכן, הוא אלוהים-אנוש, אלוהים ואדם באישיות אחת בלתי ניתנת לחלוקה. אנושיותו מתבטאת בשמות ותארים כגון בן-אדם, בן-דוד, ובן-אברהם. אלוהותו נראית דרך שמות ותארים כגון בן-אלוהים, אדוני, יהוה, אל ואלוהים. מטרת מחקר זה היא להציג את העובדה בעלת החשיבות העילאית הבאה: כתבי הקודש מגלים שהמשיח ישוע הוא התגלמות אלוהים בבשר ודם.

אלוהותו של המשיח על-פי האיגרת אל העברים פרק א'
בששת הפסוקים הראשונים של האיגרת אל העברים פרק א', ניתנות לנו עשר עובדות אודות המשיח, כולן קובעות ומוכיחות את עובדת אלוהותו. משום שאי אפשר לשייך אף אחת מעובדות אלה לבשר ודם גרידא.

(1) המשיח (ישוע) נקרא "בנו" של אלוהים בניגוד ל"נביאים" אשר היו רק בני-אדם, אף-על-פי שנחה עליהם ההשראה (האיגרת אל העברים א', 2-1): "האלוהים אשר דיבר מקדם פעמים רבות ובפנים שונים אל אבותינו ביד הנביאים, דיבר אלינו באחרית הימים האלה ביד בנו".

(2) המשיח הוא "יורש כל" (האיגרת אל העברים א', 2). הוא הבן, לכן הוא היורש.

(3) העולמות (היקום) נבראו בידיו: "עשה בידו [משיח] את העולמות" (האיגרת אל העברים א', 2). זה לא רק מוכיח את קיומו טרם בריאת העולם, אך מציג אותו כסוכן פעיל בעצם הבריאה (הבשורה על-פי יוחנן א', 1-3) "נהיה על ידו (משיח) ומבלעדיו לא נהיה כל

אשר נהיה" (הבשורה על-פי יוחנן א', 3).

(4) הוא מזוהה עם זוהריו של אלוהים כשם שזוהר החמה מזוהה

עם החמה עצמה: "והוא זוהר כבודו" (האיגרת אל העברים א', 3).

(5) כבן-האלוהים הוא מזוהה עם כוחו החופף של אלוהים כשם

שהחותמת משקפת את החותם: "הוא... צלם יישותו" (האיגרת אל

העברים א', 3).

(6) הוא (ישוע המשיח) האחד הנושא את כל היקום האינסופי,

שזוהי כמובן עבודת אל רב-כוח: "נושא כל בדברו גבורתו" (האיגרת

אל העברים א', 3). באיגרת אל הקולסיים א', 16-17, נאמר: "כי בו

(ישוע המשיח) נברא כל אשר בשמים ואשר בארץ... והכל קיים בו".

(7) הוא, ישוע, הביא לבדו לישועת המין האנושי. אף חוטא, אפילו

לא אדם מושלם, לא יכול היה לגאול את הגזע האנושי המלא מליארדים

של חוטאים אובדים. קורבן אין-סופי דרוש לכפרת עולם החוטאים

"ואחרי עשותו בנפשו טהרת חטאותינו" (האיגרת אל העברים א', 3).

(8) עכשיו הוא יושב במקום הגבוה ביותר בכל היקום ליד אבינו

שבשמים: לימינו של אלוהים, חולק עם אלוהים האב בכס המלוכה

הנצחי. הוא "ישב לימין הגדולה במרומים" (האיגרת אל העברים א',

3). עובדה היא: ישוע המשיח, עמו חולק האלוהים את כס המלוכה

הנצחי, מוזכר גם בחזון יוחנן כ"ב, 1: "מכסא האלוהים [היחיד] והשה".

(9) הוא יותר גדול מן המלאכים: "ויגדל מאוד מן המלאכים"

(האיגרת אל העברים א', 4).

(10) שוב נקבעים יחסי האב-בן בין אבינו שבשמים והמשיח. אפילו

המלאכים מצווים לסגוד לו (למשיח). בפסוק 6 נאמר: "והשתחו לו

כל אלוהים". זכור נא, רק את האלוהים מותר לעבוד (הבשורה על-פי

מתי ד', 10). "בני אתה אני היום ילדתיך ועוד אני אהיה לו לאב והוא

יהיה לי לבן" (עדות אלוהים לבנו) (האיגרת אל העברים א' 5).

בשארית פרק א' של האיגרת אל העברים (ביחד עם קטעי התנ"ך

אשר מתוכם צוטטו המובאות בפרק הזה של האיגרת אל העברים) אנו

מגלים עובדה מרשימה: המשיח נקרא בשלש השמות והתארים אשר התנ"ך משתמש בהם לגבי אלוהים, ובשני השמות העיקריים שבהם אלוהים מכונה בברית החדשה.

בפסוק 8, אלוהים האב מדבר אל אלוהים הבן (המשיח) וקורא לו **אלוהים**. פסוק 8, הוא ציטוט ישיר מתהילים מ"ה, 7, מקום שהשם העי-קרי של אדוני, "**אלוהים**", מוקנה למשיח: "**כסאך אלוהים עולם ועד**". באיגרת אל העברים א', 10, אלוהים האב עדיין מדבר אל ועל הבן (המשיח) וקורא לו "**אדוני**". זהו ציטוט מתוך תהילים ק"ב, 25-24. (פסוקים אלה מתייחסים ליהוה. ראה תהילים ק"ב, 17-16, 20, 22, 23). עתה נצטט את הפסקה מתוך הברית החדשה: "ועוד, אתה אדוני לפנים הארץ יסדת, ומעשה ידיך שמים. המה יאבדו ואתה תעמוד, וכולם כבגד יבלו. כלבוש תחליפם ויחלופו, ואתה הוא ושנותיך לא ייתמו" (האיגרת אל העברים א', 12-10).

שים לב שבפסוקים אלה (האיגרת א העברים א', 12-10):

- (1) האב (כמו בפסוק 8) עדיין מדבר אל הבן.
- (2) האב אומר שהבן הוא בורא היקום: "ומעשה ידיך שמים" (פסוק 10).
- (3) האב אומר שהבן הוא **נצחי ובלתי משתנה**. היקום יזדקן כלבוש בלה, אך על הבן (המשיח) הוא אומר "ושנותיך לא ייתמו" (פסוק 12).

כותב האיגרת אל העברים מוסיף עוד שתי הערות בעלות השראה אודות המשיח:

- (1) "ואל מי מן המלאכים אמר [אלוהים האב] מעולם, שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגליך?" (פרק א', 13) שוב מראה את מקומו הנעלה של המשיח לימינו של אלוהים.
- (2) "עד אשית אויביך הדום לרגליך" (פסוק 13), מבטיח לכל את **נצחוננו הנצחי של המשיח**.

היות ואלוהים האב העיד בהדגשה כה רבה בפרק זה על אלוהותו של ישוע המשיח, ונתן לנו חמש-עשרה הצהרות המראות בבירור את אלוהותו של המשיח, יהיה זה טפשי להכחיש אמת בסיסית זו. למעשה, גאולתנו הנצחית תלויה בכך שנקבל את האמת על אלוהותו של ישוע המשיח: "כי תמותו בחטאיכם כי אם לא תאמינו כי אני הוא [אדוני יהוה]" ⁵⁵ (הבשורה על-פי יוחנן ח', 24).

הצהרות התנ"ך על אלוהותו של המשיח
בפנותנו אל נבואות התנ"ך ובהשוותנו אותן עם התגשמותן בברית החדשה אנו מגלים:

(1) אדוני קרא למשיח בשם "עמית" (שווה לו)
"חרב עורי על רועי ועל גבר עמיתי נאום יהוה צבאות" (זכריה י"ג, 7). בברית החדשה, ישוע אמר את אותו הדבר: "אני ואבי אחד אנחנו" (הבשורה על-פי יוחנן י', 30).
פולוס, בהשראת רוח הקודש, הצהיר באיגרת אל הפיליפיים ב', 5-6, שישוע המשיח היה "שווה לאלוהים", "אשר אף כי היה בדמות האלוהים, לא חשב לו לשלל [פשע נגד חוק האלוהים] היותו שווה אלוהים".

(2) בישעיה ט', 5 ישנה נבואה על אנושיותו, אלוהותו ומלכותו של המשיח

שמות אלוהים ניתנים למשיח הבא, שאיש פרט לחסרי-אמונה מוחלטים אינו יכול לטעות בהם: "כי ילד יולד לנו [אנושיותו של המשיח] בן ניתן לנו [היותו הבן הניצחי מבין השילוש]... ויקרא שמו פלא, יועץ, אל גיבור, אביו-עד" - שניהם שמות אלוהים - "שר-שלום".

יש לזכור כי בתנ"ך מבטאים שמות את מהות האיש או מה שהוא

55. ישוע משתמש כאן במילים "אני הוא" שהן משמעות השם "יהוה" (ראה שמות ג', 14), ובכך מזהה עצמו כיהוה התנ"כי.

מהווה. כשקוראים למישהו בשם של משהו, משמעותו שהוא אכן המשהו הנ"ל. לכן, כאשר המשיח נקרא בשם "אל-גיבור", ההנחה היא שהוא **אמנם** האל-הגיבור.

(3) בתנ"ך נקרא המשיח בשם האל, או אלוהים

הכתובים הבאים מראים שהמשיח נקרא בשם אלוהים: "אמרי לערי יהודה הנה אלוהיכם הנה אדוני יהוה בחזק יבוא וזרועו משלה לו..." (ישעיה מ', 9-10). התייחסנו לכך גם בתהילים מ"ה, 7, כאשר המשיח מוזכר בשם אלוהים: "כסאך אלוהים עולם ועד".

בתהילים מ"ז אנו קוראים על ביאתו בשנית של המשיח: "כי מלך כל הארץ אלוהים... מלך אלוהים על גויים" (תהילים מ"ז, 9-8). זה מובן מאליו כי המשיח (ישוע) יהיה זה שישלוט על כל העמים (ראה חזון יוחנן י"א, 15, י"ט, 17, האיגרת הראשונה אל הקורינתיים ט"ו, 24-25).

(4) המשיח נקרא גם יהוה בתנ"ך

בזכריה פרק ב', 14, אנו קוראים כי אדוני אמר: "כי הנני בא ושבנתי בתוכך נאום יהוה" ובתהילים: "כי יהוה עליון נורא, מלך גדול על כל הארץ" (תהילים מ"ז, 3). (ההקשר מראה שזה מזמור משיחי המדבר על ביאתו השניה של המשיח).

בירמיה פרק כ"ג אנו קוראים שהמשיח ייקרא בעתיד בשם "יהוה צדקנו" (ירמיהו כ"ג, 6).

בתהילים ק"ב אנו קוראים כי יהוה "נראה בכבודו" (תהילים ק"ב, 17) ובזכריה אנו קוראים: "והיה יהוה למלך על כל הארץ" (זכריה י"ד, 9). כדי להוכיח שזו התגלמותו **בבשר ודם של יהוה** אשר הוא מלך, אנו קוראים בפסוקים 3-4 באותו פרק כי: "ויצא יהוה... ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים" (זכריה י"ד, 3-4). ובזכריה י"ב, 10, אי אפשר להתחמק מפשר הדברים: "והביטו אלי את אשר דקרו", המתכוונים, כמובן, למשיח הצלוב.

בנבואה צלולה כבדולח בישעיה מ', 3, נקרא המשיח גם בשם יהוה וגם בשם אלוהים: "קול קורא במדבר פנו דרך יהוה ישרו בערבה מסילה לאלוהינו".

פסוק זה מצוטט בברית החדשה, להראות את התגשמות הנבואה בישוע וביוחנן המטביל, מבשרו (ראה הבשורה על-פי מתי ג', 1-3). גם בצפניה ג', 15, וגם בישעיה י"ב, 6, אנו לומדים כי קדוש ישראל הוא יהוה עצמו, וכי הוא יהיה בקרבם: "מלך ישראל יהוה בקרבך" (צפניה ג', 15).

אנו רואים, כי אחד מתארייו של המשיח הוא יהוה צבאות. זאת אנו לומדים מהשוואת ישעיה ו', 1-3, 9-10 לבשורה על-פי יוחנן י"ב, 40-41, וישעיה ח', 13-14 לאיגרת פטרוס הראשונה ב', 5-8.

(5) ישוע מן הברית החדשה טען כי הוא "אני הוא" של התנ"ך בישעיה מ"ג, 10, אומר אדוני על עצמו: "אתם עדי, נאום יהוה, ועבדי אשר בחרתי, למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי אני הוא". דברים אלה התמלאו משמעות כאשר ישוע טען בברית החדשה את אותה טענה, בבשורה על-פי יוחנן ח', 24, י"ג, 19, ד', 26 ובבשורה על-פי מרקוס י"ג, 6: "למען בבואה תאמינו כי אני הוא" (הבשורה על-פי יוחנן י"ג, 19). ישוע משתמש לעתים קרובות בביטוי "אני" בהקשר לגילויים מיוחדים על עצמו ועל עבודתו:

"אני הרועה הטוב" (הבשורה על-פי יוחנן י', 14)

"אנוכי הדלח" (הבשורה על-פי יוחנן י', 9)

"אני אור העולם" (הבשורה על-פי יוחנן ח', 12)

"אנוכי הנני הדרך והאמת והחיים" (הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 6)

(6) תארי אלוהים: "האדון" ו"אדוני" ניתנו גם למשיח בתנ"ך "הנני שולח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאום יבוא אל היכלו האדון..." (מלאכי ג', 1).

"המלאך" שפינה את הדרך לביאת האדון היה יוחנן המטביל

והאדון אשר עברו הוא פינה את הדרך היה המשיח, ישוע הנצחתי. "נאום יהוה לאדוני שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגליך" (תהילים ק"י, 1). ביום חג השבועות, ציטט פטרוס פסוק זה בדרשתו להוכיח את משיחיותו ואלוהותו של ישוע הנצחתי. ראה מעשה השליחים ב', 34-36, הבשורה על-פי מתי כ"ב, 41-45, היכן שישוע עצמו מוכיח לפרושים שהמשיח אינו רק בנו של דוד, אלא גם אדונו.

(7) התנ"ך מלמד גם על קיום המשיח לפני הבריאה

במשלי ח', 22-23 אנו קוראים על קיומו של המשיח בטרם הבריאה עצמה: "יהוה קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז. מעולם נסכתי מראש, מקדמי ארץ". אין ספק שתיאור זה של התגלות ה"חכמה" הוא באמת תיאור המשיח הנצחי.

הברית החדשה מלמדת גם את דבר קיום המשיח בטרם הבריאה כדבר האלוהים הניצחי: "בראשית היה הדבר והדבר היה האלוהים... הוא היה בראשית אצל האלוהים" (הבשורה על-פי יוחנן א', 1-2).

(8) התנ"ך מציג את המשיח כ"כבוד יהוה", שמוכנו אלוהות

"ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדיו". (ישעיה מ', 5, ישעיה מ', 3-4 מוכיח שפסוק 5 הוא בעל השלכות משיחיות). כברית החדשה אנו קוראים על התגלמותו של המשיח: "והדבר נהייה בשר וישכון בתוכנו. ונחזה תפארתו כתפארת בן יחיד לאביו, רב חסד ואמת" (הבשורה על-פי יוחנן א', 14).

אלוהותו של ישוע המשיח נלמדת כברית החדשה

מקודם הראינו, מתוך האיגרת אל העברים פרק א', כי הברית החדשה מלמדת במלואה על אלוהותו של ישוע המשיח. לימוד זה של אלוהות המשיח מפעפעת לאורך הברית החדשה ויכולה להימצא בעשרות מובאות ישירות ובמאות ראיות משנה. מספר ראיות על אלוהותו של ישוע נובעות מן הבאות:

- (1) כוחו למחול חטאים (ראה הבשורה על-פי מרקוס ב', 10).
- (2) זכותו לקבל תפילות והשתחויות (ראה הבשורה על-פי מתי ב', 11, ח', 2, י"ד, 33 והבשורה על-פי יוחנן פרק א').
- (3) כוחותיו העל-טבעיים (ראה כל ניסיו כפי שנרשמו בספרי הבשורה, כגון: הבשורה על-פי מתי י', 1, ט', 25, הבשורה על-פי מרקוס ב', 10-12, ג', 5, 10-11, והבשורה על-פי יוחנן י"א, 44-41).
- (4) טהרתו וחיי הקדושה שלו (האיגרת אל העברים ז', 26, איגרת פטרוס הראשונה ב', 22, איגרת יוחנן הראשונה ג', 5, הבשורה על-פי לוקס י"ח, 19, היכן שאדונו לימד ישירות שאסור לקרוא לו טוב אלא אם מקבלים שהוא האלוהים: "כי אכן אין טוב בלתי אחד, האלוהים").
- (5) מות הכפרה שלו הוכיח את אלוהותו - היות ורק אלוהים יכול לכפר על כל המין האנושי (איגרת אל העברים ב', 9).
- (6) תחייתו הגופנית מן המתים המוכיחה את אלוהותו (האיגרת אל הרומיים א', 4).
- (7) ההבטחות הרבות שנתן, שאך ורק אלוהות יכולה למלאן, כגון הבשורה על-פי מתי י"א, 28-29, כ"ח, 19-20, הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 2-3.
- (8) העובדה שעל בני-אדם לסמוך עליו כפי שהם סומכים על האב (הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 1-3).
- (9) העובדה שהוא בורא ומקיים העולם (הבשורה על-פי יוחנן א', 3-1, האיגרת אל הקולסיים א', 16-17).
- (10) העובדה שמצויות בו כל התכונות של אלוהות: נמצא בכל מקום, יודע כל, כל-יכול, וכו' (ראה הבשורה על-פי מתי כ"ח, 20, הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 23, ג', 13, ט"ז, 30, הבשורה על-פי מתי כ"ח, 18).

מספר הצהרות ישירות על אלוהותו של המשיח:

"והדבר היה את אלוהים" (הבשורה על-פי יוחנן א', 1). ראה גם את ההצהרות החורצות הבאות על אלוהותו של ישוע המשיח: הבשורה על-פי לוקס א', 68, 76. ראה בנוסף את האיגרת אל הרומיים ט', 5, הבשורה על-פי יוחנן כ', 28, האיגרת אל הקלוסיים א', 14, 17, האיגרת הראשונה אל הקורנתיים ב', 8, האיגרת הראשונה אל טימותיוס ו', 14-16, האיגרת אל טיטוס ב', 13, האיגרת אל העברים פרק א'.

השילוש

כיצד יכול המשיח להיות גם אלוהים ובאותו זמן גם שליח אלוהים? זוהי תעלומה שמתפענחת על-ידי לימוד השילוש: אלוהים הוא אחד, אך הוא קייים בשלוש צורות שונות: האב, הבן (המשיח) ורוח הקודש: "האב שלח את הבן מושיע העולם" (איגרת יוחנן הראשונה ד', 14).

הרי מספר מקורות העוסקים בשילוש:

(1) בבראשית א', 1, המילה "אלוהים" היא בלשון רבים ומייד לאחריה מופיע הפועל "ברא" בלשון יחיד - בכך ישנה ראייה לריבוי דמויות האלוהים שכולן אחד.

(2) בדברים ו', 4, המילה "אחד" (בנוגע לאלוהים) היא מילה המתארת תרכובת איחודית, ולא איחוד מוחלט. "אחד" מוזכר בבראשית ב', 24: "אדם וחוה (גבר ואישתו) יהיו לבשר אחד - שני אנשים כאחד". ראה גם בבראשית י"א, 6, שופטים כ', 1.

(3) ישנן בתנ"ך הרבה קביעות ישירות הקשורות בשילוש, כגון ישעיה מ"ח, 16-17, י"א, 1-12, מ"ב, 1, ס"א, 1, ס"ג 10-7, זכריה ב', 14-15, במדבר ו', 24-27 (שים לב לשימוש ב"שמי" בגוף יחיד בפסוק 27, אחרי החזרה שלש פעמים על השם "יהוה" בפסוקים 25-26).

(4) במקומות רבים בכתבי הקודש ניתן למצוא התייחסות בלתי ישירה אל השילוש, כגון בבראשית א', 26 כשאלוהים אומר: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוֹתֵנוּ" (בגוף רבים הרומז על כך שאלוהים מורכב

מיותר מדמות אחת). ראה גם בבראשית כאשר אדוני אומר: "הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו" (בראשית י"א, 7). ראה גם ישעיה ו', 8 ובראשית ג', 22.

(5) הברית החדשה מלמדת את תורת השילוש בבירור. ראה הבשורה על-פי מתי כ"ח, 19-20, הבשורה על-פי מתי, ג', 16-17, הבשורה על-פי יוחנן י"ד, 17, האיגרת אל האפסיים ד', 4-6, האיגרת השניה אל הקורינתיים י"ג, 13, האיגרת אל העברים ט', 14, חזון יוחנן א', 4-5.

ז. דימויים ותחזיות עקיפות בתנ"ך שהתגשמו בישוע המשיח

כתבי הקודש הינם יחידים במינם בציור דמויותיו של המשיח המגיע ובנבואות המיוחדות והמפורטות עליו.⁵⁶ ניתן לתאר את המושג כהדגמה שמיימית של אמת רוחנית. אדם, מקום, דבר, אירוע, או שורת אירועים, באמצעות ראייה-מראש ותיכנון שמיימיים, הופכים להיות לנושא לימודי, לתמונה, עם התאמת פרטים, של ה"אנטי דמות" שלה תוצאותיה (התגשמותה). אלוהים והמשיח, השטן וצר המשיח, מאמינים ובלתי-מאמינים, המנהלים חיים נוצריים צייתנים וחיי העולם, כל אלה הם נושאים לדימויים בכתבי הקודש.

56. כתבי הקודש ייחודיים ללא הקבלה, וללא תחרות רצינית, בכל צורה שהיא: (1) מכל ספרי העולם, כתבי הקודש לבדם כוללים נבואות אמת. (2) כתבי הקודש לבדם מכילים שיטה מסובכת של "דימויים" מן התנ"ך המתגשמים בברית החדשה, כפי שהראנו בפרק זה. (3) כתבי הקודש לבדם מכילים תיאורים של פלאים אמיתיים עליהם מעידים עדים הולמים. (4) מכל ספרי העולם, כתבי הקודש לבדם מציגים את האלוהים-האניש המושלם (המשיח). (5) כתבי הקודש לבדם, מכל ספרי ההיסטוריה העולמיים, מתארים את דמויותיו ללא משוא פנים ומציגים אותן כפי שהן, חולשותיהן וכשלונותיהן ביחד עם נקודותיהן החזקות. (6) התנ"ך לבדו, מכל הספרים העתיקים, מתאים לכל עובדות הטבע והתגליות המדעיות האמיתיות שהוא מתייחס אליהן, למרות שכתבי הקודש נכתבו דורות רבים לפני עידן המדע המודרני. (7) למרות שנכתבו על-ידי קרוב לארבעים כותבים בני-אנוש, מראים כתבי הקודש **אחדות** יוצאת מן הכלל המצביעה על השגחתו של הסופר השמימי.

אפילו במקום שאי אפשר למצוא נבואה ישירה מראש, תחזיות עקיפות (באמצעות דימויים) אודות המשיח ניתנות לאיתור בכל כתבי הקודש. כמה נכון! דימויים של המשיח - תמונות נבואיות המביאות ראיות עקיפות - ממלאים את התנ"ך. יכולנו לכתוב ספר בן מאות עמודים ורק בקושי לגעת בקצות השדה הרחב של דימויים תנ"כיים. מחמת חוסר מקום, נגיש כאן רק מספר דוגמאות מתחום זה של חקר ולימוד כתבי הקודש.

הצלב של ישוע המשיח מובא, כנראה, ביותר תיאורים מעורפלים ודימויים שונים המתארים ומעצבים מראש את קורבן בן-האלוהים מאשר כל חפץ אחר בתנ"ך. כל שה של פסח המוקרב (עם טקס הקזת דם השה על משקוף הבית וצלייתו ואכילתו של השה - ראה שמות י"ב, 1-13).⁵⁷ כל קורבן הלוויים שהובא אל העקידה והוקרב שם (ראה ויקרא פרקים א' עד ו') וכל קורבן דם אחר המוגש, החל מקורבנו הבער של הבל ועד לקורבן הפסח האחרון בשבוע חייו האחרון של ישוע, כולם מורים בלשונות אש לכיוון הצלב אשר ישוע נצלב עליו! ובכך אנו מוצאים התמזגות אלפי פרקים של נבואה (תחזיות לא ישירות) לנקודת מוקד בוערת אחת של פאר מסנוור.

לאן שלא תפנה בתנ"ך, תמצא את תמונת ישוע המשיח. כבראשית (השופע דימויים נבואיים של המשיח) תמצא את אדם, שהוא ראש הבריאה האלוהית - דמותו של המשיח כראש הבריאה החדשה (ראה האיגרת הראשונה אל הקורינתיים ט"ו, 45-49). תיבת נח היתה האמצעי היחיד להצלת חיים משפיטת המבול (בראשית פרקים ו'-ט'). המשיח ישוע הוא "תיבת הגאולה". כל אלה המגיעים אליו באמונה ניצלים מהמבול הבא של משפט אלוהים נגד החטא. קורבן העולה של יצחק הוא דימוי עשיר במיוחד (בראשית כ"ב) של הקרבת

⁵⁷ כאשר נצלה השה בחג הפסח, ננעץ בו שיפוד לכל אורך גופו ועוד אחד ננעץ בניצב מכתף אחת לשניה. כל שה של פסח נראה, לכן, כאילו נצלב על הצלב. באופן דומה, כאשר משה הרים את נחש הנחושת על הנס (במדבר פרק כ"א), זה לא היה על מוט ישר אלא על משענת לנס - זאת אומרת, על צלב.

ישוע על-ידי אביו השמימי. חיי יוסף, הנאהב על-ידי אביו, אך שנוא ונדחה על-ידי אחיו (בראשית ל"ז) הם תמונה מופלאה, עם יותר ממאה פרטים זהים, של אדוננו ישוע המשיח, שגם הוא נאהב על-ידי אביו ונשנא ונדחה על-ידי אחיו. יוסף נמכר לגויים ומביניהם קיבל את אישתו, והפך להיות מי שהביא להאכלת המונים והצלתם מכיליון (בראשית פרקים ל"ט-מ"ז). כך קרה גם עם ישוע המשיח אשר נדחה על-ידי אחיו (היהודים), הטיף בשורתו לגויים, והמונים רבים ניצלו ואכלו את "לחם החיים" שהוא נתן להם. בסופו של דבר יוסף מגלה את זהותו לאחיו והופך להיות האמצעי להצלתם. כך גם עם ישוע, אשר בבוא הזמן יגלה עצמו לישראל ויציל רבים (ראה זכריה י"ב, 10, האיגרת אל הרומיים י"א, 25-26).

בספר שמות אנו רואים לא רק את השה - קורבן הפסח (שכבר התייחסנו אליו, שמות י"ב), אלא גם את חייו ושירותו של משה כדימוי יוצא מן הכלל של ישוע המשיח. משה נדחה תחילה על-ידי אחיו, ברח לארץ זרה ושם בחר בכלה שלא מקרב בני-ישראל. מאוחר יותר, כאשר חזר להושיע את ישראל, הוא התקבל כמנהיגם והוציא אותם מבית עבדים (מצרים) בנצחון גדול. דימיון זה לישוע מרגש, מכיוון שהוא מתייחס לדחייתו של ישוע המשיח כאשר בא אל עם ישראל בפעם הראשונה, ולכך שבעתיד הוא יתקבל להיות מנהיג ישראל (ראה מעשי השליחים ז', 22-37, במיוחד פסוק 35).

חיי דוד, בספר שמואל א' ושמואל ב', הם תמונה דומה לאלה של המשיח. דוד היה רועה בצעירותו, תחילה נדחה על-ידי שאול אשר חפץ להרגו. מאוחר יותר, התקבל דוד על-ידי האומה, נמשח, והוכתר כמלכה. כך הפך להיות "דמות" דוד היותר גדול, אשר תחילה היה "הרועה הטוב" שהקריב את חייו עבור צאנו, ויותר מאוחר ישלוט במלך.

אהרן ומלכי צדק מהווים את דמות ישוע המשיח כבוהן גדול.

משה ושמואל (ושאר הנביאים) הם דימויים, תמונות או כבואות של ישוע כנביא גדול.

ישוע הסביר את נחש הנחושית, אשר משה הציב לנס על-מנת להיות לישועה לבני-ישראל מפני עונשי המוות שהוטלו על העם בעבור פשעם (ראה במדבר כ"א, 4-10) כדימוי לעבודת הישועה והגאולה שלו באמצעות צליבתו (הבשורה על-פי יוחנן ג', 14-18).

יונה הנביא, שנבלע על-ידי הליתן, עבר בכך ניסיון של "מוות ותחיה מחדש" ואחר-כך הטיף לגויים, הוא דימוי של האחד אשר היה "שלושה ימים ושלושה לילות במעי האדמה" ואשר חזר אלינו, כיונה, בתחייתו (ראה הבשורה על-פי מתי י"ב, 40, כשישוע עצמו משווה את ניסיונו של יונה עם ניסיונו הוא של מוות ותחיה).

המשכן (מתואר בשמות פרקים כ"ה-ל"א ו-ל"ה-מ') הוא אחד הדימויים השופעים ביותר ובעלי משמעות מכל הדימויים. הכהונה, סדר הקורבנות, הריהוט, הסידור הפנימי - כולם מהווים סמל המשיח ומביאים להתקרבותו של המאמין לאלוהים באמצעות ישוע.

(1) המזבח המצופה נחושת מסמל כפרה על-ידי דם.

(2) כיורי הנחושת לרחצה מסמלים קידוש על-ידי "רחיצת המים על-ידי הדבר (בדבר אלוהים)".

(3) שולחן לחם הקודש הוא דימוי למשיח, לחמו ועוצמתו של עמו.

(4) מנורת הזהב בעלת שבעת הקנים, היא דימוי למשיח, אור העולם.

(5) מזבח הקטורת מסמל תפילה ותחנונים העולים לכסאו של אלוהים (חזון יוחנן ח', 3).

(6) כס הרחמים בקודש הקודשים מסמל את ישוע הנוצרי כאמצעי היחיד להצדקה ולהגעה אל השכינה (ראה הבשורה על-פי לוקס י"ח, 13 היכן שתפילת המוכס [סוכן המס]

"אלוהים סלח לי החוטא" יכולה להיכתב גם כ"אלוהים הביאני בפני כס הרחמים".

(7) ארון הקודש, בתוך קודש הקודשים, מצביע על ישוע המשיח כנציגנו ומתווכנו לימינו של אלוהים. הארון היה עשוי מעץ, מצופה זהב טהור (שמות כ"ה, 11). הצירוף הזה מסמל את הצד האנושי (העץ) והאלוהי (זהב טהור) של ישוע המשיח. בתוך הארון נמצאים שלשה חפצים: "סיר הזהב עם המן", "מטה אהרן אשר פרח" ו"לוחות הברית". אלה מספרים לנו, בדימוי ובתמונה, על המשיח כלחם שירד מן השמים, על תחייתו מן המתים, ועל כך שהוא קיים את כל חוקי התורה במלואם. בלבד, בלבד, לא הופרו חוקי התורה. זהו גם דימוי של אלה שנושעו על-ידי אמונתם במשיח ישוע. אם ברצוננו להיות בני האלוהים, אנו חייבים להכיל את הבאות:

(א) את לחם החיים שהוא ישוע המשיח. שמו הוא "דבר האלוהים".

(ב) באמצעות רדיפות אנו נבחנים באש. אנו דומים לזהב בכך שאיננו חוזרים בנו מדבר האלוהים, אפילו אם האש חמה ביותר. בשמרנו על דבר אלוהים אנו הופכים טהורים כזהב.

(ג) מטה אהרון היה ענף יבש ללא שורשים, אף-על-פי-כן, פרח ונשא פרי. במילים אחרות, אם ישוע שוכן בתוכנו, נהיה מסוגלים לשמור את מצוות אלוהים. לפיכך, ישוע המשיח חי ופועל בתוכנו. ישוע הוא התחיה, לכן גם אנו נקום לתחיה כי החיים - אשר לא ימות לעולם. מכאן שאנו חיים בשמים לנצח לאחר שפרחה נשמתנו. גופנו הגשמי הוא המטה היבש, אך נשמתנו הנצחית חיה לעולם בגן-עדן בזכות לחם

החיים, שהוא נסיך החיים, שהוא "האני הוא",
 ה"אלף" וה"תו", "הראש והסוף" (הבשורה על-פי
 יוחנן ר', 35, מעשי השליחים ג', 15, הבשורה על-פי
 יוחנן ח', 58, חזון יוחנן כ"ב, 13).

(8) המשכן עצמו מספר לנו על ההתגלמות: המשיח חי בתוך
 עמו (ראה הבשורה על-פי יוחנן א', 14).

לוחות העץ, השקעים, הווילונות, היריעות, כל מה שקשור עם
 המשכן ועבודת הקודש שבו, הוא דימוי בצורה זו או אחרת לישוע
 המשיח.

סעודות אדוני, בויקרא פרק כ"ג, הם גילויים יפים ומתקדמים
 של עבודת המשיח עבור עמו ושל תוכניתו הנפרשת של אלוהים
 באמצעות משיחו, במיוחד בקשר לישראל.

וכך נפרש בפנינו הסיפור הנפלא של הדימויים בתנ"ך, המעניק
 לנו גילויים רבים ומובנים של המשיח הבא אלינו, של אישיותו
 ומפעלו.

דימויים משיחיים מן התנ"ך פותחים בפנינו דלת להבנה מלאה
 יותר של המשיח ישוע, משיח האלוהים. האיגרת אל העברים מראה
 בבירור כי דימויים מופלאים אלה מן התנ"ך לא היו מקרה גרידא,
 אלא תוכננו מראש על-ידי השכינה, כדי להגיש לנו תמונות של
 ישוע המשיח ושל קורבנו על הצלב (ראה האיגרת אל העברים פרקים
 ה'-י'). אכן, נאמר לנו כי כאשר עמד משה להקים את המשכן, הזהירו
 אלוהים "ראה ועשה הכל בתבניתו אשר אתה מראה בהר" (האיגרת
 אל העברים ח', 5, שמות כ"ה, 40). במילים אחרות, אלוהים תיכנן
 את כל הדימויים - חיי אדם, מוסדות כגון המשכן ועבודת הקודש,
 ואירועים בתולדות עם ישראל - לשמש כהדגמות וצללים ל"דברים
 שמימיים".

סיכום

אנו מאמינים שהוכחנו במלואן את הבאות:

(1) לא בלבד שבכתבי הקודש ורק בכתבי הקודש, מופיעה נבואת אמת, אלא שנבואה זו (2) מוכיחה מעל לכל ספק כי ישוע הנצרתי, הדמות המרכזית בברית החדשה, הוא המשיח שעליו מתנבא התנ"ך, (3) שמשיח זה (ישוע) הוא התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, (4) שכתבי הקודש הם דבר אדוני, (5) שאלוהי כתבי הקודש הוא האל האמיתי והיחיד, וכי (6) גאולת נשמתו של אדם תלויה במלואה באמונה במשיח ובמה שעשה על הצלב כגואל בעבור ישועתו הנצחית של כל אדם.

יתר-על-כן, היות ועובדות מדהימות אלה אינן רק אמיתיות, אלה שהן מוכחות על-ידי העדויות המוצגות בספר זה, מחובתו של כל אדם ואדם לא רק לסמוך על ישוע לגאולתו, אלא להיכנע לאדנותו האלוהית ולחיות עבורו. היות וכתבי הקודש אומרים לנו שייעודו הנצחי של האדם תלוי באמונה בישוע המשיח - "כל המאמין בבן יש לו חיי עולמים, ואשר לא יאמין בבן לא יראה חיים כי אם חרון אלוהים ישכון עליו" (הבשורה על-פי יוחנן ג', 36) תהא זו תשוקתנו העזה ביותר לספר לאחרים עובדות אלה, על-מנת שידעו כי "ואין הישועה באחר, ואין תחת השמיים שם אחר הניתן לבני-אדם אשר בו ניוושע" (מעשי השליחים ד', 12).

"אך אלה נכתבו למען תאמינו כי ישוע הוא המשיח בן-אלוהים, למען יחיו לכם המאמינים חיי עולם [חיי נצח] בשמו" (הבשורה על-פי יוחנן כ', 31).

אם תחפוץ בחיי נצח, אמור תפילה זאת:

אדוני, אלוהי, רחם על נשמת, כי חוטא אנוכי.⁵⁸ אני מאמין כי ישוע המשיח הוא בנו של האל החי.⁵⁹ אני מאמין כי הוא מת על הצלב והגיר את דמו היקר לשם כפרה על כל חטאי.⁶⁰ אני מאמין שאלוהים הקים את ישוע מן המתים בכוח רוח הקודש⁶¹ ושהינו יושב לימין אלוהים ברגע זה ומקשיב להתוודותי על חטאי ולתפילתי זו.⁶² אני פותח את שערי לבי ומזמין אותך אל תוך לבי, אדוני ישוע.⁶³ רחץ נא את כל חטאי המזוהמים בדמך היקר, אשר היגרת במקומי על הצלב בגולגלתא.⁶⁴ אתה לא תסרב לי, אדוני ישוע, אתה תסלח לי על חטאי ותגאל את נשמת. אני יודע זאת כי בדברך, כתבי הקודש, כתוב כך.⁶⁵ בדברך נאמר כי לא תסרב לאיש וזה כולל אותי.⁶⁶ לכן אני יודע ששמעת אותי, ואני יודע שענית לי,⁶⁷ ואני יודע שנגאלתי. ואני מודה לך, אדוני ישוע, על גאולת נשמת ואוכיח לך את תודתי במילוי מצוותיך ולא אחטא עוד.⁶⁸

עתה, כאשר נושעת, מצווה היא להיטבל במים לחלוטין בשם האב ובשם הבן ובשם רוח הקודש. קיים את כל מצוות אדוני למען תחיה.

58. תהילים נ"א, 7, הרומיים ג', 10-12, 23. 59. מתי כ"ו, 63-64, כ"ז, 54, לוקס א', 30-33, יוחנן ט', 35-37, הרומיים א', 3-4. 60. מעשי השליחים ד', 12, כ', 28, הרומיים ג', 25, יוחנן א', א', 7, ההיתגלות ה', 9. 61. תהילים ט"ז, 9-10, מתי כ"ח, 5-7, מרקוס ט"ז, 9, 12, 14, יוחנן ב', 19, 21, י', 17-18, י"א, 25, מעשי השליחים ב', 24, ג', 15, הרומיים ח', 11, הקורנתיים א', ט"ו, 3-7. 62. לוקס כ"ב, 69, מעשי השליחים ב', 25-36, העברים י', 12-13. 63. הקורנתיים א', ג', 16, ההיתגלות ג', 20. 64. האפסיים ב', 13-22, העברים ט', 22, י"ג, 12, 20-21, יוחנן א', א', 7, ההיתגלות א', 5, ז', 14. 65. מתי כ"ו, 28, מעשי השליחים ב', 21, ד', 12, האפסיים א', 7, הקולוסיים א', 14. 66. מתי כ"א, 22, הבשורה על-פי יוחנן ו', 35, 37-40, הרומיים י', 13. 67. העברים י"א, 6. 68. יוחנן ה', 14, ח', 11, האיגרת אל הרומיים ו', 4, הקורנתיים א', ט"ו, 10, ההיתגלות ז', 14, כ"ב, 14.

הספרות וספרי "המשיח" של הכומר אלאמו ניתנים להשגה בשפות רבות.

קרא אודות הכנסיה והקשב למוסיקה שלה באתר:
www.alamoministries.com

כתבי קודש ניתנים לאלה שאין ביכולתם לשלם עבורם. אפשר לבקש חומר קריאה נוסף שנכתב על-ידי הכומר אלאמו. ניתן להשיג גם קלטות או תקליטור.

שידורי הרדיו של הכומר טוני אלאמו ניתנים לקליטה בכל מקום בארצות-הברית, קנדה וברחבי העולם. כדי לקבל יותר מידע על תחנות הרדיו באזורך, שבהן ניתן לשמוע את הכומר אלאמו, שלח לנו אי-מייל אל: info@alamoministries.com או התקשר בטלפון אל 782-7370 (479). אנא בקר באתר האינטרנט של הכומר טוני אלאמו www.alamoministries.com או האזן לדבריו באתר www.wmqm1600.com.

עשה נפשות. היה למפיץ של החומר המודפס והקלטות אודות הישועה דרך ישוע, מטעם הכומר טוני אלאמו. לצורך מידע נוסף שלח אי-מייל אל: info@alamoministries.com או שלח פאקס אל: 782-7406 (479).

Tony Alamo, World Pastor
Tony Alamo Christian Ministries Worldwide
P.O. Box 6467

Texarkana, Texas 75505 USA

קו תפילה ומידע פתוח 24 שעות ביממה:

(479) 782-7370

פקס (479) 782-7406

www.alamoministries.com

כנסיית טוני אלאמו הנוצרית מספקת מקום מגורים,

וצרכי המחיה, לכל אלה אשר

באמת רוצים לעבוד את האלוהים בכל

לבם, נפשם, שכלם ומאודם.

תפילות מתקיימות בכל ערב ב-8:00, ביום ראשון

ב-3:00 אחר הצהריים ו-8:00 בערב במקומות הבאים:

כנסיית איזור לוס אנג'לס,

13136 Sierra Hwy., Canyon Country, California 91390

4401 Windsor Dr., Fort Smith, Arkansas 72904

כמו-כן מתקיימות תפילות ב-Elizabeth, New Jersey

וכ-15 דקות נסיעה דרומית ל-Texarkana, Arkansas.

נא התקשרו לקבלת כתובות.

ארוחה מוגשת לאחר כל תפילה.

הסעה חינם לתפילה ובחזרה בפנינת שדירת הוליווד

ושדירת היילנד בהוליווד, קליפורניה, מדי יום ב-6:30 בערב,

ביום ראשון ב-1:30 אחר-הצהריים ו-6:30 בערב.

ספר זה נושא את התוכנית האמיתית והיחידה לישועה

(השליחים ד', 12). העבר אותו לאחר.

כל הספרות של טוני אלאמו מופצת בחינם ואיננה למכירה.

אם מישהו מנסה לגבות מכם כסף עבור ספרות זו, אנא

התקשרו בשיחת גוביינא לטל' (479) 782-7370.

לא לה מכם הנמצאים בחוץ לארץ, אנו ממליצים

שתתרגמו ספרות זאת לשפתכם.

אם אתם מדפיסים מחדש, אנא צרפו את סמל

זכות היוצרים והרישום המופיע להלן.